

இலக்கியத் தேன்

கு. அழகிரிசாமி



தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

திருவல்லிக்கேணி : : சென்னை - 5

முதற் பதிப்பு - அக்டோபர், 1957

உரிமை பதிவு

விலை ரூ. 2.25

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

இலக்கியத்தைப் பயிலுவதையும் அதன் சுவை மிகுந்த தேனைப் பருகுவதையும் தமிழ் மக்கள் வாழையடி வாழையாகப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். கம்பன், இளங்கோ போன்ற மாகாவிய கர்த்தர்களை மட்டும் பயின்று போற்றி வரவில்லை. ஊர் பேர் தெரியாத ஒன்றிரண்டு பாடல்களை மட்டும் விட்டுச் சென்ற கவிஞர்களும் தமிழ் நாட்டில் ஏராளமாக உள்ளனர். இம்மாதிரிப் பலதிறப்பட்ட கவிஞர்களின் சுவை நிறைந்த பல பாடல்களை இந்நூலில் விளக்க நயத்துடன் காணலாம். கவிதைகளின் சுவை அறிவதிலும் அவற்றின் நயத்தை விளக்கமுற எடுத்துக் கூறுவதிலும் ஆசிரியர் அழகிரிசாமி அவர்களின் திறம் போற்றத் தக்கது.

முன்னர் அவரது இலக்கியச் சுவையைச் சுவைத் தறிந்த தமிழ் மக்களுக்கு 'இத்தேன்' மிகுந்த பரவசத்தை யளிக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

கடந்த ஐந்தாண்டு காலமாக மலாயாவில் தமிழ்ப் பணி புரிந்து விட்டு, இப்பொழுது இங்கு திரும்பியுள்ள ஆசிரியரின் இலக்கிய சிருஷ்டிகள் இனித் தொடர்ந்து தமிழ் மக்கட்குக் கிடைக்குமென்று நம்புகிறோம்.

தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

உலகம் இரண்டாகிவிட்டது	—	1
அவரிடம் சொல்லமாட்டீர்களா?	—	11
பிறக்கும்போதே கிழவியா?	—	19
மறக்கமுடியாத பெயர்	—	29
அவனை ஏன் தேடுகிறாய்?	—	36
‘தீட்டினாள் கன்னல் சிலை’	—	45
‘பாதுராத்திரி வேளையிலே’	—	51
‘வேப்பமாலேக்கு ஆசைப்படுகிறாளே’	—	64
‘உலகம் அழிந்துவிடுமா’	—	75
பந்தாடும் பாவையர்	—	81
விரும்பியபடி மாறும் தோள்	—	91
அவனிடம் அன்பில்லையாம்!	—	98
‘காக்கத் திருவுளமோ? - துயர் காணத் திருவுளமோ?’	—	106
தெய்வங்களும் வியந்தன!	—	116
அவர்கள் படித்த படிப்பு!	—	124
‘மணிமுத்து நாவலவர் வாக்கு’	—	132

உலகம் இரண்டாகிவிட்டது!

மனத் துயரம் அதிகமாகி விட்டால் யாரிடமாவது அதைப் பற்றிச் சொல்லிப் புலம்புவதுண்டு; கண்ணீர் விட்டு அழுவதும் உண்டு. இந்தப் புலம்பலிலும், அழுகையிலும் ஒரு விதமான ஆறுதலைக் காண்பது மனித இயற்கை.

தனக்குச் சமமான வயதுடையவர்களிடம் துயரங்களைச் சொல்லிப் புலம்புவது போல, வயதில் குறைந்த சிறியவர்களிடமும், குழந்தைகளிடமும் சொல்லிப் புலம்புவதையும் பார்த்திருக்கிறோம். சின்னஞ் சிறு குழந்தையிடம், “பாரடா, என் துயரத்தைப் பாரடா! நான் இந்தக் கதிக்கு ஆளாகலாமா? இப்படியே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால், இன்னும் என் உயிர் எத்தனை நாட்களுக்கு இருக்கும்? எனக்கு ஒரு விமோசனம் கிடையாதா? இப்படியே கஷ்டப்பட்டுச் சாக வேண்டுமென்றுதான் பிரமன் என்னைப் படைத்தானா? டீயே சொல்!” என்றெல்லாம் புலம்புவார்கள். சிறு குழந்தைக்கு என்ன தெரியும்? துயரத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தி அதற்குக் கிடையாது என்பது நன்கு தெரிந்திருந்தும் இப்படிப் புலம்புவானேன்?

துயரம் அதிகமாகி விட்டால், அன்புக்குரிய யாரிடமாவது சொல்லிப் புலம்பித் தீரவேண்டும். அப்போது சிறு குழந்தை எதிர்ப்பட்டாலும் அதனிடமும் சொல்லிக் கண்ணீர் சிந்துகிறார்கள்.

விபரம் தெரியாத குழந்தையிடம் துயரத்தைச் சொல்லிப் புலம்புவது போலவே, பூஞ்செடிகளிடமும், நிலாவினிடமும், தான் வளர்த்த கிளியினிடமும், ஆற்றங்கரையில் நிற்கும் நாரையினிடமும் சொல்லிப் புலம்புவதுண்டு என்று கவிஞர்கள் கவிகளில் சித்திரிப்பார்கள். இப்படிப் பறவைகளைப் பார்த்துப் புலம்புகிறவர்கள், பிரிவுத் துயரால் கஷ்டப்படும் பெண்களாகவே இருப்பார்கள். இந்தக் கட்டம் தமிழ்

இலக்கியத்தில் பல இடங்களில், பல புலவர்களால், பலவிதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கவிதாரசம் பொழியும் ஒரு கட்டம் இது:

மதுரை வீர கஞ்சகன் என்ற பாண்டிய அரசன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் மீது யாரோ ஒரு புலவர் சில அற்புதமான கவிகளை இயற்றியிருக்கிறார். இங்கே இரண்டு அழகிய பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

இந்த அரசனிடம் ஓர் இளம் பெண் காதல் கொண்டு விட்டாள். ஆனால் அவளை இன்னும் நாயகனாக அடையவில்லை. அடைய முடியாத ஏக்கம் அவளை வாட்டி வதைக்கிறது. உலக வாழ்க்கையே அவளுக்குப் பிடிக்காமல் போய்விடுகிறது.

நிலவில் எல்லோரும் இன்பானுபவத்தைக் காண்கின்றனர். ஆனால் இவளுக்கோ நிலவு நெருப்பு மாதிரிச் சுகுகிறது. நிலவிலே, தான் வெந்து தவிப்பதுடன், ஆகாயம் முழுவதுமே வெந்து கொண்டிருப்பது போல அவளுக்குத் தோன்றுகிறது.

அப்புறம் இளந்தென்றல் வீசுகிறது; அந்தச் சுகமான தென்றல் இவளை அனற் காற்றுப் போலச் சுகுகிறது.

அன்றில் என்று ஒரு பறவை. இந்தப் பறவை எப் பொழுதும் தனியாக இருப்பதில்லை. ஆண் பறவையும் பெண் பறவையும் எப்பொழுதும் கழுத்தைப் பின்னிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஜோடியைத் தனித்தனியாகப் பிரித்துவிட்டால் ஒவ்வொன்றும் சிறிது நேரம் கூவிவிட்டு, பிரிவுத் துயரம் தாங்காமல் செத்துப்போய்விடும். சாவதற்கு முன்னால் இந்தப் பறவை கூவுவதைப் பிரிவுத் துயரால் வருந்தும் ஒரு பெண் கேட்டு விட்டால், அவளுடைய துயரம் மிகுதியாகி, உயிர் பிரியும் கட்டம் கூட நெருங்கிவிடும்!

பாண்டிய மன்னனின் காதலி, அவளை அடைய முடியாத காரணத்தால் சுட்டெரிக்கும் நிலவிலும், அனற் காற்றிலும் வெந்து தவிக்கும்போது, துணை பிரிந்த அன்றில் ஒன்று பக்கத்திலிருந்து கூவினால் அவளுடைய கதி என்ன ஆவது?

இப்படிப்பட்ட துயரங்களுக்கு ஆளாகித் தினந்தோறும் தத்தளிக்கும் இந்தப் பெண், மதுரையைச் சேர்ந்தவள் போலிருக்கிறது. ஒரு நாள் வைகையாற்றின் கரைக்குப் போயிருந்தாள். ஆற்றில் ஒரு படித்துறை. அங்கே அன்னம் ஒன்று நீரில் மிதந்து இங்கும் அங்கும் போய்க் கொண்டிருந்தது.

உடனே அன்னத்தைப் பார்த்துத் தன் துயரத்தை வெளியிட ஆரம்பித்தாள். அதற்கு முன் தன் காதலனுடைய பெருமையையும் அன்னத்தினிடம் விவரிக்கிறாள்:

“மதுரை வீர கஞ்சுகன் என்னும் பெயர் கொண்ட பாண்டிய மன்னன், மகா பராக்கிரமசாலி. இந்திரனைப் போன்று இந்த உலகத்தில் பல நாடுகளைப் பல மன்னர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட கோடிக் கணக்கான மன்னர்களின் கிரீடங்களை யெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கி அவர்களை வென்றவன் இந்தப் பாண்டியன்.

“குதிரை மீது ஏறித்தான் இவன் போருக்குப் புறப்படுவது வழக்கம். அப்பொழுது இவனுடைய கொடி ஒளி வீசிப்பறக்கும். பகை மன்னர்களை வென்று, அவர்களுடைய கொடுமைக்கு ஆளாகாமல் ஏழு உலகங்களையும் இவன் காப்பாற்றி வருகிறான்.

“இவன் வீரன் மட்டுமல்ல, புலவர்களுக்கு அள்ளியள்ளிக் கொடுக்கும் வள்ளலும்கூட. கற்பக விருகடிப் போல எதையும் கொடுக்கக் கூடியவன். அதனால் இவனை ‘வள்ளல் கற்பகம்’ என்றே சொல்ல வேண்டும்.

“இவன் அரசாட்சி புரியும் நாட்டில் ஓடுகின்ற வைகையாற்றின் துறையிலே இருக்கும் அன்னமே!...” என்று அன்னத்திடம் பேசத் தொடங்குகிறாள் காதலி:

பாகசாதன

கிரீட கோடி பொடி

பட ஏறிந்த தொடி

நீளவன்,

படவில் ஏறி எழு
 வாசி ஏறி எழு
 பார் புரக்கும் முகில்
 சுந்தரன்,
 தியாக தாரு என
 நாவலர்க் குதவும்
 செங்கையான், அரசு
 ராகவன்,
 திசை தொறுந் தரள
 மணி கொழித்து வரும்
 திரு வையைத் துறையில்
 அன்னமே!

காதலனுடைய பெருமையை ஒருவாறு எடுத்துக் கூறியாகிவிட்டது. இனி, தன் மனத் துயரத்தைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்:

“அன்னமே! ஆகாயமே வேகும்படி வரும் சந்திரனாலும், இளந்தென்றலினாலும், கிழட்டு அன்றிலினாலும், கடுங் குளிர் தரும் வாடைக் காற்றினாலும், பிரிவுத் துயரால் வேதனைப்படும் பெண்களுக்கு நாயகர்களிடம் ஆசையை

பாகசாதனன் - இந்திரன், (இங்கே இந்திரனைப் போன்ற அரசர்கள்) கிரீட கோடி - கோடிக்கணக்கான மகுடங்கள். எறிந்த - போரில் வென்று வீசிய. தொடி - தோளில் அணியும் காப்பு. மீனவன் - மீன் கொடியுடைய பாண்டியன். படவில் - (படம் - வில்) கொடியின் ஒளி. வாசி - குதிரை. எழு பார் - ஏழு உலகங்கள். புரக்கும் - காப்பாற்றும். முகில் சுந்தரன் - மேகத்தைப் போன்று வழங்கும் சுந்தரன் என்ற பாண்டிய மன்னன்; இவனுடைய காதலன். தியாகதாரு - அள்ளிக் கொடுக்கும் கற்பக மரம் போன்றவன். நாவலர் - சொல் நலம் படைத்த புலவர்கள். செங்கையான் - அழகும் பண்பும் கொண்ட கையை உடையவன். அரசு ராகவன் - ராமனைப் போன்ற மன்னன். திசை தொறுந் தரள மணி கொழித்துவரும் திரு வையைத் துறை - எல்லாத் திசைகளிலும் முத்துக்களையும் மணிகளையும் கொழித்துக் கொண்டு ஓடிவரும் அழகிய வைகையாற்றின் படித்துறை.

அதிகரிக்கச் செய்யும் கடல் முழக்கத்தினாலும், அக்கம் பக்கத்தார் என் காதலைப் பற்றிப் பேசும் வம்புப் பேச்சுக்களினாலும், கடைசியாக மன்மதனுடைய பாணங்களினாலும் கஷ்டப்பட்டுத் துடியாய்த் துடிக்கும் என்னுடைய நெஞ்சு இந்தத் துயரங்களைத் தாங்குமா? பாவம், அது என்ன பாடு படும்! என் மனந்தான் என்ன பாடு படும்! என் ஆசை இருக்கிறதே, அது படும் பாட்டைச் சொல்ல முடியுமா? படுத்தால் நான் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியாமல் இருக்கும் என் படுக்கை எவ்வாறு தத்தளிக்கும்! என் நாணம் இன்னும் உயிரோடிருக்க முடியுமா?— மாலை நேரம் வந்து விட்டால் இத்தனை கஷ்டங்களுக்கும் ஆளாகிறேனே!.....”

பெண்ணின் துயரத்தை ஒப்பற்ற முறையில் வெளியிடுகிறார் கவிஞர்:

மாகம் வேக வரும்
 திங்களால், இனைய
 தென்றலால், முதிய
 அன்றிலால்,
 வாயையால், அவனி-
 யாயையால், அயல் சொல்
 வம்பினால், மதனன்
 அம்பினால்
 ஆகம் ஏதுபடும்!
 நெஞ்சம் ஏதுபடும்!

மாகம் - ஆகாயம். வாயை - வட திசையிலிருந்து வீசும் குளிர் காற்று. அவனியாடை - உலகத்துக்கு ஆடை போலிருக்கும் கடல். (கடல் முழக்கம் பெண்களின் மையலை அதிகரிக்கச் செய்யும் என்பார்கள். இதனால்தான் கடலை மன்மதனுக்கு முரசு என்று கற்பனை செய்திருக்கிறார்கள்) அயல் சொல் வம்பு - அக்கம் பக்கத்தார் பேசும் வம்புப் பேச்சு. ஆகம் - மார்பு. நெஞ்சம் - உள்ளம். நிலையிலா அமளி - நிம்மதியைத் தராமல், உறக்கத்தைக் கெடுத்து அலைக்கழிக்கும் படுக்கை.

ஆசை ஏதுபடும்!
நிலையிலா
அமளி ஏதுபடும்!
நானம் ஏதுபடும்!
அந்திமாலை படு
நேரமே!

இது மிக மிக அற்புதமான பாட்டு. தமிழ் மொழியின் நளினத்தை யெல்லாம் இந்தப் பாட்டில் காண்கிறோம். தமிழ்ச் சொற்களை எவ்வளவு அழகுபட இணைத்து எப்பேர்ப்பட்ட உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் அவற்றில் பேசவைக்க முடியும் என்பதைக் காட்டுகிறார் கவிஞர்.

இந்தப் பாட்டை, “பாகசாதன கிரீடகோடி.....” என்பதிலிருந்து, “அந்திமாலை படு நேரமே!” என்பது முடிய, கீழ்க்கண்ட சந்தத்தில் தாளம் போட்டுக் கொண்டு பத்து முறையாவது வாய்விட்டுப் பாடினால் தான் பாட்டின் நயத்தை அனுபவிக்க முடியும்.

தான தான தன
தான தன்ன தன
தான தன்ன தன
தானனூ

எவ்வளவு அழகிய சந்தம்! எவ்வளவு அழகிய தமிழ்! இசை ஞானம் உடையவர்கள் தோடி ராகத்தில் ஆதி தாளத்தில் இந்தப் பாட்டைப் பாடலாம்:

பாகசாதன
கிரீட கோடி பொடி.
பட ஏறிந்த தொடி
நீனவன்,
படவில் ஏறி எழு,
வாசி ஏறி எழு
பார் புரக்கும் முகில்
சுந்தரன்,

தியாக தாரு என
 நாவலர்க் குதவும்
 செங்கையான், அரசு
 ராகவன்,
 திசை தொறுந் தரள
 மணி கொழித்து வரும்
 திரு வையைத் துறையில்
 அன்னமே!
 மாகம் வேக வரும்
 திங்களால், இனைய
 தென்றலால், முதிய
 அன்றிலால்,
 வாடையால், அவளி -
 யாடையால், அயல் சொல்
 வம்பினால், மதனன்
 அம்பினால்
 ஆகம் ஏதுபடும்!
 நெஞ்சம் ஏதுபடும்!
 ஆசை ஏதுபடும்!
 நிலையிலா
 அமளி ஏதுபடும்!
 நாணம் ஏதுபடும்!
 அந்திமாலை படு
 நேரமே!

‘நிலவிலே என்ன செய்வேன்? வாடைக் காற்று அடித் தால் என்ன செய்வேன்?’ என்று சாயங்கால நேரத்தில் ஆற்றங் கரையில் நின்று அன்னத்தைப் பார்த்துப் புலம்பிய காதலி வீட்டுக்கு வந்தாள்.

நிலா புறப்பட்டுவிட்டது. காதலர்கள் வீட்டு மாடியில் நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்து யாழ்மீட்டியோ, இன்ப விளை

யாட்டுகள் ஆடியோ களிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய இன்பத்தை இரட்டிப்பாக்குகிறது நிலா. ஆனால் காதலனை அடையப் பெறாமல் தவிக்கும் இவளுக்கு நிலா நெருப்பைக் கொட்டுகிறது! 'உலகத்துக்கெல்லாம் ஒரு நிலா, எனக்கு ஒரு நிலாவா? என் தலை விதியா?' என்று தவிக்கிறாள் இந்தப் பெண்.

வாடைக் காற்று வீசத் தொடங்கியது. மற்ற வீடுகளில் காதலர்கள் குளிக்காற்றின் கொடுமையை அன்பணப்பில் போக்கிக் களிக்கிறார்கள். ஆனால் தனிமையில் தத்தளிக்கும் இவள் என்ன செய்வாள்? 'எல்லோருக்கும் ஒரு வாடைக்காற்று; எனக்கொரு வாடைக் காற்று!' என்று பிரலாபிக்கத்தான் முடிகிறது.

படுக்கையில் போய்ப் படுத்தாள். உறக்கம் எங்கே வரும்? இந்தப் படுக்கையில் பிறர் படுத்தால் சுகமாக நித்திரை வரும். நித்திரை வராவிட்டாலும் படுத்திருக்கும் நேரம் இன்பகரமான நேரமாகக் கழியும். ஆனால் இவள் விஷயத்தில் அப்படியில்லை. உலகத்துக்கெல்லாம் ஒரு படுக்கையாகவும் இவளுக்கு ஒரு படுக்கையாகவும் இருக்கிறது!

மொத்தமாகப் பார்த்தால் மற்றவர்களுடைய உலகம் வேறு, இவளுடைய உலகம் வேறுக இருக்கிறது. மற்றவர்களுடைய உலகம் இன்ப லோகம்; இவளுடையதோ துன்பலோகம். இவள் பிறந்ததால் உலகமே இரண்டாகி விட்டது!

தன் பக்கத்தில் ஆறுதல் தர வந்து நிற்கும் பெண்களிடம் இவள் சொல்லுகிறாள்:

'மதுரை வீரகஞ்சக பாண்டியன் காவிரி பாயும் சோழ நாட்டை வென்றான்; தென் கோடியில் ஓடும் தாம்பிர வர்ணி ஆற்றையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கினான்; தென் பாண்டி நாட்டையும் வென்று விட்டான். கோபத்தினால் அவனுடைய கடைக்கண்களிலிருந்து தெறித்த நெருப்புப் பொறிகள் சோழனுடைய தலைநகராகிய உறையூரைக் கொளுத்தி விட்டன. அவன் கோபப்பட்டு விட்டால்,

மறுகணம் எதிரிகளின் நகரங்கள் சாம்பலாகிவிடும். தாவிக் குதிக்கும் வெற்றிக் குதிரையில் ஏறிச் சென்று சேரனுடைய தலை நகராகிய வஞ்சியையும் இவன் பிடித்து விட்டான். இப்படிப்பட்ட பாண்டிய மன்னனின் மலைப் புறத்தில் உள்ள ஊர்களைச் சேர்ந்த பெண்களே, நான் ஒருத்தி பெண்ணாகப் பிறந்ததால் உலகமே இரண்டாகி விட்டது. நான் துன்பலோகத்தில் கிடந்து தத்தளிக்கிறேன்!'

காவிரித் துறை படிந்து

பொருநையைக் கலக்கியே,
கடைக் கண் அங்கி கொண்டு உறந்தை
கனல் கொளுத்தும் ஆணையான்
வாவு கொற்ற மா உகைத்து
வஞ்சி வென்ற சந்தரன்,
மதுரை வீர கஞ்சுகன்
வரைப் புறத்து மாதீர்!
பாவையர்க்கு வாடை வேறு,
எனக்கு வேறு வாதையோ?
பாயல் மற்றவர்க்கு வேறு
எனக்கு வேறு பாயலோ?
யாவருக்கும் மதியம் வேறு
எனக்கு வேறு மதியமோ?
யாரொருத்தி பெண் பிறந்து
இரண்டு பட்டதுகைமே!

பொருநை - தாம்பிரவரணியாறு; இது திருநெல்வேலிப் பிரதேசத்தில் ஓடும் நதி. அங்கி - நெருப்பு. உறந்தை - உறையூர். ஆணையான் - அதிகாரம் செலுத்துகிறவன். வாவு கொற்ற மா உகைத்து - தாவியோடும் வெற்றிக் குதிரையைச் செலுத்தி. வஞ்சி - சேர நாட்டுத் தலை நகரான வஞ்சி. வரைப்புறத்து - மலைப் புறத்து. பாவையர்க்கு - வேறு பெண்களுக்கு. பாயல் - படுக்கை. மதியம் - சந்திரன்.

இதுவும் அழகான பாட்டு. மன உணர்ச்சிகளை மிக அபூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் பாட்டு இது.

இரண்டு பாட்டுக்களிலும் தன் காதலனின் பெருமையைச் சொல்லி, அப்புறம் தன் துயரத்தை விவரித்து நிறுத்திக் கொண்டாளே தவிர, 'அவன்தான் என் காதலன்' என்றோ, 'அவனை அடைய முடியாமல் இப்படி அவஸ்தைப் படுகிறேன்' என்றோ வெளிப்படையாக இவள் சொல்லி விடவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சொல்லாமல் சொல்லிப் புரியவைக்கிறாள். தன் அளவு கடந்த துயரத்திலும் நாணத்தை அவள் விட்டுவிடவில்லை. நாணம், பெண்ணினத்தின் தலை சிறந்த ஆபரணம் அல்லவா? அதை எந்தப் பெண்தான் இழக்கச் சம்மதிப்பாள்?

அவரிடம் சொல்ல மாட்டீர்களா ?

காதலர்கள் பறவைகளைத் தூது விடுவதுண்டு. இந்தக் கற்பனை நிகழ்ச்சியைக் கவிஞர்கள் அழகாகச் சித்திரித்துப் பாடியிருக்கிறார்கள். இது நம் நாட்டுப் புலவர்களுக்கு மட்டும் உதித்த கற்பனையல்ல; பிற நாட்டுப் புலவர்களும் இந்த மாதிரி கற்பனை செய்திருக்கிறார்கள்.

பறவைகளைச் சாதாரணமாகத் தூது விடுவது மட்டுமின்றி, பறவைகளின் காலில் காதல் கடிதங்களைக் கட்டிக் காதலனிடம் அனுப்புவதும் உண்டு என்று பிற நாட்டுப் புலவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, தான் வளர்த்த புராவின் காலிலே காதல் கடிதத்தைக் கட்டிக் காயிளிடம் லைலா அனுப்பி வைத்ததாக நிஜாமி என்ற பாரசீகக் கவிஞர் பாடியிருக்கிறார்.

நம் நாட்டில் பறவைகளைத் தூது விடுவது போலப் பாடப்பட்ட கவிகள் கணக்கில் அடங்காதவை. இவற்றுள் மிகச் சிறந்த கவிகளாகப் பொறுக்கினாலும் குறைந்த புகழ் ஆயிரத்துக்கு மேலிருக்கும். இங்கே ஐந்து கவிதைகளை மட்டும் பார்க்கலாம்.

பறவைகளைக் காதலி மட்டுமின்றிக் காதலியின் சார்பில் அவளுடைய தோழியும் தூது விடுவதுண்டு என்று நமது இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வகையைச் சேர்ந்த ஒரு பாட்டை முதலில் பார்ப்போம்:

மயிலாப்பூரில் குழந்தை என்ற பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவனிடத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கு அளவு கடந்த காதல். அவனுடைய பிரிவால் காதலி கஷ்டப்படும் சமயம் அது.

மன்மத பானங்களாலும், குயிலிசையாலும், காதலைத் தூண்டும் தென்றலினாலும் பிரிவுத் துயர் தாங்காமல் துடிக்கிறாள். ஏதாவது ஒரு பறவையைப் பார்த்துத் தூது

விடவும் முடியாத சோர்வு நிலை. இந்தப் பரிதாபகரமான நிலையைப் பார்த்த தோழி, காதலியின் சார்பில் தானே ஒரு கிளியைத் தூது விடுகிறாள் காதலனிடம். கிளியைப் பார்த்துத் தோழி சொல்லுகிறாள்:

“கிளியே! மயிலாப்பூர் வாசியான குழந்தை நல்ல அறிவாளி. அவரிடம் போய்ச் செய்தியைச் சொல். நிலைமையை நன்கு புரிந்து கொள்ளுவார். காதலியை மன்மதன் துன்புறுத்துகிறான்; குயிலின் கீதமும் இவளுக்குக் காதில் குத்தல் எடுக்கிறது. பிரிவுத் துயரால் சோர்ந்து விழுந்து விட்ட இவளுடைய காதலை யாரால் அளவிட்டுக் கூற முடியும்? இந்தக் காதல் மிகுதியையும், இரவெல்லாம் கண்ணுறங்காமல் தத்தளிப்பதையும், தென்றல் வந்து வேதனை செய்வதையும், அந்த வேதனையை இவள் தாங்காமல் கஷ்டப்படுவதையும் அவரிடம் போய்த் தெரிவித்து விட்டு வா.”

போதத்தை மேவும்
 மயிலைக் குழந்தைக்குப்
 போர்மதன் செய்
 ஏதத்தையும், குயில்
 நாதத்தையும், தனக்-
 கிண்ணத்தினுள்
 மோதத்தையும், துயி-
 லாதத்தையும், மயல்
 மூட்டு தென்றல்
 வாதத்தையும், தரி-
 யாதத்தையும் சொல்லி
 வா, தத்தையே!

போதத்தை மேவும் - ஞானத்தை உடைய. மயிலை - மயிலாப்பூர். ஏதம் - துன்பம். தனக் கிண்ணத்தினுள் - கிண்ணம் போன்ற மார்பை உடையவள். மோதத்தையும் - மோகத்தையும். துயிலாதத்தையும் - தூங்காததையும். மயல் - மையல். வாதத்தையும் - வேதனையையும். தரியாதத்தையும் - தாங்க முடியாததையும். தத்தை - கிளி.

இந்தப் பாடலை இயற்றிய புலவர் யாரென்று தெரியவில்லை. ஆனால், தமிழ் மொழியை அழகுபடக் கையாளுவதில் இவர் மகா சமர்த்தர் என்பது மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

கிளியைத் தூதுவிட்டதைப் பார்த்தோம். அடுத்தபடியாக, நாரையைத் தூதுவிட்ட ஒரு செய்தியைப் பார்க்கலாம்.

சோழ மன்னனுக்கு அவனுடைய காதலி, நாரையைத் தூது விடுகிறாள்.

சோழ நாட்டில் ஏதோ ஒரு மரச் சோலையில் இருந்து கொண்டு நாரையைப் பார்த்துக் காதலி சொல்லுகிறாள்:

“தோப்பிலே கூட்டமாக இருக்கும் நாரைகளே! என் காதலராகிய சோழ மன்னர், நேர்மையானவர்; களங்கமற்ற மனம் படைத்தவர்; தம் குலத்தில் பிறந்த அனைவருக்கும் தலைவர்; சத்தியத்துக்கு மாறாக நீதி வழங்காத மன்னர்; நீதியில் தம் முன்னோனாகிய மனு நீதி சோழன் போன்றவர்; போரிலும் மகா வல்லவர்.....”

செய்யோன், அகனங்கள், வள-
வன், சோழ குலேசன்,
சென்னிக்குல தீபன், உயர்
பொன்னித் திரு நாடன்,
பொய்யோ டொரு நாளும் முறை
செய்யா மனுதுங்கள்
போர்வல்லவன் மல்லல் பொழில்
பொங்கும் குருகீரே!

செய்யோன் - நேர்மையானவன். அகனங்கள் - களங்கமற்றவன். வளவன் - சோழ மன்னர்களின் குலப் பெயர். குலேசன் - குலத்துக்குத் தலைவன். சென்னிக்குலம் - சோழர் குலம். தீபன் - விளக்கைப் போன்றவன். பொன்னி - காவேரி. மனு - சோழ மன்னர்களின் முன்னோன். மல்லல் பொழில் - செழிப்பான சோலை. குருகீரே - (குருகுளே) நாரைகளே.

இப்படிப்பட்ட பெருமையெல்லாம் உடையவன்தான்; சத்தியம் பிறழாதவன்தான். ஆனால், இப்போது?.....

சொன்ன சொற்படி அவன் அவனைச் சந்திக்க வரவில்லையே! இதற்காக அவனைப் பொய்யன் என்று சொல்லுவதா? அப்படி அவள் சொல்லிவிடவில்லை.

‘சத்தியம் தவறாதவர்தான்; ஆனால், என் மீது சிறிதும் கருணையில்லாதவர்; நிஷ்டிரமானவர்’ என்றுதான் அவனைக் கோபித்துக் கொள்ளுகிறாள் காதலி.

“அவரைப் போல நிஷ்டிரர்கள் உண்டா? மன்மதனுடைய ஐந்து மலர்ப்பாணங்களும் என்னைத் தாக்கவும், என் நெஞ்சம் துன்பப் படவும், சூரியன் அஸ்தமிக்கவும், பூரணச் சந்திரன் உதயம் செய்யவும், இந்தச் சமயத்தில் அவர் என்னுடன் இல்லாததை எண்ணி என் கண்கள் நீர் சிந்தவுமாக என்னை விட்டு விட்டுச் சென்று விட்டாரே!”

நாரைகளிடம் இவ்வாறு சொல்லி முறையிடுகிறாள். துயரத்தை யெல்லாம் சொன்னாள்; ஆனால், காதலனை அழைத்து வா என்று நாரையிடம் சொல்ல மறந்து விட்டாள். தாமாக வராதவர் நாரையின் சொல்லைக் கேட்டா வரப் போகிறார் என்று நினைத்தாளோ, அல்லது தன் துயர மிகுதியில் சொல்ல மறந்து விட்டாளோ?...

பாட்டின் பின் பகுதியை, அழகு மிக்க பகுதியைப் பாடுவோம்.

ஐயோ! அவரைப்போலொரு
நிஷ்டிரரும் உண்டோ?
அஞ்சம் படுகைக்கே, துயர்
நெஞ்சம் படுகைக்கே,

அஞ்சம் படுகைக்கே - (அஞ்ச - அம்பு - அடுகைக்கே) ஐந்து பாணங்கள் தாக்கவும். வெய்யோன் - சூரியன்.

வெய்யோன் விழுக்கெக்கே, முழு
மதி வந் தெழுக்கெக்கே
விழி நீர் சொரிகெக்கே என
விட்டுப் பிரிந்தாரே!

பாட்டின் கடைசியில், 'விட்டுப் பிரிந்தாரே!' என்ற சொற்களில் அவளுடைய தாங்கொணாத துன்பத்தையும், எதிர்காலத்தில் சிறிது நம்பிக்கைகூட வைக்க வழியில்லாமல் இருக்கும் துயர நிலையையும் காண்கிறோம். அவளுடைய நம்பிக்கையிழந்த துயரக் கூக்குரல், "ஐயோ! விட்டுப் பிரிந்தாரே!" என்ற சொற்களில் ஒலி செய்கிறது.

அருமையான பாட்டு. இதை இயற்றிய புலவரும் யாரென்று தெரியவில்லை. மேற்கண்ட இரண்டு பாடல் களும் 'பல வித்வான்கள் பாடிய தனிப் பாடல் திரட்'டில் உள்ளன.

*

*

*

இப்போது, சுந்தர மூர்த்தி நாயனாரின் தேவாரத்தில் காணப்படும் இரண்டு அழகிய பாடல்களைப் பார்க்கப் போகிறோம்.

திருவாரூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவனாகிய வன்மீகநாதரிடம் ஒரு பெண் காதல் கொண்டதைப் போன்று பாடியிருக்கிறார் சுந்தரர்.

திருவாரூர் குளிர்ச்சியான ஊர், எப்படிக் குளிர்ச்சி யான ஊர்? கரும்பின் சாறு வயல் புறங்களில் பாய்கின்ற காரணத்தால் குளிர்ச்சி பெற்ற ஊர். கரும்பின் சாறு ஏன் வயல் புறங்களில் பாய்ந்தது?

கரும்பின் கணுக்களிலே முத்து இருக்கிறது என்பது நம்மவர்களின் ஐதீகம். அந்த முத்துக்களைக் கொக்குகள், தானியமணிகள் என்று நினைத்துக் கொத்தி விழுங்கி,

அப்புறம் விக்கிக் கொண்டு திண்டாடுமாம்! இந்த வேடிக் கையான கற்பனையை ஒட்டக் கூத்தர் பாடியதாகக் கூறப்படும் ஒரு பாட்டின் பின் பகுதியில் காண்கிறோம்.

இக்கு முற்றிக் கணுச்
சற்று விட்டுத் தெறித்
திட்ட முத்தைக்
கொக்கு மொக்கிக் கக்கி
விக்கும் அச்சோலைக்
குறுங் குடியே

இது போலத் திருவாரூர்க் கரும்புத் தோட்டத்தில் கரும்புகள் முற்றி வெடிக்கும் போது முத்துக்கள் சிதறவே அவற்றைக் கொக்குகள் ஆவலோடு ஓடிப் போய் விழுங்கின. இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சில நாரைகள், தாமும் முத்துக்கு ஆசைப்பட்டு, தம் பக்கத்திலிருந்த கரும்புகளின் கணுக்களை அலகால் தாக்கின. தாக்கும் போது கரும்புகள் நெரியவே, நெரிசல்களிலிருந்து கரும்பின் சாறு கொட்டத் தொடங்கியது. ஆயிரக்கணக்கான கரும்புகளிலிருந்து வடிந்த சாறு, ஆரூகப் பெருகி வயல்களில்லெல்லாம் பாய்ந்தது. கருப்பஞ் சாறு ஊறி, ஊர் குளிர்ந்து விட்டது!

இந்த ஊரில் இருக்கும் வன்மீக நாதரிடம் வயல் புறத்திலுள்ள பறவைகளை யெல்லாம் தூதுவிடுகிறாள் அவருடைய காதலி. -

“ஆரூரரின் (வன்மீகநாதரின்) அழகையும் குணநலன்களையும் நான் எப்படி யெல்லாம், அனுபவிக்கிறேன் என்பதையும், அவரை எப்படி யெல்லாம் பணிந்து பாராட்டுகிறேன் என்பதையும், அவரை நினைத்து நினைத்து நான் எப்படி யெல்லாம் உருகுகிறேன் என்பதையும் அவரிடம் போய்ச் சொல்ல மாட்டீர்களா?” என்கிறாள் காதலி.

இக்கு - கரும்பு. மொக்கி - விழுங்கி. குறுங்குடி - திருக் குறுங்குடி என்ற வைஷ்ணவ ஸ்தலம்.

குருகு பாயக் கொழுங்
 கரும்புகள் நெரிந்த சா(று)
 அருகு பாயும் வயல்
 அம்தண் ஆரூரைப்
 பருகுமாறும், பணிந்(து)
 ஏத்துமாறும், நினைந்(து)
 உருகுமாறும்—இவை
 உணர்த்த வல்லீர்களே!

அப்புறம் நாரைகளை மட்டும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:

“இலைகள் செழித்து அடர்ந்திருக்கும் சோலையில் உள்ள வெள்ளை நாரைகளே! அலை அலையாக ஒளி வீசும் திரிகுலம் என்னும் ஆயுதத்தைத் தாங்கியுள்ள திருவாரூர்த் தலைவரிடம் போய், உடல் மெலிவாலும் தன்னை மறந்த சோர்வு நிலையாலும் என் ஆடைகள் நழுவி விழுவதையும், என் கைவளைகள் கழன்று விழுவதையும், அவரைப் பிரிந்த தன் காரணமாக என் ஓத்தனங்களில் பசலைகிறமான தேமல் படர்ந்ததையும் சொல்ல மாட்டீர்களா?”

இலைகொள் சோலைத்தலை
 இருக்கும் வெண்ணுரைகாள்!
 அலைகொள் சூலப்படை
 அடிகள் ஆரூர்க்குக்
 கலைகள் சோர்கின்றதும்,
 கனவளை கழன்றதும்,
 முலைகள் பீர் கொண்டதும்
 மொழிய வல்லீர்களே!

அருகு - பக்கத்தில். அம்தண் - அழகும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய.

சோலைத்தலை - சோலையிடத்தே. சூலப்படை - சூலம் என்ற ஆயுதம். அடிகள் - தலைவர் அல்லது கடவுள். கலைகள் - ஆடைகள். கனவளை - சிறந்த வளையல். பீர் - பசலைத் தேமல்.

காதலியின் வேண்டுகோளை இந்த இரண்டு தேவாரப் பாடல்களும் அடக்கமான குரலில் உருக்கமாகவும், கவிநயம் ததும்பும் வண்ணமும் தெரிவிக்கின்றன. சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் பாடல்களில் மிகச் சிறந்தவற்றுள் இரண்டு இவை.

பிறக்கும்போதே கிழவியா ?

பெண்ணுக்கு வயது வந்துவிட்டால், பெற்றோர்கள் அவளை ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாவல் செய்வது வழக்கம். சிறு வயதில் அவள் உணர்ச்சி வசப்பட்டோ, சகவாச தோஷத்தினாலோ கெட்டுப்போய்விடக்கூடாதே என்பதற்காகத்தான் இந்தப் பாதுகாவல். மற்ற நாடுகளைவிட, தமிழ் நாட்டில் பெண்ணுக்கு இப்படிக்காவல் காக்கும் வழக்கம் அதிகம்.

இப்பொழுது இந்த வழக்கம் சிறிது குறைந்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். வேற்று ஆண்களுடன் பெண்கள் சகஜமாகப் பழகுவதை இன்று பல குடும்பங்களில் காணலாம். சில குடும்பங்களில் இது இன்றியமையாததாகவும் ஆகிவிட்டது.

பெண் கல்லூரியில் படிப்பாள்; அல்லது எங்காவது உத்தியோகம் பார்ப்பாள். 'ஆண்களுடன் பழகாதே, ஆண்களுடன் பேச்சு வைத்துக் கொள்ளாதே' என்றெல்லாம் இந்தப் பெண்ணுக்கு உபதேசம் செய்ய முடியாது தான். காலப் போக்கில் ஏற்பட்ட ஒரு மாறுதல் இது.

படித்து நவநாகரிகம் அடைந்தவர்கள் என்று தங்களைக் கருதிக்கொள்கிறவர்கள், பெண்களை மிக மிகத் தாராளமாகப் பிற ஆண்களுடன் பழகவிடுவார்கள். இவர்கள். மேலை நாட்டு வழக்கத்தைப் பின்பற்ற விரும்புகிறவர்கள். தங்கள் வீட்டுப் பெண் ஒரு வாஸிபனுடன் தனியாக வெளியே போய்வர அனுமதிப்பதை நாகரிகத்தின் ஒரு பகுதியாக இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இதனால் பெண்ணுக்குப் பரிபூரண சுதந்திரம் கிட்டியிருக்கிறது என்று தான் சொல்லவேண்டும். ஆனாலும், இந்தப் பழக்கத்தால் எண்ணிறந்த தீங்குகளும் நேர்ந்திருக்கின்றன. இன்றைய உலகில் நாம் காணும் காட்சிகள் இவை.

அந்தக் காலத்தில் வயது வந்த பெண்ணை வீட்டை விட்டு வெளியே விடமாட்டார்கள். ஏழைகளாக உள்ள பெண்களைத் தவிர, மற்ற இளம் பெண்கள் எல்லாம் கல்யாணமாகும்வரை அடுத்த ஆடவனைப் பார்க்கவோ, பார்த்துப் பேசவோ முடியாது. தப்பித் தவறி வாசல் முகப்பில் வந்து நின்றுவிட்டால் அவளை “வீட்டுக்குள்ளே போ” என்று கண்டித்துக் கூறுவார்கள். இப்படி வளருகிற ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் காதல் என்ற விவகாரமே தலை காட்ட முடியாது. வெளியுலகத்தை ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துத்தான் அவள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அப்போது சந்தர்ப்ப வசமாக அவள் மனதைக் கவரும் ஒரு வாலிபனைக் கண்டுவிட்டால் காதல் பிறக்கும். காதலர்கள் ஜன்னலுக்கு அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமுமாக இருந்து சைகை ஜாடைகள் மூலம் பேசிக்கொள்ளுவார்கள்; ஒரு வரை ஒருவர் அறிந்துகொள்ளவும் புரிந்துகொள்ளவும் முயலுவார்கள். தப்பித் தவறி இதைத் தாயார் பார்த்துக் கொண்டால் பெண்ணின் கதி அதோகதிதான். அவளைத் தண்டிப்பதுடன் விரைவில் அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க மாப்பிள்ளை பார்க்கவும் ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

பெண், தன் காதலனைத்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேன் என்று பிடிவாதம் பண்ணுவாள்.

சில பெற்றோர்கள் சந்தர்ப்பங்களைக் கவனித்து அதற்குச் சம்மதிப்பார்கள்; அல்லது மறுத்துவிடுவார்கள். பெண் தன் பெற்றோர்களால் நல் வாழ்க்கையை அடையக் கூடும். அல்லது பெற்றோர்களால் அவளுடைய வாழ்க்கை பாழாகவும் கூடும்.

பெண்ணை இப்படிக் கட்டுத் திட்டம் செய்யும்போது பெற்ற தாயாரிடத்திலேயே அவளுக்குக் கோபம் வந்து விடும். “உனக்கு உணர்ச்சியே கிடையாதா? நீ என் காதலைத் தடுக்க நினைப்பது மகாபாவம். என் வயதில் உன்னை இப்படி உன் தாயார் கட்டுத் திட்டம் செய்திருந்தால் நீ அதைச் சகித்திருப்பாயா?” என்றெல்லாம் தாயாரிடம் பெண் வாதாடுவாள்.

வாழ்க்கையில் இம்மாதிரி நிகழ்ச்சிகள் சர்வசகஜம். தமிழ் நாட்டின் பழம் பெருங் கவிஞர்கள் இப்படிப் பட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ணூரக் கண்டு அருமையான பாடல்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள்.

சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்த ஒரு பெண், அவ்வூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் நடராஜப் பெருமானிடம் காதல்கொண்டு விட்டாள். காதலில் உருகி, உடல் மெலிந்து, ஊணுறக் கத்தைக்கூட மறந்துவிட்டாள். இதை அவளுடைய தாயார் கவனித்துக் கொண்டாள்.

‘என் சம்மதத்தைப் பெருமல் இவள் தன் இஷ்டப்படியாரையும் காதலிப்பதா?’ என்று நாற்பது வயதுத் தாயாருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

மகளைக் கண்டித்து வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டி விட்டாள்.

“இனிமேல் தில்லை நடராஜப் பெருமான் ஊர்வலம் வரும்போது நீ எட்டிப்பார்க்கவே கூடாது” என்று உத்தரவும் போட்டுவிட்டாள்.

காதல் ஏக்கத்தால் உடல் மெலிந்த பெண்ணின் சங்கு வளையல்கள் எல்லாம் நழுவிக்கீழே விழுந்து விட்டன. இதைக் கண்டு தாய் இரக்கப்படாமல், “வளையல்கள் வேறு நழுவி விழுகின்றனவா? அவ்வளவு தூரத்துக்கு உன் காதல் முற்றி விட்டதா? சரிசரி, உன்னையும் பார்க்கிறேன்; உன் காதலையும் பார்க்கிறேன்” என்று கடுமையான குரலில் பேசிவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டாள்.

மறுநாள் சிதம்பரத்தில் ரதோற்சவம். தேரில் நடராஜப் பெருமான் எழுந்தருளி ஊர்வலமாக வருகிறார். தேரோட்டம் பார்ப்பதற்காக வீதியின் இருபுறங்களிலும் ஆணும் பெண்ணுமாக ஏராளமானவர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். பாவம், அந்த ஒரு பெண்மட்டும் வீட்டுக்குள்ளே அடைபட்டுக் கிடக்கிறாள். ஆனால், பெண்ணின் தாயாரும் பக்

கத்துத் தெருவைச் சேர்ந்த ஒரு அம்மாளும் வீட்டின் மாடியில் ஏறி மாடிமுகப்பில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். இருவருக்குமே வயது நாற்பதுக்கு மேலிருக்கும். பக்கத்துத் தெரு அம்மாளிடம் தன் மகளின் காதலைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள் தாய். அந்த அம்மாள் அதை ஆமோதித்துக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்:

“கேட்டீர்களா அநியாயத்தை? என் பெண் முனோத்து மூன்று அமாவாசை ஆவதற்குள் காதலில் இறங்கி விட்டாள். வயது இன்னும் பதினேழு ஆகவில்லை. அதற்குள் நடராஜப்பெருமானிடம் காதல் வந்துவிட்டதாமே, காதல்! இந்த ஏக்கத்தில் அவளுடைய கை வளையல்களும் கூடக் கழன்று விழுந்து விட்டன!...”

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது தூரத்தில் தேர் வரும் சப்தம் கேட்டது.

தெருவில் நின்ற ஜனங்களெல்லாம் தேர் வரும் திசையைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். இன்னும் தேர் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை; முழக்கந்தான் கேட்கிறது.

முழக்கம் கேட்டமாத் திரத்தில், தேரும், தேரில் வீற்றிருக்கும் நடராஜமூர்த்தியும், அவருடைய திருக்கோலமும், ‘குனித்த புருவமும், கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிழ் சிரிப்பும், பனித்த சடையும், பவளம்போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும்’ மனக் கண் முன் தோற்றமளிக்கவே எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் ஒருவித மாறுதல் நிகழ்கிறது.

வயது முதிர்ந்தவர்களுக்குப் பக்தி பிறக்கிறது.

இளம் பெண்களுக்கோ காதல் பிறக்கிறது.

இளம் பெண்களுக்கு மட்டுமா காதல் பிறக்கிறது? மகளின் காதலைப் பற்றிப் புகார் சொன்ன தாய்க்கும், அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பக்கத்துத் தெரு அம்மாளுக்குமே காதல் பிறந்து விடுகிறது!

இருவரும் நடராஜமூர்த்தியை நினைத்து ஏங்க ஆரம் பிக்கவே அவர்களுடைய கை வளையல்களும் மெல்ல நழுவிக் கீழேவிழப் பார்த்தன!

மகளை வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டிய தாய்க்கு அப் போதுதான், மகள் காதல் கொண்டதில் தப்பில்லை என்று தோன்றியது. உடனே அவள் சொன்னாள்:

“அம்மா! நடராஜப்பெருமானை எண்ணி, ஏக்கமுற்று, உடல் மெலிந்து என் மகள் வலையல்களை இழந்தாள் என்றால் அது நியாயம். அவள் பதினாறு வயது இள மங்கை.”

செய்ய திருமேனிச்
சிற்றம்பலவருக்(கு)ள்
தையல் வளை கொடுத்தல்
சாலுமே

“ஆனால் உங்களுக்கு வயது ஐம்பதாகிவிட்டது; எனக்கு நாற்பதைத் தாண்டிவிட்டது. நடராஜப்பெரு மானைக் கண்ணாரக் காண்பதற்கு முன்னமேயே, அவ ருடைய தேர் தூரத்தில் வரும்போதே, நம் இருவருடைய கை வளையல்களும் நழுவ ஆரம்பித்துவிட்டனவே! நல்ல வேளையாக அவை கீழே விழுந்து உடையவில்லை! இந்த அழகில் நாம் அந்த இளம் பெண்ணைக் குற்றம் சொன்னோமே! கிழவிகளுக்கே இந்தப்பாடு என்றால், இளம் பெண்கள் என்ன பாடு படுவார்கள்?”

செய்ய திருமேனிச்
சிற்றம்பலவருக்(கு)ள்
தையல் வளை கொடுத்தல்
சாலுமே—ஐயன் தேர்

செய்ய திருமேனி - சிவந்த அழகிய உடம்பு. சிற்றம்பலவர்- திருச்சிற்றம்பலத்தில் நடனமாடும் நடராஜ மூர்த்தி. என் தையல்- என் மகள். சாலுமே - பொருத்தமே. சேயே வரும் அளவில்- தூரத்தில் வரும்போதே. சிந்தாத மாத்திரமே - கீழே விழ வில்லையே ஒழிய (நழுவ ஆரம்பித்துவிட்டன.)

சேயே வரும் அளவில்
சிந்தாத மாத்திரமே
தாயே நமது கையில்
சங்கு.

இந்த அற்புதமான பாட்டை இயற்றியவர் பட்டினத்துப் பிள்ளையார்.

* * *

“முதலில் ஒரு பெண்ணையும் அவளுடைய தாயையும் பற்றிப் பார்த்தோம். இங்கே மற்றொரு பெண்ணையும் அவளுடைய தாயையும் பற்றிப் பார்க்கலாம்.

இந்தப் பெண்ணுக்குப் பாண்டிய மன்னனிடம் காதல். இவளையும் தாயார் வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டிவிட்டாள் —காடையைக் கூட்டில் அடைப்பது போல.

காடை என்பது ஒரு பறவை. வேடர்கள் அந்தப் பறவையைப் பிடிப்பதற்கு ஒரு தந்திரத்தைக் கையாளுவார்கள்.

முதலில் எப்படியாவது ஒரு காடையைப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைத்து விடவேண்டும். அப்புறம் காடை வேட்டையாடுவது மிகமிக எளிது. எப்படி யென்றால் கூட்டுக் காடையைக் காட்டுக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போய் ஓரிடத்தில் வைத்து, அதைச் சுற்றிலும் வலையைப் பரப்பிவிட்டு எங்காவது போய் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டும். கூட்டுக்குள் இருக்கும் காடை கத்தத் தொடங்கும். இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் காட்டில் பறந்து திரியும் காடைகளெல்லாம் இதன் பக்கம் வரும். வந்து வலையில் மாட்டிக்கொள்ளும். இதனால் தான் “கூட்டுக் காடையை வைத்துக் காட்டுக் காடையைப் பிடிப்பது போல” என்ற பழமொழி உண்டாகியிருக்கிறது.

கூட்டுக்குள் இருக்கும் காடை சில சமயங்களில் தப்பித்து ஓடிவிடுவதும் உண்டு.

காட்டில் கொண்டுபோய்க் காடையை வைத்து மேலே ஒரு கூடையைக் கொண்டோ, கூட்டைக் கொண்டோ மூடிவைத்துவிட்டு வந்தால், அது சிறிது சிறிதாகத் தரையைத் தோண்டி, உள் பக்கமாகவே கூட்டுக்கு வெளிப்புறத்திலும் தோண்டி, அந்த வழியாக வெளியே பறந்து ஓடிவிடும். வேடனோ, கூட்டுக்குள் பறவை இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். வந்து கூட்டை எடுத்துப் பார்த்தால் வெறுங்கூடுதான் இருக்கும்; காடை இராது.

இனி, வீட்டுக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் அந்த இளம் பெண் சொல்வதைக் கேட்போம்:

“தென்னஞ் சோலைகள் சூழ்ந்த மதுரை நகர்க்கரசனான பாண்டியனைச் சேரவேண்டுமென்று விரும்பி என் உள்ளம் என்னை விட்டு அவனிடம் போய்விட்டது. நான் இப்போது வெறுங்கூடாகத்தான் இருக்கிறேன். இது தெரியாமல், காடை பறந்துபோனபிறகு வெறுங்கூட்டை வேடன் காவல் காத்ததுபோல், என்னுடைய வெறுங்கூட்டை என் தாயார் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்!”

கோட்டெங்கு சூழ் கூடல்
கோமானைக் கூட என
வேட்டாங்கு சென்ற என்
நெஞ்சறியாள்-கூட்டே
குறம்பூழ் பறப்பித்த
வேட்டுவன்போல் அன்னை
வெறுங்கூடு காவல் கொண்டாள்

வெறுங்கூடாக வீட்டுக்குள் கிடக்கும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க அவளுடைய சிநேகிதி வந்தாள்.

கோட்டெங்கு - (கோள்-தெங்கு)சூலை தள்ளிய தென்னமரம். கூடல் - மதுரை. வேட்டாங்கு சென்ற - (வேட்டு-ஆங்கு) விரும்பி அங்கே (பாண்டியனிடம்) போன. கூட்டே-கூட்டில். குறம்பூழ்-சிறு காடை. பறப்பித்த—பறந்து ஓட விட்டு விட்ட.

வந்ததும் வராததுமாக, “ஏண்டி வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிறாய்? வெளியே வாயேன். பாண்டியனுடைய பெருமைகளைப் பாடிக்கொண்டே வழக்கம்போல் நெல் குத்துவோம்” என்றாள்.

உடனே உள்ளேயிருந்து அவள் பேசத் தொடங்கினாள்:

“வெளியே வரவா? நன்றாகச் சொன்னாய் நீ! பாண்டியனுடைய கொடியின் பெருமையையும், தேரின் பெருமையையும், கிரீடத்தின் பெருமையையும், முத்துமாலையின் பெருமையையும் பாடி, உலக்கையைக் கையில் பிடித்து நான் நெல் குத்த வருவதெங்கே? நான் தான் வீட்டுக்குள் சிறைப் பட்டுக் கிடக்கிறேனே!”

கொடியாடித், தேர் பாடித்
கொய்தண்தார் மாறன்
முடியாடி, முத்தாரம்
பாடித்—தொடியுலக்கை
கைம்மனையில் ஓச்சப்
பெறுவனே, யானும் ஓர்
அம்மனைக் காவல்
உளேன்?

அம்மா தன்னை வீட்டுக்குள் தள்ளி அடைத்து விட்டதைச் சொன்னதும், “எதற்காக?” என்று கேட்டாள் சிநேகிதி.

“அதுதான் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. நான் பாண்டிய மன்னனைப் பார்க்க விரும்பினேன். ‘கூடாது’

கொய்தண்தார் மாறன் - குளிர்ச்சியான மலர்களைக் கொய்து கட்டிய மாலையை அணிந்த பாண்டியன். தொடியுலக்கை - பூண்கட்டிய உலக்கை. கைம்மனையில் ஓச்ச - (மனையில் கை ஓச்ச) வீட்டில் இருந்து கையினால் உலக்கையைப் பிடித்துக் குத்த. அம்மனைக் காவல் - அழகான வீட்டில் சிறையில் இருத்தல்.

என்கிறாள் அம்மா. யௌவனப் பெண்களின் மன உணர்ச்சிகள் இந்த அம்மாவுக்குத் தெரியாது போலும்! அது எப்படித் தெரியாமல் இருக்கும்? அம்மாவும் ஒரு காலத்தில் என்னைப்போல யௌவனப் பெண்ணாகத்தானே இருந்திருப்பாள்? இல்லையென்றால் பிறக்கும்போதே கிழவியாகப் பிறந்துவிட்டாளா?"

இதைச் சொன்னதும் அவளுடைய தோழி சிரித்தாள்.

காதலி சொன்னாள்:

“அப்புறம் என்ன? பாண்டிய மன்னனைக் கண்ணால் கூடப் பார்க்காதே என்கிறாள்! அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசை எந்தப் பெண்ணுக்குத்தான் இல்லை? அவன் உலகில் உள்ள மன்னர்களை யெல்லாம் வென்று உலகத்தைத் தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்தவன். அவனுடைய சேனையும், வீரம் கனலாகத் தெறிக்கும் வேலும் எப்பேர்ப்பட்டவை! இப்படிப்பட்ட பாண்டியன், மாலைகள் சூடி பவனி வந்தால் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை யிருக்காதா? அம்மாவோ பிறவிக் கிழவி மாதிரிப் பேசுகிறாள். அவளும் ஒரு காலத்தில் இளம் பெண்ணாக இருந்துதான் கிழவியாகி யிருப்பாளே ஒழிய, பிறக்கும் போதே கிழவியாகப் பிறந்திருக்கமாட்டாள்!”

வளையவாய் நீண்ட தோள்

வாட்களாய்! அன்னை

இளையவாய் மூத்திலள்

கொல்லோ!—தளையவிழ்தார்

மண்கொண்ட தாளை

மறம் கனல்வேல் மாறனைக்

‘கண்கொண்டு நோக்கல்’ என்பாள்!

வளையவாய் நீண்ட தோள்—வளைந்து நீண்டிருக்கும் தோள். வாட்களாய்—வாள் போன்ற கண்படைத்த சிநேகிதியே. தளைய விழ்தார்—இதழ் விரித்த மலர்களால் தொடுக்கப் பட்ட மாலை. மண்கொண்ட தாளை - உலகத்தை வென்ற சேனை. மறம் கனல்-வீரம் நெருப்பாக எரியும்.

“கண்கொண்டு நோக்கல்” என்னும் சொற்களில் ஒரு அழுத்தம் கொடுக்கிறார் கவிஞர். அதனால் பெண்ணின் உணர்ச்சி பரிபூரணமாக வெளிப்படுகிறது.

இந்த மூன்று வெண்பாக்களையும் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் தமிழுக்குத் தந்த அரிய நன்கொடைகள் என்றே சொல்லவேண்டும்.

மறக்க முடியாத பெயர்

“மதுரா நகரின் தெருக்கள் வழியாகத் தலையில் அழகான குடத்தைச் சுமந்தவண்ணம் தயிர் விற்றுக் கொண்டு செல்லுகிறாள் ஓர் ஆயர்குலப் பெண். தன் காதலனிடம் அவளுடைய உள்ளம் பரிபூரணமாக மூழ்கியிருக்கிறது; ஏதோ கனவில் நடப்பதுபோல நடந்து செல்லுகிறாள். ‘தயிரோ தயிர்! வெண்ணையோ, வெண்ணை!’ என்று கூவுவதற்குப் பதிலாக, தன்னை மறந்த நிலையில், ‘கிருஷ்ணனே கிருஷ்ணன்! மாதவனே மாதவன்! வாங்குங்கள் வாங்குங்கள்!’ என்று கூவிக்கொண்டு போகிறாள் அந்தக் கோபிகை.”

லீலா சுகர் என்ற வடமொழிக் கவிஞர் “கிருஷ்ணக் கர்ணமிர்தம்” என்ற தம்முடைய நூலில் இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார்.

கிருஷ்ணனிடம் அந்த கோபிகைக்குள்ள காதல் எப்படிப்பட்டது என்பதை இந்தப் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

எந்நேரமும் கிருஷ்ணனைப் பற்றிய நினைவு; கனவிலும் நனவிலும் அவன் மனக்கண் முன் காட்சியளித்த வண்ணமாக இருக்கிறான். உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும், ஒவ்வொரு தடவை சுவாசிக்கும் போதும் அவன் நினைவு வந்து கொண்டிருக்கிறது.

அதனால் ‘கிருஷ்ணனே கிருஷ்ணன்!’ என்று அவள் கூவியதில் ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது?

இந்த மாதிரி அனுபவம் நமக்கும் பல சமயங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் தன்னை மறந்து இப்படி எதையாவது சொல்லிவிட்டால், நாலுபேர் அதைப் பார்த்துச் சிரிப்பார்கள் பரிகாசம் செய்வார்கள். ஆனால் இந்தச்

கண்ணம் இடிப்பார்தம்

சுவைமிசூந்த பண்களிலும்,

பண்ணை மடவார்

பறகு பல பாட்டினிலும்.....

நாட்டினிலும் காட்டினிலும்

நாளெல்லாம் நன்றெலிக்கும்

பாட்டினிலும் நெஞ்சைப்

பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்.”

நெல் குத்தும்போது பாடும் பாடல்கள் ஒரு மன்னனைப் பற்றியனவாகவே இருக்கும். மன்னனைப் பற்றிப் பாடும் பெண்களில் இரண்டொருவர் அவனிடம் காதல்கொண்டவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

காதல் மயக்கம், சங்கீத ரசனை—இந்த இரண்டும் சேர்ந்துவிட்டால் வேலையின் கஷ்டம் தெரியவே தெரியாது. நெல் குத்தி முடிந்த பிறகும் பாட்டிலே ஈடுபட்டு, அப்படியே குத்திக்கொண்டே யிருப்பார்கள்.

இருக்கட்டும்.

மிகப் பழைய காலத்தில் யாரோ ஒரு சோழ மன்னனிடம், யாரோ ஒரு பெண் காதல்கொண்டாள். அவள் அரண்மனையில் பிறந்த பெண்ணல்ல; சாதாரணமான குடும்பத்தில் பிறந்தவள். இவளைச் சோழ மன்னன் எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பான் என்று எதிர்பார்க்கமுடியுமா?

எப்படியோ அவளை மறந்து விட்டான். அநேக நாட்களாக அவளைச் சந்திக்கவே இல்லை.

பாவம், அந்தப் பெண் என்ன செய்வாள்? ஆரம்பத்தில் சில நாட்கள் பிரிவு வேதனை தாங்காமல் துடித்தாள். அப்புறமும் அவன் வரவில்லை. வேதனை கோபமாக மாறி விட்டது.

‘நீ என்னை நினைக்கவில்லையல்லவா? சரி, நானும் உன்னை நினைப்பதில்லை’ என்று சபதம் செய்துகொண்டாள்.

அன்று நெல் குத்தப்போகும் தருணம். 'முன்னைப் போல, நெல் குத்தும்போது உன்னைப்பற்றி நான் இன்று பாடப்போவதில்லை. பாடுவதென்ன, உன் பெயரைக்கூட உச்சரிக்கமாட்டேன். மனத்தால் நினைக்கவும் 'போவதில்லை' என்று உள்ளத்தில் உறுதிசெய்துகொண்டு நெல்லை எடுத்து உரலில் கொட்டினான்.

சோழனுடைய பெயர் நினைவுக்கு வந்தது!

உடனே அந்த நினைவை உதறிவிட்டு உலக்கையைக் கையிலெடுத்தான்!

சோழனுடைய பெயர் பழையபடியும் நினைவுக்கு வந்தது.

'இதென்னடா கஷ்டம்!' என்று சொல்லிக்கொண்டு, நெல்லைக் குத்தினான்.

திரும்பவும் அவன் பெயர் ஞாபகத்துக்கு வரத்தான் செய்தது!

பல்லைக் கடித்துக்கொண்டும், மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டும் உலக்கையை ஓங்கி ஓங்கிப் போட்டு வேகமாகக் குத்தினான்.

சோழனுடைய பெயர் திரும்பவும் நினைவுக்கு வந்ததோடு, அந்த நினைவு உள்ளமெல்லாம் நிரம்பிப் பொங்கி வழியவும் ஆரம்பித்துவிட்டது.

'நினைக்கக்கூடாது' என்று சபதம் செய்தவள், திக்கு முக்காடிப்போய் அந்தப் பெயரை வாயால் உச்சரிக்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டாள்! உச்சரிக்காவிட்டால் மூச்சு முட்டி விடும்போல் இருந்தது.

அவளுக்குச் சோழன்மீது கோபம்; அவளுடைய உள்ளத்துக்கோ சோழன்மீது காதல்!

என்ன செய்யமுடியும்?

தன்னுடைய மனப் போராட்டத்தை அவளே சொல்கிறாள்:

‘பொன் மாலைகள் சூடிய மார்பன் சோழ மன்னன். காலில் வீரக் கழல் அணிந்த வேந்தன் அவன்; கிள்ளி என்ற பட்டமும் உடையவன். இவனுடைய பெயரை நினைக்கவும் கூடாது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு உலக்கையை எடுத்தேன்...’

‘பொன்னூர் மார்பில்
புனை கழற்கால் கிள்விபேர்
உன்னேன்’ என்று
ஊழலக்கை பற்றினேன்

‘ஆனால் என்ன ஆயிற்று? ஐயோ! என் உள்ளத்திலும் வாயிலும் உறையூரை ஆளும் சோழனுடைய பெயரே வந்து கொண்டிருந்தது.’

‘பொன்னூர் மார்பில்
புனை கழற்கால் கிள்விபேர்
உன்னேன்’ என்று
ஊழலக்கை பற்றினேன்—அன்றோ
மனளேடு வாயெல்லாம்
மல்கு நீர்க் கோழிப்
புனல் நாடன் பேரே
வரும்!

இந்த அழகிய பாடல் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிலும், தொல் காப்பியம் செய்யுளியல் நச்சினூர்கினியர் உரையிலும் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது.

* * *

கிள்ளி - சோழ மன்னர்களுக்குரிய பட்டம். உன்னேன் - நினைக்க மாட்டேன். ஊழ் உலக்கை - வெகு காலமாக வீட்டிலிருந்துவரும் உலக்கை. அன்றோ - ஐயோ. கோழி - உறையூர். புனல் நாடன் - நீர்வளம் மிக்க நாட்டையுடையவன்.

காதல் கொண்டவர்களுக்கு எப்படிக்க காதலனின் பெயரை மறக்க முடியாதோ, அதேபோல பக்திமாண்களுக்குத் தங்கள் இஷ்ட தெய்வத்தின் பெயரை மறக்க முடியாது.

தாம் தொழும் கடவுளைப்பற்றிப் பேசாவிட்டால் உலகத்தில் பிறந்ததனால் யாதொரு பயனும் இல்லை என்று கருதக்கூடியவர்கள் பக்தர்கள். அதனால்தான் 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே' என்று சொன்னார்கள்.

'அவனைப்பற்றி நினைக்கும் நாளே நல்ல நாள்; நினைக்காத நாட்கள் கெட்ட நாட்கள்' என்பது அவர்கள் கருத்து.

உண்மையான பக்திக்கு இதுதான் அடையாளம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவார ஆசிரியர்கள் மூவரும் ஒருவர். சிவனிடம் அளவு கடந்த பக்தி கொண்டவர். இவருடைய பக்திதான் இவரை நூற்றுக்கணக்கான பக்திப் பாசுரங்களைப் பாடும்படி செய்தது.

இவர் திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி என்ற க்ஷேத்திரத்தில் கொடுமுடி நாதர் என்ற பெயருடன் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவன் மீது சில பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார்.

ஓர் அழகான பாட்டில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கூறுவ தாவது:

'என்றாவது ஒரு நாள் உன்னை மறந்து, உன்னைவிட்டு நான் வேறுகிவிட்டால், அந்த நாள் நான் அறிவிழந்த நாள் என்றும், என் உயிர் என்னை விட்டுப் பிரியும் நாள் என்றும், பாடையிலே என்னைப் பிரேதமாகக் கிடத்தித் தூக்கிக் கொண்டு போகும் நாள் என்றும் கருதுவேனே தவிர, அந்த நாளைப்பற்றி வேறு விதமாகக் கருதமாட்டேன். காவேரியாற்றின் குளிர்த நீர் பாய்கின்ற பாண்டிக்கொடு முடியில் இருக்கும் காவலனே! உன்னை மறந்த நாளும் நான் இறந்த நாளும் ஒன்று என நான் இன்று கருதுகிறேன்; என்றும் கருதுவேன். ஏதோ கால வசத்தால் என்றாவது நான் உன்னை மறந்துவிட்டாலும், என்னுடைய நாக்கு,

‘நமசிவாய’ என்ற உன்னுடைய ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருக்கும்; அந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மறக்கவே மறக்காது.’

ஓவும் நாள் உணர்வழியும் நாள், உயிர்
 போகும் நாள், உயர்பாடைமேல்
 காவும் நாள், இவை என்றால்
 கருதேன்கிளர் புனல் காவிரி
 பாவு தண் புனல் வந்திழி பரஞ்
 சோதி பாண்டிக் கொடுமுடி
 நாவலா! உனை நாள் மறக்கினும்
 சொல்லும்நா நமச்சி வாயவே!

ஓவும் நாள் - உன்னை மறந்து உன்னை விட்டு நீங்கும் நாள்.
 காவு - சுமந்து செல்லுதல். (காவு தடி - சுமக்கும் தடி என்பது
 தான் காவீடி என்று ஆயிற்று.) என்று அலால் கருதேன் - அப்படித்
 தான் கருதுவேனே ஒழிய வேறு விதமாகக் கருதமாட்டேன். கிளர்
 புனல் - பிரகாசிக்கும் நீர். பாவு - பாவிய. வந்திழி - (வந்து இழி)
 வந்து கீழ் நோக்கிப் பாய்கிற. பரஞ்சோதி - தெய்வீக ஒளி வீசும்.
 சொல்லும் நா - நாக்குச் சொல்லும்.

அவனை ஏன் தேடுகிறாய்?

பெண்ணுக்கு வயது வந்ததும் பெற்றோர்கள் அவளுக்கு மாப்பிள்ளை தேட ஆரம்பிப்பார்கள். தங்கள் பெண்ணுக்கு நல்ல மாப்பிள்ளையாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பெற்றோர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் சிரமங்களும், செய்கின்ற பணச் செலவும் கொஞ்ச நஞ்சமன்று.

ஒரு மாப்பிள்ளை அகப்படுவார். நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர்; நல்ல படிப்பு; ஆனால், சாதாரண உத்தியோகம். பூர்வீகச் சொத்துக்களும் கிடையாது; குடியிருப்பதற்குக் கூடச் சொந்த வீடு இல்லை. பெற்றோர்கள் யோசிப்பார்கள். 'படிப்பிருந்து என்ன செய்ய? சொத்துச் சுகங்கள் இல்லையே!' என்று.

வேறொரு மாப்பிள்ளையைப் பார்ப்பார்கள். அவருக்குச் சொத்துச் சுகங்கள் இருக்கும்; படிப்பும் இருக்கும். ஆனால் ஆள் அழகாக இருக்கமாட்டார். நாலு வார்த்தைகள் கூடச் சேர்ந்தாற்போல் பேசத் தெரியாது. மேலும் சுத்தக் கர்நாடகமாக இருப்பார்!

“இந்தக் காலத்துப் பெண்ணுக்கு இப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளையா? என்று ஒதுக்கிவிட்டு, மற்றொரு மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கத் தொடங்குவார்கள். இப்படியாக மாப்பிள்ளை தேடும் படலம் பல வருஷங்கள் வரை நீடிக்கும். கடைசியாக, 'மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடித்தது போல' அழகு, படிப்பு, சொத்து சுகங்கள் முதலிய யோக்கியதாம்சங்களுடன் ஒரு மாப்பிள்ளையைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினால், “இந்த மாப்பிள்ளை வேண்டாம்” என்று சொல்லி விடுவாள் பெண்.

பெற்றோர்கள் ஒன்றும் புரியாமல் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விடுவார்கள்.

மேலே சொன்ன மாப்பிள்ளையை வேண்டாம் என்று மறுப்பதோடு நிற்காமல், வேறு எவனாவது ஒருவனைப் பெண் காதலிக்கவும் ஆரம்பித்து விடுவாள்!

‘சரி, அந்தக் காதலன் கழுத்திலாவது இவனைக் கட்டிக் கல்யாணப் பிரச்னையைத் தீர்த்துவிடுவோம்’ என்று பெற்றோர்கள் முதலில் நினைத்தாலும், காதலனைக் கண்ணூரக் கண்டு விட்டால், பெற்றோர்களின் கவலைக்கு ஒரு அளவு இல்லாமல் போய்விடும்.

“இவனையா நம்முடைய பெண் கல்யாணம் செய்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறாள்! அட கர்மமே! படிப்போடும், பணத்தோடும், அழகோடும் வந்த ஆயிரம் மாப்பிள்ளைகளை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு இந்தக் கிறுக்குப் பயலைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறாளே! இவளுக்குப் பைத்தியம் கியித்தியம் பிடித்திருக்கிறதா?” என்று அங்கலாய்ப்பார்கள்.

பெற்றோர்களைப் போலவே ஊர்க்காரர்களும் ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

காதலன் அட்டைக்கரியாகவும், சொத்து சுகம் இல்லாதவனாகவும், பார்த்தவர்கள் பரிசாசம் பண்ணக் கூடிய நிலையிலும் இருப்பான். ஆனால் பெண்ணுக்கு அவனிடம் ஏதோ புரியாத கவர்ச்சி ஒன்றிருக்கும். அதனால் பிடிவாதமாக “அவரைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேன்; இல்லையென்றால் ஆற்றில் விழுந்து சாவேன்” என்பாள்.

இந்தமாதிரியான பல பெண்களை ஒவ்வொருவரும் பார்த்திருக்கக்கூடும்.

இவர்களைப் போன்ற பெண்கள் தான் சிவபெருமானிடத்திலும் காதல் வைக்கக்கூடும்.

சிவபெருமான் என்ன மன்மதனா? இல்லை பெரிய பணக்காரரா? ஒன்றும் கிடையாது. முகத்திலே மூன்று கண்கள். இதுவே ஒரு பெரிய விகாரம். தலையிலே பெரிய சடை. கழுத்திலே மண்டையோடுகளைக் கோத்துக் கட்டிய மாலை. போதாக்குறைக்குப் பாம்புகளும் மாலை

களாகக் கழுத்தில் கிடக்கும். இடுப்பில் கட்டியிருப்பது புலித்தோல். பரிவாரங்களோ பேய் பிசாசுகள். நாட்டிய மாடும் இடம் சுடுகாடு. இத்தனை கோரங்களுடன் இருந்தாலும் கையில் பணம் காசு இருந்தால் யாரும் பெண்ணைக் கொடுத்து விடுவார்கள். ஆனால் சிவபெருமானிடம் அதுவும் கிடையாது. கையில் ஓட்டை எடுத்துக் கொண்டு வீடுவீடாகச் சென்று பிச்சை கேட்கிறார்.

இவரைப் பார்த்து ஒரு பெண் காதலித்தாள் என்றால், பெற்றோர்களும் சரி, ஊர்க்காரர்களும் சரி ஆச்சரியப் படாமல் இருப்பார்களா?

ஆச்சரியப் படத்தான் செய்வார்கள். ஆச்சரியப் பட்டது போல அநேக புலவர்கள் அநேக பாடல்களை இயற்றியும் இருக்கிறார்கள்.

*

*

*

சிவ பெருமானிடம் காதல் கொள்வதற்கு அவரிடம் என்ன கவர்ச்சி இருக்கிறது?

புறத் தோற்றத்தில் யாதொரு கவர்ச்சியும் இல்லைதான். ஆனால் அவரைக் காதலித்தவர்கள் அவருடைய புறத் தோற்றங்களுக்காகவோ, செல்வங்களுக்காகவோ காதலிக்கவில்லை. அவருடைய தன்மைகளுக்காகவே அவரைக் காதலித்தார்கள்.

பணத்திற்காகக் காதலித்தால், பணத்தோடு காதல் போய்விடும். அவரைவிடப் பெரிய பணக்காரனைப் பார்த்தால் அவனிடம் அதிகக் காதல் பிறந்துவிடும்.

படிப்புக்காகக் காதலித்தாலும் அப்படித்தான். மற்றொரு பெரிய படிப்பாளியைக் கண்டதும், பழைய படிப்பாளியை விட்டுவிட்டுப் புதிய படிப்பாளியிடம் போய்விடுவது காதலாகுமா?

பணம், படிப்பு, பதவி — இவற்றில் எதையும் கருதாமல் காதலுக்காகவே காதலிக்கும் காதல்தான் நிலைப்பானது; உண்மையானது.

சிவனைக் காதலித்தவர்களும் சிவனுக்காகத்தான் காதலித்தார்களே ஒழிய வேறு எதற்காகவும் இல்லை. அவரைக் காதலித்த பிறகு அவருடைய புலித்தோல், தங்கப் பீதாம்பரத்தைவிட அழகாக இருக்கும்; அவருடைய கழுத்தில் கிடக்கும் எலும்பு மாலையும் ஒரு அழகான ஆபரணமாகத்தான் தோன்றும்.

பொல்லாத புலால் எலும்பு
பூனாய்த் தோன்றும்
பொழில் திகழும் பூவணத்தெம்
புனிதனுக்கே.

என்று திருப்பூவணம் என்னும் கேடத்திரத்தில் உள்ள சிவனைப்பற்றித் திருநாவுக்கரசரும்,

மாண்டார் தலை பூண்ட
மார்பழகைப் பாரேனோ?

என்று சிவனைப்பற்றிப் பட்டினத்தாரும் பாடுகிறார்கள்.

கையில் ஓடு எடுத்துப் பிச்சைவாங்கும் ஒரு கோரஸ்வ ரூபியிடம் காதல் பிறந்துவிட்டால், அந்தக் காதல் அழிவ தற்குச் சந்தர்ப்பமே இல்லை. காதலன் அதைவிட மோசமான நிலைக்கு வந்தால் அல்லவா காதல் அழியும்? ஆனால் அதை விட மோசமான நிலை ஒன்று இருக்கமுடியாதே!

சிவபிரானிடம் இப்படிப்பட்ட அழியாத காதல் கொண்டதாகக் கூறும் அருமையான தமிழ்ப்பாடல்கள் பல. சில பாடல்களை இங்கே பார்ப்போம்.

*

*

*

ஒரு நாள் சிவபெருமான் ஒரு வீட்டில் போய்ப் பிச்சை கேட்டார்.

ஓர் அழகான இளம் பெண் பிச்சை போட வந்தாள். சிவபெருமான் தான் வந்திருக்கிறார் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. யாரோ ஒரு சாமியார் மாதிரி இருந்தது.

ஆனால், வெறும் பஞ்சத்துக்கு ஆண்டியாகக் கருதி விடுவதற்கும் இல்லை. கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான ஆளாகவும், தெய்வாம்சம் நிறைந்தவராகவும் காணப்பட்டார். இதைப் பார்த்ததும், அவரை 'யார்? எவர்?' என்று விசாரிக்கத் தோன்றிவிட்டது அந்தப் பெண்ணுக்கு.

“ஐயா பெரியவரே! ஏதோ எங்கள் வீட்டுக்குப் பிச்சைக்கு வந்தவர்தான் நீங்கள். பிச்சை போட்டு அனுப்புவதுதான் எங்கள் கடமையே ஒழிய, உங்களை இன்னார் என்று நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லைதான். இருந்தாலும் கேட்கிறேன்; உங்களுக்கு எந்த ஊர்?”

பொருள் தக்கீர்! சில்பலிக்கென்(று)

இல் புகுந்தீரேனும்

அருள் தக்கீர்! யாதும் ஊர்?,

என்றேன்—

அவரிடத்தில் ஏதோ ஒரு கவர்ச்சி ஏற்பட்டுத்தான் இந்தக் கேள்வியை அந்தப் பெண் கேட்டாள்.

அவரும் பதில் சொன்னார்:

“பார்த்தவர்கள் மயங்கும்படியான வேதாரண்யம் நம் ஊர்; தற்போது இருப்பது திருவலஞ்சுழியில்.”

—மருள்தக்க

மாமறையம் என்ருர்;

வலஞ்சுழி நம் வாழ்வு என்ருர்;

இந்தப் பதிலை அவர் சொன்னதும், பெண்ணுக்கு அவரிடமிருந்த கவர்ச்சி காதலாகவே முற்றிவிட்டது!

ஒரு கேள்வி, ஒரு பதில்—இந்த இரண்டுக்கும் எவ்வளவு நேரம் ஆகியிருக்கும்? இந்தக் குறுகிய நேரத்திற்குள் காதல் பிறந்து கனிந்தும் விட்டது!

பதிலைச் சொன்னதும் சாமியார் மறைந்து விட்டார். மறைந்த உடனே, அவருடைய பிரிவை அவளால் தாங்க

முடியாமல் போய், உடம்பும் மெலிந்து, கைவளைகளும் தாமாகவே நழுவிக்கீழே விழுந்து, எங்கோ உருண்டு ஓடி விட்டன! எல்லாம் கண்முடிக் கண் திறப்பதற்குள் தான்!

சாமியார் மறைந்த மாத்திரத்தில், கையைப் பார்த்தால், கையில் கிடந்த சங்கு வளையலைக் காணவில்லை! அதற்குள் உடல் மெலிந்து விட்டது! வளையலும் பிடிப்பின்றிக் கீழே கழன்று விழுந்துவிட்டது!

அந்தப் பெண்ணுக்குத்தான் அவரிடம் எப்படிப்பட்ட காதல் பிறந்து விட்டது! மிகக் குறுகிய நேரத்தில், அகண்ட காரமான காதல் அல்லவா பிறந்து விட்டது! இவ்வளவு காதலும், அழகுமிக்க மன்மதனைப் பார்த்தோ, பணக்காரனை குபேரனைப் பார்த்தோ, படிப்பாளியான பிரமனைப் பார்த்தோ அல்ல; பிச்சையெடுக்க வந்த ஆண்டியைப் பார்த்துத்தான்!

பொருள் தக்கீர்! சில்பலிக்கென்று)

இல்புகுந்தீரேனும்

அருள் தக்கீர்! யாதும் ஊர்?

என்றேன்—‘மருள் தக்க

மாமறையம்’ என்றார்;

‘வலஞ்சுழி நம் வாழ்’ வென்றார்;

தாம் மறைந்தார்; கானேன்

கைச் சங்கு!

இது நக்கீர தேவ நாயனார் இயற்றிய வெண்பா.

*

*

*

பலி - பிச்சை. மருள் தக்க - மயங்கச் செய்கிற. மறையம் - திருமறைக்காடு என்ற வேதாரண்யம்; வேதங்கள் என்று பொருள் படும்படியாகவும் சிலேடையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சங்கு - சங்கு வளையல்.

இங்கே பட்டினத்தாரின் அழகான பாடல் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

சிவனை மணந்து கொண்டவள் சிவகாமி. உமாதேவி, பார்வதி, பராசக்தி என்று சொல்லுவதெல்லாம் அவளைத் தான். அவள் பர்வதராஜனாகிய ஹிமவானின் புதல்வி; மகா விஷ்ணுவின் தங்கை; மதுரை நகரை ஆண்ட மகா ராணியான மீனாக்ஷியும் அவளே.

உலகத்தில் சாதாரணமான குடும்பங்களில் பிறந்த பெண்கள் பிச்சை எடுக்க வந்த ஆண்டியைக் கண்டு மோகித்தார்கள் என்றால் அதில் அவ்வளவாக ஆச்சரியப் பட எதுவுமில்லை. ஆனால் சிவகாமி அவன் மீது காதல் கொண்டால் அது சாமானியப்பட்ட ஆச்சரியமா?

சிவகாமியைப் பார்த்து யாரோ ஒரு கிழவி கேட்பது போல இந்தப் பாடலைப் பட்டினத்தார் பாடியிருக்கிறார்.

“இந்த ஆண்டி ஏதோ மடாதிபதியாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை; ஆனால் கையில் ஒரு எடுக்கிறவனாக இருக்கிறான்! சாப்பாட்டுத் தரித்திரந்தான் இப்படி என்றால், கட்டிக்கொள்ள ஒரு துணியாவது இருக்கிறதா? புலித்தோலைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். மற்றவர்களாக இருந்தால் புலித்தோலுடன் வெளியில் வர வெட்கப்பட்டு எங்காவது ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிப் பட்டினி கிடந்தாவது செத்துப் போய் விடுகிறார்கள். ஆனால் இந்த வெட்கம் கெட்ட பரதேசியோ வீடு வீடாகச் சென்று பிச்சை வேறு கேட்கிறான்!

ஒடும் எடுத்து, அதன்
ஆடையும் சுற்றி,
உலாவி, மெள்ள

வீடுகள் தோறும்
பலி வாங்கியே, விதி
யற்றவர் போல்,

ஆடும் மருள் கொண்(டு) இங்(கு)
அம்பலத்தே நிற்கும்
ஆண்டி.....

“சரி, பிச்சை எடுக்கும்படியான நிலை வந்து விட்டது, ‘நமது தலைவிதி’ என்று சும்மா இருந்தானா இந்த ஆண்டி?

“நாட்டியம் வேறு ஆடுகிறான். ஊரறியத் தில்லையம் பலத்தில் நின்று!

“பிச்சை எடுக்கும் ஆண்டி பைத்தியக்காரனாகவும் இருக்கிறான். இவன் மேல் ஆசைப்பட்டடு, அல்லும் பகலும் இவனைத் தேடுகிறாயே, சிவகாமி? இந்தப் பைத்தியக்காரத் தனம் எதில் சேர்த்தி?” என்று பாடுகிறார் பட்டினத்தார்:

ஓடும் எடுத்து, அதன்
ஆடையும் சுற்றி,
உலாவி, மெள்ள
வீடுகள் தோறும்
பலி வாங்கியே, விதி
யற்றவர் போல்
ஆடும் மருள் கொண்டிங்
கம்பலத்தே நிற்கும்
ஆண்டி தன்னைத்
தேடும் கணக்கென்ன
காண், சிவகாம
சவுந்தரியே!

அழகான பெண்ணுக்கு இருந்திருந்து இந்த ஆண்டி யிடத்திலா காதல் ஏற்படவேண்டும்? இந்த ஆண்டியும் சும்மா வந்தானா, கையிலே ஓட்டையும் எடுத்து, இடுப்

அதன் ஆடை - (புலித்) தோல் ஆடை. விதியற்றவர் - தரித் திரார். ஆடும் மருள் - ஆட வேண்டு மென்ற கிறுக்குத்தனம் சவுந்தரி - அழகி.

பிலே புலித்தோலையும் கட்டிக் கொண்டு வந்தானே பாவி மகன்! இதிலே கூத்தாட்டம் வேறு ஆடுகிறானே!

என்றெல்லாம் சிவனை நகைச்சுவை ததும்பக் கேலி செய்கிறார் பட்டினத்தார். உலகத்துக் கெல்லாம் பெரிய வனாக இருப்பவனை இப்படிக் கேலி செய்வது மிகவும் ரசமான ஒரு காரியந்தான்! பாட்டிலே நகைச்சுவை அற்புதமாக நிறைந்திருக்கிறது. நகைச் சுவைக்குள்ளே சிவனின் பெருமைகளும் சிவகாமியின் தெய்வீகக் காதலும் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றன.

‘தீட்டினுள் கன்னல் சிலை’

மனிதப் பிறவியாகப் பிறப்பது ஒரு பெரிய பாக்கியம். மற்ற எல்லாப் பிறவிகளையும்விட மனிதப்பிறவி உயர்ந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லைதான். உலகத்தை இன்று நடத்திச் செல்லுகிறவன் மனிதனே. மனிதப் பண்பைவிடச் சிறந்த தொரு தன்மையை எங்குமே காணமுடியாது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லலாம்: “மனிதனே சிறந்தவன்; மனிதனுக்கு அப்பால் உள்ள எதைப் பற்றியுமே நான் சிந்திப்பதில்லை” என்றுகூட ஒரு மேல்நாட்டு மேதாவி கூறியிருக்கிறார்.

சரி. மனிதனாகப் பிறப்பது பாக்கியந்தான். அப்படியானால், ஆணாகவோ, பெண்ணாகவோ பிறந்தால் மட்டும் போதுமா? உலகத்தில் எல்லா ஆண் பெண்களும் சாப்பிடுகிறார்கள்; தூங்குகிறார்கள்; குழந்தைகளைப் பெறுகிறார்கள்; கடைசி காலத்தில் சாகிறார்கள். அதற்காக எல்லா ஆண் பெண்களுக்கும் ஒரேமாதிரி மதிப்பா கொடுக்கிறோம்? இல்லையே! மகாத்மா காந்தியை, மனிதருக்குள் தெய்வம் என்று போற்றுகிறோம்; கம்பரைக் கல்வியில் பெரியவர் என்கிறோம்; ஐன்ஸ்டீனை ஒப்புயர்வற்ற மேதை என்று பாராட்டுகிறோம்; கண்ணகியை வீர மங்கையென்றும், அருந்ததியைக் கற்பரசியென்றும், மேடம் கியூரியை பெண்ணினத்தின் திலகம் என்றும் சொல்லுகிறோம். மற்றவர்களை அப்படிச் சொல்லுகிறோமா? அதனால், மனிதனாக இந்தப் பூமியில் தோன்றுவது மட்டும் போதாது; புகழொடு தோன்றவும் வேண்டும். “தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக” என்று நம் திருவள்ளுவரும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே, மனிதனாகப் பிறப்பது பாக்கியம். அதை விடப் பெரிய பாக்கியம் புகழைச் சம்பாதிக்கத் தக்க புத்தி மாணாகத் தலையெடுப்பது என்று ஆகிறது.

இலக்கியத்தில் எத்தனையோ புத்திசாலிகளைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. மகா பாரதத்தில் வரும் கண்ணன் மகா பெரிய புத்திசாலி; அர்ஜுனன் வில்வித்தையில் மகா வல்லவன். ராமாயணத்தில் வரும் அனுமான் சொல்லின் செல்வன்; அற்புதமான வாசாலகத் திறமை படைத்த மேதாவி. ராவணன் இசைக்கலை விற்பன்னன்; கலையின் இருப்பிடம் என்று கருதப்படும் அகத்திய முனிவருடன் இசையில் போட்டியிட்டவன். இப்படி மகா காவியங்களில் அநேக புத்திசாலிகளைக் காண்கிறோம். காவியங்களைத் தவிர்த்து, தனிப் பாடல்களும் சில புத்திசாலிகளை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றன.

யாப்பருங்கலக் காரிகை என்ற தமிழ் இலக்கண நூலுக்கு உரை எழுதிய ஒருவர், மேற்கோளாக ஒரு அழகான பாடலைக் காட்டியிருக்கிறார். அந்தப் பாடலை இயற்றியவர் யார் என்று தெரியவில்லை. பாடல், வெண்பாவாக இருக்கிறது. வெண்பாவுக்கே உரிய அழகுகளும், அமைப்புக்களும் அதில் இல்லை; சொல்லாட்சியோ, உணர்ச்சிகளோ பாட்டில் கிடையாது. ஆனால் அந்தப் பாட்டில், நான்கு வரிகளில், மிகமிக அழகான ஒரு செய்தி கூறப்படுகிறது. நம்மால் என்றும் மறக்க முடியாத ஒரு இளம் பெண்ணை அந்தப் பாட்டு அறிமுகப்படுத்துகிறது.

* * *

அது ஒரு அழகான சோலை; ஊரை ஒட்டினாற்போல இருக்கிறது. அந்தக் கிராமத்து இளம் பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்தச் சோலையில்தான் விளையாடுவார்கள். சில சமயங்களில் பத்துப் பதினைந்துபேர் ஒன்றாகச் சேர்ந்தும் மாளி போடுவார்கள். வேறு சில சமயங்களில் ஆளுக்கு ஒரு பக்கமாக இருந்துகொண்டு உல்லாசமாகப் பொழுது போக்குவார்கள்.

ஒரு பெண் ஏதாவது ஒரு இனிய தமிழ்ப் பெண்ணைப் பாடிக்கொண்டிருப்பாள்.

வேறொரு பெண் மலர்களைக் கொய்து கொண்டிருப்பாள்.

மற்றொரு பெண் மரத்தில் தொங்கும் காய்களைப் பிடுங்கி, வேறொருத்தி மீது எறிவாள்.

ஒரு பெண் திரைச்சீலையைக் கட்டிக்கொண்டு சித்திரம் எழுதிக் கொண்டிருப்பாள்.

விளையாடும் இடமாகப் பயன்பட்ட இந்தச் சோலைக்கு ஒருநாள் எல்லோருக்கும் முன்னதாகவே ஒரு இளம்பெண் போய்விட்டாள். மற்றப் பெண்கள் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவார்கள். அவர்கள் வருவதற்குள், ஒரு வேலையைச் செய்து முடித்துவிட வேண்டுமென்று அந்த இளம்பெண் விரும்பினாள்.

அவள் சித்திரம் வரைவதில் தேர்ச்சி பெற்றவள்; பிரியம் உடையவளுங்கூட.

சோலையிலேயே ஒரு மறைவிடம். அங்கே திரைச் சீலையைக் கட்டி, சித்திரம் எழுதத் தொடங்கினாள். வர்ணங்கள் முதலியவற்றைக் கையோடு கொண்டு போயிருந்தாள்.

அவள் இப்படி ரகசியமான இடத்தில் இருந்து கொண்டு சித்திரம் வரைவானேன்?

அவள் தீட்ட முனைந்த சித்திரம் அவளுடைய காதலனின் சித்திரம்! அப்படியிருக்கப் பகிரங்கமாக அந்தச் சித்திரத்தைத் தீட்டுவது எப்படி?

காதலனின் உருவ அமைப்புக்களும் அழகுகளும் அவளுக்கு மனப்பாடமாக இருந்தன. அதனால் யாதொரு சிரமமும் இல்லாமல் அதிவேகமாக வரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

முகத்தோற்றம், அழகான அகன்ற மார்பு, திரண்ட தோள்கள், கடைந்தெடுத்தது போன்ற கைகால்கள்— எல்லாம் தத்ரூபமாக அவளுடைய காதலனைப் போலவே இருக்கின்றன.

காதலனின் படத்துக்கு அழகாகத் திலகமிட்டாள்; மார்பில் நவரத்தின கண்டியைச் சூட்டினாள்; புஜங்களில் வாசுவலயங்களைப் பூட்டினாள். விரல்களில் விதவிதமான மோதிரங்கள்...இடையில் பட்டுப் பிதாம்பரம்!

அலங்காரங்கள் முடிந்தன.

அடுத்தபடியாகப் படத்தின் சில பகுதிகளில் பூர்த்தி செய்யவேண்டிய அம்சங்களை வரைந்து பூர்த்தி செய்து கொண்டிருந்தாள். இன்னும் சில விநாடிகளில் சித்திர வேலை பூர்த்தியாகிவிடும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவளுடைய தோழிகள் சிலர் எதிர்பாராதவிதமாக அந்த மறைவிடத்துக்கு எப்படியோ வந்துவிட்டனர். செடி கொடிகளுக்கு ஊடாக அந்தப் பெண்ணின் கையோ, காலோ, உடையோ தெரிந்திருக்கிறது. அதைக்கொண்டு அவளுடைய இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டார்கள்.

சினேகிதிகள் வந்ததும், படத்தைத்தான் பார்ப்பார்கள்.

படம் வரைந்தவளுக்கோ வெட்கம் தாங்க முடியவில்லை. வெட்கத்தினால் முகத்தைச் சுளித்தாள். அந்த மிகப்பெரிய சித்திரத்தை அவர்கள் கண்ணில் படாமல் திடீரென்று மறைப்பது எப்படி?

காதலன் அதே ஊரைச் சேர்ந்தவன். ஊரிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் அவனைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். படமோ காதலனை உரித்து வைத்தாற் போலிருக்கிறது. சிறு குழந்தை கூடப் படத்தைப் பார்த்து, ஆசாமி யார் என்பதைச் சுலபமாகச் சொல்லிவிடும்.

தோழிகள் பார்த்துவிட்டார்கள். இதுவரையிலும் அவளுடைய காதல் பரம் ரகசியமாக இருந்தது; அவனையும் அவனையும் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாமலிருந்த செய்தி அது. இப்போது ஏறக்குறையக் கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டு விட்டாள். இந்த நிலைமையைச் சமாளிப்பது எப்படி?

மாண் இழையாள் அன்பன்
வடிவைப் படத் தெழுதும்
பாணியில் அங் கோர்சிலர்தன்
பாங்கர் உற—நாணிமுகம்
கோட்டினான்.....

தான் தீட்டிய படம், கற்பனைச் சித்திரமே ஒழிய, குறிப்பிட்ட ஒரு இளைஞனைப் போல வரையப்பட்டதல்ல என்று சொல்லலாம் என்றால், அந்தப் பெண்கள் நம்பவே மாட்டார்கள். ஏனென்றால் ஆசாமியை அவர்கள் நேருக்கு நேராகப் பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

சித்திரத்தில் ஏதேனும் மாறுதல் செய்து, கற்பனைப் படம் என்று சொல்லலாமா?

சரி, மாறுதல் செய்வதென்றால் என்ன மாறுதல் செய்வது?

மீசை போடலாம் என்றால், ஏற்கெனவே மீசை இருக்கிறது. ஆகவே, தாடி போடலாம். தாடி போடலாம் என்று போட்டால், சித்திரத்தின் பிற அலங்காரங்களுக்குப் பொருத்தமாக இராது. வேண்டுமென்று போட்டதுபோல் இருக்கும்; அத்துடன் படத்தின் அழகும் பாழாகிவிடும்.

முடிவடைந்த சித்திரத்தில், கையைபோ, காலையோ, கண்ணையோ, மூக்கையோ வேறு மாதிரித் திருத்துவதும் நடக்காத காரியம். எது செய்தாலும், அந்தச் சிநேகிதிகளை ஏமாற்ற முடியாது; படத்தின் அழகு கெடாமலும் இராது.

இத்தனை விஷயங்களையும் ஒரு அரை நிமிஷ நேரம் தான் யோசித்தாள் அந்தப் பெண். மற்றொரு அரை நிமிஷத்துக்குள், தான் தப்பிப்பதற்கு என்ன உபாயம் செய்யலாம் என்பதை யோசித்துவிட்டாள்.

சிநேகிதிகள் வந்து ஒரு நிமிஷமாவதற்குள், முகத்தை ஒரு முறை வெட்கத்தினால் சுளித்துவிட்டு, வர்ணத்தைத் தோய்த்துக்கொண்டு சித்திரத்தில் காணும் இளைஞனின் கரத்தில் ஒரு கரும்பு வில்லைப் போட்டுவிட்டாள்!

பார்க்கிறவர்கள், மன்மதனுடைய சித்திரத்தையே அவள் தீட்டியிருக்கிறாள் என்று நினைத்துக்கொள்ளட்டும் என்று அப்படிச் செய்துவிட்டாள்! மன்மதனுக்குத்தானே கரும்புவில் உண்டு?

மாணியையாள் அன்பன்
வடிவைப் படைத்தெழுதும்
பாணியில் அங் கோர்சிலர் தன்
பாங்கர் உற-நாணிமுகம்
கோட்டினுள்; சித்திரித்த
கோல உருவின் கரத்தில்
தீட்டினுள் கன்னல் சிலை!

கரும்பு வில்லைப் போட்டது ஒன்றுதான் அவள் செய்த மாறுதல். வேறு யாதொரு மாறுதலும் செய்யவில்லை; செய்ய வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படவில்லை. மன்மதனுக்கும் அவளுடைய காதலனுக்கும் கரும்பு வில் ஒன்றுதான் வித்தியாசமே ஒழிய, வேறு வித்தியாசமே கிடையாது!

அவளுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட அழகிய காதலன் கிடைத்திருக்கிறான்!

ஒரே நிமிஷத்தில் நிலைமையைச் சமாளித்த அவளுடைய அபூர்வமான புத்திசாலித்தனத்தை வியப்பதா? அவளுடைய உபாயத்துக்கு உதவியாக இருந்த அவளுடைய காதல் மன்மதனை வியப்பதா?

மனிதப் பிறவியாகப் பிறப்பது அரிது; அதைவிட அரிது இந்த இளம்பெண்ணைப் போலப் புத்திசாலியாக இருப்பது; மன்மதனைப் போன்ற அழகுமிக்க காதலன் வாய்ப்பதோ அரிதிலும் அரிது!

நல்ல பாக்கியசாலி!

மாண் இழையாள்—சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்த பெண். பாணியில்—நேரத்தில்; அல்லது சோலையில். பாங்கர்—அருகில். உற—வந்து சேர. கோட்டினுள்—சுளித்தாள். கன்னல் சிலை—கரும்புவில்.

‘பாதி ராத்திரி வேளையில்.....’

கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் நோக்கத்துடன் ஒரு இளைஞனும் ஒரு கன்னிப் பெண்ணும் ரகசியமாக ஓடிப் போகும் வழக்கம் இந்தக் காலத்திலும் இருந்து வருகிறது. இந்தச் செயலை இப்போது அவ்வளவு கௌரவமான காரியமாகக் கருதுவதில்லை. அந்தக் காலத்தில் இதை ஒரு சகஜமான காரியமாகக் கருதினார்கள். இப்படி ஓடிப்போவதை ‘உடன் போக்கு’ என்று நம் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும். ஓடிப்போகிறவர்கள் பாலைவனத்தின் வழியாகச் சென்றால், அதற்குச் “சுரம் போக்கு” என்று பெயர்.

ஆணும் பெண்ணும் இப்படி ஓடிப்போவதற்குக் காரணம் என்ன என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். பெண்ணின் இஷ்டத்துக்கு மாறாகப் பெற்றோர்கள் அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்துவைக்க முயற்சி செய்வதன் பலனே உடன் போக்கு என்பது.

ஆரம்பத்தில் காட்டுப் புறத்தில் காதலனும் காதலியும் சந்திப்பார்கள். காதல் உறவு வேறு யாருக்கும் தெரியாத நிலையில் நீடித்து வரும். இதைக் களவியல் என்று சொல்லுவார்கள். சில நாட்களில் காதலியை வீட்டோடு இருக்கச் செய்து விடுவார்கள் பெற்றோர்கள். ஊருக்குள் இந்தக் காதலைப் பற்றிய வதந்திகள் அமோகமாகப் பறந்து கொண்டிருக்கும். என்றாவது ஒரு நாள் காதலியைக் காதலன் ரகசியமாகக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடிவிடுவான்.

மகள் ஓடிப்போனதற்காகப் பெற்றதாயும் வளர்ப்புத் தாயும் அழுவார்கள்; அப்புறம் வளர்ப்புத்தாய், ஓடிப்போன காதலர்களைத் தேடிப் புறப்படுவாள். கால் நடையாகச் சென்று எங்கெங்கோ அலைந்து காதலர்களைக் கண்டு பிடித்து அவர்களை ஊருக்குத் திரும்பவும் அழைத்து வருவாள். இருவருக்கும் பெரியோரின் முன்னிலையில் சிறப்பாகக் கல்யாணத்தை நடத்தி வைப்பார்கள்.

தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ் இலக்கணங்களிலும், கோவை போன்ற இலக்கியங்களிலும் மேற்கூறிய வரிசைக் கிரமப்படி உடன் போக்கு சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சித்திரிக்கும் தமிழ்ப் பாடல்கள் கணக்கில் அடங்காதவை.

மகளின் பிரிவாற்றாமையால் செவிலித்தாய் புலம்புவதும், அவள் தேடிச் செல்லுவதும், வழியில் வருகிறவர்களை விசாரிப்பதும் அழகான பல தமிழ்ப் பாடல்களால் வர்ணித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக நாலடியாரில் உள்ள பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

ஓடிப்போன அந்தக் கன்னிப் பெண்ணின் வாயில் செவ்வாம்பல் பூவின் நறுமணம் கமழும். இடையோ கொடி போன்ற அழகிய இடை. தினந்தோறும் அவளுடைய பாதங்களில் செம்பஞ்சுக் குழம்பைச் செவிலித் தாய் பூசுவது வழக்கம். குழம்பைப் பஞ்சில் நனைத்துத் தடவும்போது, அவளுக்குக் காலில் முள் குத்துவது போல இருக்கும். அவ்வளவு மிருதுவான பாதங்கள். இல்லையென்றால் பஞ்சு நெருஞ்சி முள் மாதிரிக் குத்துமா? செவிலித் தாய் சொல்லுகிறாள்:

“பஞ்சால் தடவும் போதும், கால் கூசி ‘மெல்ல மெல்ல’ என்று சொல்லிக் காலை இழுத்துக் கொள்ளுவாள். அப்படிப்பட்ட மிருதுவான பாதங்கள்! இன்று பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த பாதையில் நடந்து செல்லுவதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றனவோ?”

அரக்காம்பல் நாளும் வாயே
அம்மருங்கிற்கு, அன்னோ!
பரற்கானம் ஆற்றின
கொல்லோ—அரக்கார்ந்த

அரக்காம்பல் - செவ்வாம்பல். அம்மருங்கிற்கு - அழகிய இடை உடையாளுக்கு. அன்னோ! - ஐயோ! பரல்கானம் - பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த காடு. ஆற்றின கொல்லோ? - பொறுத்துக் கொள்ள முடிந்தா? அரக்கார்ந்த பஞ்சு - செங்குழம்பில் நனைத்த பஞ்சு. ஊட்டினும் - பூசினாலும். பையென - மெல்ல என்று.

பஞ்சி கொண்டு ஊட்டினும்,
 ‘பை’ யெனப் ‘பை’ யென
 அஞ்சிப்பின் வரங்கும்
 அடி?

வளர்த்த தாய்க்கல்லவா மகளின் அருமை தெரியும்? காட்டில் அவள் நடந்து போவதை எண்ணி அவளுடைய உள்ளம் எப்படி யெல்லாம் பதைக்கும் என்பது அவளுக்கத்தான் தெரியும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பெற்றெடுத்த தாயின் துயரக் குரலையும் கேட்போம். நாலடியாரில் இதைப் பற்றியும் ஒரு பாட்டு அழகாக விவரிக்கிறது.

மகள் நள்ளிரவில் ஓடிப்போய் விட்டாள். அன்று இரவு எல்லோரும் தூங்கப் போவதற்கு முன் தாயைப் போய்க் கட்டித் தழுவினாள் மகள். இதன் காரணம் அப்போது தாய்க்குத் தெரியவில்லை. தழுவும் போது, மகளின் கூரிய மார்பும், முத்துமால்களும் அன்னையின் மார்பில் அழுந்தி முத்திரை மாதிரி தழும்பும் விழுந்து விட்டது. தாய் சொல்லுகிறாள்: “இப்படி அவள் என் உடம்பில் முத்திரையைப் பதித்த காரணம் அப்போது எனக்குத் தெரியாமல் போய் விட்டது. தான் சிறிது நேரத்தில் பிரியப் போவதால், தன் ஞாபகார்த்தமாக இந்த முத்திரையைப் பதித்து விட்டாள் போலிருக்கிறது!”

முலைக்கண்ணும், முத்தும்,
 முழு மெய்யும் புல்லும்
 இலக்கணம் யாதும்
 அறியேன்—கலைக் கணம்

முழு மெய் - உடம்பு முழுவதும். புல்லும் - கட்டித் தழுவும். இலக்கணம் - அடையாளம். கலைக்கணம் - மான் கூட்டம். வேங்கை வெளுஉம் - புலிக்குப் பயப்படும். நெறி செலிய போலும் - (காட்டு) வழியில் போவதற்குப் போலும்.

வெங்கை வெருஉம்
நெறி செவிய போலும் என்
நும் பாவை செய்த
குறி!

நாலடியாரில் உள்ள அழகான பாடல்களில் இதுவும் ஒன்று.

ஐந்திணை ஐம்பது என்ற மற்றொரு சங்க நூலில் நற்றயின் துயரம் (பெற்ற தாயின் துயரம்) வேறொரு விதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“வீட்டு முற்றத்தில் தன் தோழிகளோடு அவள் விளையாடும் போது, தரை அழுத்துவது பொறுக்க மாட்டாமல், கால் தளர்ந்து அடிக்கடி கீழே விழக் கூடியவள் போல் தடுமாறுவாள். இதே கால்களால் கற்கள் நிறைந்த காட்டுப் பாதையில் காதலனுக்குப் பின்னால் நடந்து செல்ல முடியும் போலிருக்கிறது!”

தோழியர் துழத்
துறை முன்றில் ஆடுங்கால்,
வீழ்பவள் போலத்
தளருங் கால்—தாழாது
கல் அதர் அத்தத்துக்
காதலன் பின் போதல்
வல்லவோ மாதர்
நடை?

இவ்விதம் நற்றயும் செவிலித் தாயும் துயரத்துக்காளாயினர். ஆனால், துயரப்பட்டுக் கொண்டே உட்கார்ந்திருப்பதில் என்ன பிரயோஜனம்? மகளைத் தேடிச் செவிலித் தாய் புறப்பட்டாள்.

துறைமுன்றில் - வீட்டு முற்றத்தில். கல் அதர் - கற்கள் நிறைந்த வழி. அத்தம் - வனம்.

செவிலித்தாய் ஊர் ஊராகச் சுற்றினாள். காட்டு வழிகளில் நடந்தாள். தள்ளாத வயதில் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு நடுக்காட்டில் அவள் நடந்து செல்லுவது பரிதாப கரமாக இருந்தது.

ஊர்ப்புறத்திலும் காதலர்களைக் காணவில்லை; காட்டு வழிகளிலும் அவர்கள் காணப்படவில்லை. கடைசியில், பாலைவனப் பாதையில் கிழவி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

நீரும் கிழலும் இல்லாத பாலைவனம். கால் சுடுகிறது; வெயில் கொடுமை பொறுக்க முடியவில்லை. எதிரே தூரத்தில் யாராவது வந்தால் தன் மகளாகத்தான் இருக்குமோ என்ற சந்தேகத்துடன் ஏறிட்டுக் கூர்ந்து பார்ப்பாள். அவர்கள் அருகில் வந்த பிறகு பார்த்ததால், வேறு ஆட்களாக இருப்பார்கள். ஏமாற்றத்துடன், தன் சோர்ந்த நடையைத் திரும்பவும் தொடங்குவாள்.

இப்படி நூற்றுக்கணக்கானவர்களைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏமாற்றத்துக்கு ஆளாகிவிட்டாள். இந்த நிலையில் சூரியன் அஸ்தமித்து இரவு வந்துவிட்டது. வானத்தில் நகைத்திரங்கள் தெரிய ஆரம்பித்துவிட்டன. அப்பொழுதும் கிழவி தன் நடையை நிறுத்தவில்லை. கால்கள் தள்ளாடி, பாதையோடு நடக்க முடியாமல் இந்தக் கோடிக்கும் அந்தக் கோடிக்குமாக அலைப்புண்டு தடுமாறுகின்றன. ஏறிட்டுப் பார்த்ததில் கண்கள் பூத்து, ஒளியும் மங்கிவிட்டது. எதிரே வருகிறவர்கள் நகைத்திர கூட்டம் போலக் கணக்கில் அடங்காதவர்களாக இருந்தும், தன் மகளை மட்டும் காணவில்லை. கிழவி என்ன செய்வாள், பாவம்!

மனம் உடைந்து போய்ச் சொல்லுகிறாள்:

“கால்கள் தடுமாறி வழியை விட்டு விலகுகின்றன. கூர்ந்து பார்த்துக் கூர்ந்து பார்த்துக் கண்களும் ஒளி இழந்து விட்டன.”

காலே பரிதப்-

யினவே! கண்ணே

நோக்கி நோக்கி

வாள் இழந்தனவே!

தான் தேடிச் செல்லும் ஆளைக் காணமுடியாமல் நூற்றுக்கணக்கான அந்நிய முகங்களைக் காண நேர்ந்ததால், 'உலகத்தில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்!' என்று கிழவிக்கு வியப்பு வந்து விட்டது. அத்தனை பேரும் தன் இடையவர்களா? அதில் ஒருவர்கூட தன் மகளாக இல்லை. எல்லோரும் மற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்! இந்த 'மற்றவர்கள்' இருக்கிறார்களே, இவர்கள் விரிந்த வானத்தில் காணப்படும் கோடிக்கணக்கான நகைத்திரங்களைவிட அதிகமாக இருக்கிறார்கள்! இதனால் கிழவிக்கு மனமும் உடலும் அதிகமாகச் சோர்ந்து விட்டன.

காலே பரிதப்-

பினவே! கண்ணே

நோக்கி நோக்கி

வாள் இழந்தனவே!

அகல் இரு விசம்பிள்

மீனினும்

பலரே மன்ற இவ்-

வுலகத்துப் பிறரே!

இந்த அழகான பாடல் குறுந்தொகை என்ற சங்க நூலில் இருக்கிறது.

*

*

*

வேறொரு கிழவி தன் மகளையும், மகளின் காதலனையும் பாலைவனத்துப் பாதையில் தேடிச் சென்ற போது எதிரே சில சாமியார்கள் வந்தார்கள். அவர்களிடம் கேட்டுப் பார்ப்போம் என்று கிழவி விசாரித்தாள். "இளம் வயதுடைய காதலர் இருவர் இந்த வழியாகச் செல்லக் கண்டீர்களா?" என்று கிழவி கேட்டாள்.

பரிதப்பின - வழிதப்பின. வாள் இழந்தன - ஒளி இழந்தன. அகல் இரு விசம்பு - விரிந்த பெரிய வானம். மீனினும் - நகைத்திரங்களையும் விட. மன்ற - அசைச் சொல்; இதற்கு அர்த்தம் கிடையாது.

அதற்குச் சாமியார்கள் சொன்னார்கள்:

“இந்தப் பாதையில் இரண்டு பேர் ஒருவர் போல, ஓர் உடம்பில் இரண்டு மனித ஜீவன்களைப் போல், ஒருவரை ஒருவர் ஒட்டிக் கொண்டு நடந்து சென்றதைப் பார்த்தோம்.

“ஒரு புறத்தில் பெண்கள் அணியும் கால் சிலம்பும், கை வளைபல்களும், அழகான சிறிய நெற்றியும், மிருதுவான அழகியகூந்தலும் தெரிந்தன.

“மற்றொரு புறத்தில் பூமாலை அணிந்த திரண்ட தோளும், காளையும், காதில் அணியும் குழையும் தெரிந்தன.

“இதைப் பார்த்தபோது, ‘உமையொரு பாகனாகிய சிவபெருமான் தான் பாலைவனத்தின் வழியாக நடந்து வருகிறார் போலும்! இந்தப் பாதையில் நடந்து வருவது, அவருக்கு ஒரு விளையாட்டுப் போலிருக்கிறது’ என்று நாங்கள் நினைத்துக் கொண்டு விலகி வந்து விட்டோம்.”

சிலம்பும், சிறுநுதலும்,
சிலகுழலும், பல்வளையும்
ஒருபால் தோன்ற,
அலங்கல் அம் தின் தோளும்
ஆடெருத்தும், ஒன் குறையும்
ஒருபால் தோன்ற,
விலங்கல் அருஞ்சுரத்து
வேறுருவின் ஒருநம்பாய்
வருவார்க் கண்டே
அலங்கல் அவிர்சடை எம்
அண்ணல் விளையாட் டென்றே
அகன்றேம், பாவம்!

நுதல் - நெற்றி. சில் குழல் - சன்னமான கூந்தல். ஒரு பால் - ஒரு பக்கம். அலங்கல் - பூமாலை. ஆடெருத்து - எருது அல்லது காளை. விலங்கல் - கலங்கிய தண்ணீர். கடும் சுரம் - கடுமையான பாலைவனம். அலங்கல் அவிர் சடை - அசைந்து ஆடும் பிரகாசமான ஜடாமுடி.

இளைஞனைக் காளை என்று சொல்லுவது உண்டு. அதனால்தான் ஒரு புறம் காளை தெரிந்தது என்று சாமியார்கள் கூறினார்கள். காளை என்பது இங்கு சிவனுடைய நந்தி வாகனத்துக்கும், இளைஞனுக்கும் சிலேடையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

காதலர்கள் ஒருடம்பாக, அர்த்தநாரீஸ்வரர் போலத் தோற்றம் அளிக்க வேண்டுமானால் அவர்களுடைய அன்பும் நெருக்கமும் எப்படிப்பட்டவை என்பதை ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட ஆருயிர்க் காதலர்களைப் பிரிக்கக் கூடாது என்பது குறிப்பு. அதே சமயத்தில் “பாவம்!” என்ற சொல்லால் கிழவியின் பரிதாபகரமான நிலைக்குச் சாமியார்கள் இரக்கப்படுகிறார்கள் என்பதும் வெளியாகிறது.

பக்தர்களுக்கு முன் சிவன் சர்வ சாதாரணமாக வந்து விளையாடுவது வழக்கமாதலால், அவர்தான் வருகிறார் என்று நினைத்தும் சாமியார்கள் ஆச்சரியப்பட்டு அந்த இடத்திலேயே நின்று விடவில்லை.

இப்படிப் பலவிதமான குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ள இந்த அரிய பாடல் யாரால் இயற்றப்பட்டது என்று தெரியவில்லை. நச்சினூர்க்கினியர், தொல்காப்பியம் அகத்திணை இயலுக்கு உரை எழுதும் போது இந்தப் பாடலை மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கிறார். அந்த மகானுபாவரால் நமக்கு அருமையான இந்தக் கவிச் செல்வம் கிடைத்தது.

* * *

மற்றொரு கிழவியிடம் பாலை வனத்தில் எதிர்ப்பட்டவர்கள் கூறிய பதில் ‘திணைமாலை நூற்றைம்பது’ என்ற சங்க நூலில் காணப்படுகிறது.

“காதலர்களை நாங்கள் சந்திக்கவில்லை. ஆனால், சந்தித்தவர்கள் எங்களிடம் சொன்னார்கள். பிரகாசமான முகத்தோடு உங்கள் மகளும், பிரகாசமான வேலாயுதத்துடன் அவளுடைய காதலனும் போவது ஏதோ இரண்டு மனித

ஜீவன்கள் நடந்து செல்லுவது போல அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. சூரியனும் சந்திரனும் இந்த உலகத்தை விட்டே போவது போல அவர்களுக்குத் தோன்றி இருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் எங்களிடம், ‘உலகத்திற்கு ஒளி தருவதற்கு எதுவும் இல்லாமல் சூரிய சந்திரர்களாகிய இரண்டு ஜோதிகளும் போய்விட்டன’ என்று பயத்தோடு சொன்னார்கள்.’”

அஞ்சுடர் நீர் வாய் முகத்து
ஆயிறையும், மாறினா
வெஞ்சுடர் நீர் வேலானும்
போதரக் கண்டு—அஞ்சி
ஒரு சுடரும் இன்றி
உலகு பாழாக
இருசுடரும் போந்தன
என்றார்

காதலர்கள், சூரிய சந்திரர்கள் போலப் பொருத்தமான ஜோடியாக இருப்பதால், இவர்களை அழைத்துச் சென்று கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதுதான் உசிதம் என்று மறை முகமாக இந்தப் பாடலும் உணர்த்துகிறது.

கிழவியும் அப்படியே செய்திருப்பாள். ஏனென்றால் அதுதான் தமிழ் மரபாக இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

*

*

*

“உடன் போக்கு”ப் பற்றிய பழங் காலப் பாடல்களைப் பார்த்தோம். இனி நவீன காலத்துக்கு வருவோம்.

வாய் முகம் - பிரகாசமான முகம். ஆய் இழை - தேர்ந் தெடுத்த ஆபரணங்கள் (அணிந்த பெண்) மாறினா - எதிரிகள் இல்லாத. வெஞ்சுடர் - தகதகவென்று பிரகாசிக்கும். போதர - வர. இருசுடர் - சூரிய சந்திரர்கள்.

அண்ணாமலை ரெட்டியாரின் காவடிச் சிந்துகளில் அச்சானவை இருபத்து மூன்று. அவற்றுள் “உடன் போக்கு” பற்றிய சிந்துதான் எல்லாச் சிந்துகளையும்விடச் சிறந்தது. பம்பை மேளம் போட்டுக் கொண்டு இந்தக் காவடிச் சிந்தை பைரவி ராகத்தில் பாடினால் எப்பேர்ப் பட்டவர்களும் தன்னை மறந்து தலையாட்டத்துடன் ரசிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

பாட்டு எவ்வளவு அழகாக ஆரம்பிக்கிறதென்று பாருங்கள் ஓடிப்போன மகளை எண்ணி நற்றாய் புலம்புகிறாள்:

பாதி ராத்திரி
 வேளையில்விட்டுப்
 பக்கத்தில் வந்து
 மேவி—பஞ்ச
 பாதகன் ஒரு
 பாவி—என்றன்
 பாவையை மெள்ளக்
 கூவி—கையைப்
 பற்றிக்கூட்டிக் கொண்ட
 டேகினுன், பதை
 பதைக்குதே என்றன்
 ஆவி

பாட்டை மற்றொரு முறையும் பாடிவிட்டு அடுத்த பாட்டைப் பாடுங்கள்.

சோதனைப் பிர—
 காரமாய் எனாத்
 தொடர்ந்ததோ இந்த
 தோஷம்? — எவர்
 சூதிலுல் வந்த
 மோசம்? — இனித்

தொலையுமோ பிள்ளைப்
 பாசம்? — இதைச்
 சுற்றத்தார் அறிந் —
 தால் எனைக்கண்டு
 சொல்வரே பரி—
 காசம்

மகளை அவன் பாலைவனத்தின் வழியாகக் கூட்டிக்
 கொண்டு செல்லுகிறான். கழுகுமலையில் கோயில் கொண்
 டுள்ள முருகன் வாழும் பாண்டிய நாட்டில் உள்ள பாலை
 வனம் அது. அனல் கொதிக்கும் அந்தப் பாலையில், ஓடிப்
 போகிறோமே என்று எண்ணி வெட்கப்படாமல் நடந்து
 செல்லும்படியாகத்தான் அவள் தலையில் பிரமன் எழுதி
 விட்டானா?

நாளிலம் புகழ்
 கழுகுமாமலை
 நாயகன் பாண்டி
 நாட்டில்—வெப்பம்
 நண்ணிய பாலைக்
 காட்டில்—நெஞ்சில்
 நாணம் விட்டுத்தன்
 பாட்டில், —மகள்
 நடக்க வேண்டிமுன்
 அடக்கமாய்த் தெய்வம்
 லித்ததோ மண்டை
 ஓட்டில்?

அருமையான பஞ்சணையில் கால் வைத்தாலும்,
 அதைப் பொறுக்க மாட்டாமல் ‘நெருஞ்சி முள்ளாகக் குத்து
 கிறதே!’ என்பாள் காதலி. அவளுடைய உள்ளங்கால்
 கள் இரண்டும் வேகவும் செய்யும். இப்படிப்பட்டவள்
 சுடுகின்ற பாலையில் எப்படி நடந்து செவ்வவாள்?

செய்ய மஞ்சளை-
 யும் பொருது
 சிவந்து கொப்புவம்
 ஆகும்—நெருஞ்-
 சிப்பழ மென்று
 நோகும்—அவள்
 சீறடி ரென்றும்
 வேகும்—அனல்
 தீயும் கானலில்
 வேயுலாவிய
 தீயில் எப்படிப்
 போகும்?

போனவள் போனவள் தான். இனி என்ன செய்வது? மனம் வருந்திப் பயன் என்ன? என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து 'காட்டில் கரடிகள் புலிகள் முதலியவை ஆரவாரம் செய்யும் போது, மனம் கலங்கும் என் மகளை முருகன்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்று வேண்டுகிறாள் நற்றூய்.

காடு சேர்கையில்
 கரடி, வேங்கைகள்
 காட்டுமேஆர-
 வாரம்—அதைக்
 காதில் கேட்க வி-
 சாரம்—வைத்துக்
 கலங்குவாள், அந்த
 நேரம்—என்றன்

செய்ய - அருமையான. நெருஞ்சிப் பழம் - நெருஞ்சிமுள்.
 சீறடி - சிறிய பாதம். வேயுலாவியதீ - மூங்கில் காட்டில் பிடித்து
 எரிகிற தீ.

காதலி - மகள்.

காதலி தன்னை
ஆதரித்துயிர்
காப்பது,வேலன்
பாரம்

பழந்தமிழ் இலக்கண மரபை விட்டு வழுவாமல், நவீன மொழியில் மிக மிக எளிய இனிய தமிழில், அழகான சந்தத் துடன் இயற்றப்பட்ட இந்தக் காவடிச் சிந்து நூற்றுக்கணக் கான கிராமங்களில் ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு மனப் பாடம். ஏறக்குறைய அறுபது வருஷங்களுக்கும் மேலாகவே இதைக் காவடி எடுக்கும் போது பாடி வருகிறார்கள்; கச்சேரியிலும் பாடி வருகிறார்கள்; நாதஸ்வரம் முதலிய வாத்தியங்களில் வாசித்தும் வருகிறார்கள் .

ஈடு இணையில்லாத சிந்தல்லவா இது?

வேப்ப மாலைக்கு ஆசைப்படுகிறோளே !

மலர்களுக்கு நம் சமூகத்தில் விசேஷமான ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறோம். நாம் புனிதமாகக் கருதும் பொருள்களில் மலரும் ஒன்று. தெய்வ பூஜை, திருமணம் போன்றவற்றில் மலர்கள் தான் முக்கியமான பொருள்கள். ஒரு பெண்ணுக்கு, ஒருவன் மலர் மாலையைச் சூட்டினால், அவள் அவனுக்கு மனைவியாகிவிட்டாள் என்று அர்த்தம். இதனால் தான், பிற பெண்களோடு தொட்டுப் பழகுவதைக்கூட இன்று அனுமதிக்கும் சமூகம், மாலை சூட்டுவதற்கு மட்டும் அனுமதிப்பதில்லை. மாலையிடுவது என்றாலே கல்யாணந்தான். ஒருவனுக்குக் கல்யாணமாகவில்லை என்றால், “அவனுக்கு இன்னும் மாலை பூக்க வில்லை” என்றும் நம்மவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

பூமாலைக்கு இப்போதிருப்பதைவிடப் பழைய காலத்தில் இன்னும் அதிக மதிப்பு இருந்திருக்கிறது.

ஒருவன் மீது ஒரு பெண் காதல் கொண்டுவிட்டால், அதைத் தெரிவிக்கப் பூமாலையைத்தான் துணையாகக் கொண்டிருப்பார்கள்.

காதலன் கழுத்தில் பூமாலை தரித்திருப்பான். அந்த பூமாலையைத் தான் விரும்பியதாக ஒரு பெண் சொன்னால், அவன் மீது காதல் கொண்டுவிட்டாள் என்று அந்தக் காலத்தில் எளிதில் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். காதலைத் தெரிவிக்க இது ஒரு நாசுக்கான முறையாகும்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் மதுரையில் வாழ்ந்த ஒரு இளம் பெண்ணுக்குப் பாண்டிய மன்னன் கழுத்தில் கிடந்த வேப்பம்பூ மாலையில் ஆசை விழுந்துவிட்டது. இதைச் சொன்னால், காதலைச் சம்பிரதாய முறைப்படி வெளிப்படையாகத் தெரிவித்துவிட்டதாக ஆகும் அதனால் தனக்கு வேப்ப மாலையில் ஆசை என்று சொல்லாமல்,

“வேப்ப மாலை அழகாக இருக்கிறது” என்று மட்டும் சொன்னாள். இப்படிச் சொல்லுவதுகூடப் பெண்மையின் நாணத்துக்கு ஒவ்வாது என்று கருதி, “அழகாக இருக்கிறது என்று சொன்னேன், நான் ஒரு பாவி” என்று தன்னைக் கடிந்து கொள்வது போலச் சொன்னாள். தன் காதலை இந்த விதமாக ஒரு பெண் கொண்டால், அவளுக்கு அளவு கடந்த காதல் என்பதைத்தான் சுட்டிக் காட்டும்.

அளவு கடந்த அன்பை எதிர் மறையான முறையில் பெண்கள் வெளியிடுவது சகஜம். பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, சிணுங்கும் குரலில், “எனக்கு உங்களைக் கொஞ்சுஞ்சும்கூடப் பிடிக்கவில்லை” என்றும், “எனக்கு எதற்குத்தான் இப்படிப் பிரியம் வந்ததோ? அவர் ரொம்ப மோசம். ஆமாம்” என்று சொல்லுவதைக் கண்டு, அவனிடத்தில் அவளுக்கு வெறுப்பு என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. அளவு கடந்த காதலுக்கு இது ஓர் அடையாளம். அதுமட்டுமின்றி, காதலில்இது ஒரு சுவை மிகுந்த கட்டமும் கூட.

இப்படிப் பெண்கள் பேசுவதும், இதன் உண்மைப் பொருளை ஆண்கள் எளிதில் கண்டு கொள்ளுவதும் இந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு சகஜமோ, அவ்வளவு அந்தக் காலத்திலும் சகஜந்தான்.

இருக்கட்டும். வேப்பம் பூ மாலையில் மதுரைப் பெண் ஆசைகொண்ட வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் யாரோ ஒரு பாண்டிய மன்னன் ஒருநாள் மதுரை நகரின் தெருக்கள் வழியாகப் பவனி வந்தான். தெருக்களின் இரு மருங்கிலும் ஏராளமான ஜனங்கள் கூடி நின்று பவனியைப் பார்த்தார்கள். இதேபோல வீட்டு மாடிகளில் ஏறி நின்று பவனிக் காட்சியைப் பார்த்தவர்கள் பல்லாயிரம்பேர். தெருக்களில் ஆண்கள் கூட்டம்; மாடிகளில் பெண்கள் கூட்டம்.

கூட்டத்தின் நடுவே கம்பீரமாக யானை நடந்து வருகிறது. அழகான யானை. யானையின் நெற்றியில் தங்கச் சரிகையோடு அழகாகத் தைக்கப்பட்ட முகபடாம் தொங்கு

கிறது. யானையின் மேல் வீற்றிருக்கிறான் தென்னாட்டு மன்னன் பாண்டியன்.

ஒரு வீட்டின் மாடியில் மூன்று இளம் பெண்கள். மூவரில் ஒருத்திதான் அந்த வீட்டைச் சேர்ந்தவள். மற்ற இருவரும் பக்கத்து வீட்டுச் சிநேகிதிகள்.

பாண்டியனின் யானை அந்த வீட்டுக்கு நேரே வந்தது.

முதலாவதாக நின்ற ஒரு பெண் யானையின் முகபடாத் தைப் பார்த்தாள். அதன் அழகு அவளை மிக மிகக் கவர்ந்து விட்டது. அதைத் தன் சிநேகிதிகளிடமும் சொன்னாள்.

முதல் பெண்: தங்கச் சரிகைகள் இழைத்த முகபடாம் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது!

இரண்டாம் பெண்: அழகாக இருக்கலாம். ஆனால் யானை எப்பேர்ப்பட்ட யானை! இந்த யானைக்கு இந்த முக படாம் எம்மாத்திரம்?

மூன்றாம் பெண்: முகபடாமாவது! யானையாவது! யானை மேல் இருக்கும் பாண்டியனின் மாலைதான் அழகாக இருக்கிறது.

இவ்வாறு மூவரும் பேசிக்கொண்டார்கள். மூன்றாவது பெண்ணுக்குப் பாண்டியன் மீது காதல் பிறந்து விட்டது. அதனால்தான் அவனுடைய மாலையைப் பாராட்டினாள். ஆனால், பக்கத்தில் நின்ற பெண்கள் தங்களைக் கவர்ந்த முக படாத்தின் அழகிலும், யானையின் அழகிலும் மூழ்கியிருந்தார்களே ஒழிய, இதைக் கவனிக்கவில்லை.

காதலானது பிறக்கும்போது எப்படி இருந்ததோ, அப்படியே இருக்குமா? நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் ஒரு சுகம், ஒரு வேதனை, அப்புறம் சுகமா வேதனையா என்று தெரியாத சுக வேதனை — இப்படி ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். கனியும் பருவத்தில், காதல் நிறைவேறாமல் இருந்தாலோ அதைவிடப் பெரிய வேதனை கிடையாது.

சில நாட்களுக்குள் இப்படிப்பட்ட வேதனைக்கு ஆளாகிவிட்டாள் அந்தப் பெண். காதலனோ பாண்டிய மன்னன்; தானோ ஒரு சாதாரணமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண். சாமான்யத்தில் நிறைவேறக்கூடிய காதலா இது? நிறைவேறாத நிலையில் அவளுடைய உள்ளமும் உடம்பும் பெரிய வேதனைக்குள்ளாயின. உணவு செல்ல வில்லை; உறக்கம் கொள்ளவில்லை; நிலவு சுட்டது; தென்றல் எரித்தது. இப்படிப் பல கஷ்டங்கள். இந்தக் கஷ்டங்களின் காரணம் அவளைத் தவிர வேறு யாருக்குமே தெரியாது. திடீரென்று இவள் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகவேண்டிய காரணம் என்ன என்று விட்டாரும் திகைத்தனர்; ஊராரும் திகைத்தனர். கடைசியில் அவளிடமே விசாரித்தார்கள்.

“திடீரென்று இப்படியாகக் காரணம் என்ன? எங்காவது போனாயா? எதைக் கண்டாவது பயந்தாயா?” என்று யாரோ கேட்டார்கள்.

இனியும் விஷயத்தை மறைத்துப் பயனில்லை என்று கருதினாள் அந்தப் பெண். விஷயத்தை வெளியே சொல்ல முடியாமல் வெட்கமும் தடுத்தது; பயமும் தடுத்தது. சொல்லாமல் இருந்துவிட்டால், ஏதோ நோய் என்று கருதி வைத்தியனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து பார்க்கச் சொல்லிக் கண்ட கண்ட மருந்துகளை யெல்லாம் சாப்பிடச் சொல்லுவார்கள் என்று அவளுக்குத் தெரியும். வைத்தியனை அழைக்காவிட்டால், யாராவது பூசாரியைக் கொண்டு வந்து பூசை போடுவார்கள். அப்போது அவன் படாதபாடு படுத்துவான். இதையெல்லாம் யோசித்து விஷயத்தை ஒரு தினுசாகச் சொன்னாள். தன் விருப்பை, வெறுப்பு மாதிரிச் சொன்னாள்; தன் காதலைத் தானே பெரிய தவறென்று உணர்ந்து விட்டவள் போலச் சொன்னாள். தன்னைக் கடிந்து கொள்ளுவதைப் போலச் சொன்னாள்.

இப்படிக்கடிந்து கொள்ளும்போது இரண்டு செய்திகள் மறைமுகமாக வெளிப்பட்டன.

பாண்டியன் மீது கட்டுக்கடங்காத காதல் ஏற்பட்டு விட்டது என்ற செய்தி வெளிப்பட்டது.

தன்னைப் பாண்டியன் ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் இருக்கிறானே என்ற துயரமும் வெளிப்பட்டது.

தன் கருத்துக்களை வெளியிட்ட இதே சமயத்தில், நான் தெரியாததனமாக இந்தத் தவறைச் செய்து விட்டேன் என்று வருந்துகிறவள் மாதிரியும் மற்றவர்களுக்குக் காட்டிக் கொண்டாள்.

அவள் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்:

“தெருவைப் பார்த்துள்ள விட்டு மாடியில் என்னோடு இரண்டு பெண்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஒருத்தி, ‘யானையின் முகபடாம் நன்றாக இருக்கிறது’ என்று சொன்னாள். அவள் நல்லவள்.

“மற்றொருத்தி, ‘முகபடத்தைவிட யானை நன்றாக இருக்கிறது’ என்று சொன்னாள். அவளும் நல்லவள்.

“நான்தான் பாவி. ‘யானைமேல் வீற்றிருந்த பாண்டியனின் மாலே நன்றாக இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டேன்.’”

பன்மாடக் கூடல்

மதுரை நெடுந்தெருவில்

என்றோடு நின்றார்

இருவர் — இவருள்ளும்

பொன் ஓடை நன்(று) என்றும்

நல்லே; பொன்றோடைக்கு

யானை நன்(று) என்றும்

அந்நிலையன்; யானை

பன்மாடக்கூடல் - பல மாடங்கள் நிறைந்த கூடல் நகர் எனப்படும் மதுரை. பொன் ஓடை - தங்கமுகபடாம். அந்நிலையன் - அதே போல நல்லவன். எருத்தம் - பிடர். இவங்கு இலைவேல் தென்னன் - பிரகாசிக்கின்ற இலை வடிவமான வேலாயுதம் தரித்த தென்னாட்டு மன்னன். திருத்தார் - அழகிய மாலே. தியேன் - தீயவன்; பாவி.

எருத்தத் திருந்த
இலங்கிலை வேல் தென்னன்
திருத்தார் நன்றென்றேன்
தியேன்.

அவள் செய்தியைச் சொல்லும் முறை மிகமிகச் சாமர்த்தியமாகவும் இருக்கிறது.

பாண்டிய மன்னனை வீட்டுக்குள் இருக்க வேண்டிய ஓர் இளம் பெண் ஏறிட்டுப் பார்க்கலாமா என்று யாரும் நினைக்கக் கூடாது என்பதற்காக, நான் மட்டுமல்ல, என்னோடு வேறு இரண்டு இளம் பெண்களும் நின்றார்கள் என்று சொல்லுகிறாள்.

அவர்கள் நல்லவர்கள் என்று புகழ்வதன் மூலம், தன் நேர்மையை அழுத்தமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள். தன் காதலைத் தவறு என்று தானே கடிந்துகொள்வதன் மூலம் காதலைப் பரிபூரணமாக வெளியிட்டு விடுகிறாள்.

“உனக்கு மட்டும் அந்தப் பூமாலை எப்படி அழகாக இருந்து விட்டதோ?” என்று யாரும் கேட்க முடியாதபடி, முன் ஜாக்கிரதையாக, “நான் என்ன செய்வேன்? அது உண்மையிலே திருத்தார் (அழகியமாலை). அழகான மாலையை அழகாக இருக்கிறது என்று சொல்லாமல் வேறு எப்படிச் சொல்லுவது? என்னவோ, பாவி சொல்லி விட்டேன்” என்று சொல்லுகிறாள்.

சாதுரியமும் நடிப்புத் திறனும் கொண்ட இந்த இளம் பெண்ணின் காதலை விவரிக்கும் இந்தப் பாட்டு மிகமிகப் பிரசித்தி பெற்றது. யாரோ ஒரு புலவர் இயற்றிய அருமையான பாட்டு. தமிழ் இலக்கணங்களில் இதைப் பழைய உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாக எடுத்து ஆண்டிருப்பதால், இந்தக் கவிச் செல்வத்தை இன்று நம்மால் அனுபவிக்க முடிகிறது.

நாடகப் பண்பு நிறைந்த பாட்டு இது. இந்த நாடகத் தின் புறக் காட்சியும் பிரமாதம்; இந்தக் காட்சியின் பின்

னணியில் ஒலிக்கும் கருத்துக்களும், உணர்ச்சிகளும், குறிப்புக்களும் பிரமாதம்.

சீவல்லப மாறன் என்ற பாண்டியன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் தென்காசியைத் தலைநகராகக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டை ஆண்டவன். அவனைச் சீவல மாறன், சீவிவிமாறன், வீரமாறன், வீரபாண்டியன் என்றெல்லாம் சொல்வதுண்டு.

கி. பி. 1564-ம் வருஷம், சித்திரை மாதம் 20-ம் தேதி இவன் சிம்மாசனம் ஏறியதாகத் தென் காசிச் சாஸனச் செய்யுள் ஒன்றின் மூலம் தெரிகிறது. இவன் தமிழிலும் புலமை மிக்கவன் என்று ஒரு தனிப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

சீவல மாறன் என்ற வீரபாண்டியன், தமிழில் கவி இயற்றத் தொடங்கினான். அந்தக் கவிகளைப் பார்த்து விட்டு, பெரிய பெரிய புலவர்களெல்லாம் தங்கள் கவித்துவ சக்தி எம்மாத்திரம் என்று நாணி, அவன் முன் தலை தாக்கி நிற்க முடியாமல் அப்படியே ஒதுங்கிப் போய் விட்டார்களாம்.

இதைப் பார்த்த வேறொரு புலவர் சொன்னார்: “வீரபாண்டியனுடைய கவிகளைப் பார்த்து விட்டு, புலவர்கள் வெட்கப்படாமல் என்ன செய்வார்கள்? பாண்டியனின் கவிகள் உலகில் பிரசித்தமடையத் தொடங்கி விட்டால் இந்தப் புலவர்களின் செய்யுட்களை யாரும் காதுகொடுத்துக் கேட்க மாட்டார்களல்லவா? வாசத்துக்காகத்தான் மலர்களைப் போற்றுகிறோம். ஆனால் தங்கத்தால் செய்த மலர்களுக்கு மணம் இருந்து விட்டால், செடியில் பூத்த மலர்களுக்கு என்ன மதிப்பிருக்கும்? அவற்றை அப்புறம் யார் விரும்புவார்கள்? அதே போல, மாணிக்கக் கல் இனிக்கத் தொடங்கி விட்டால், வெல்லத்துக்கும், கற்கண்டுக்கும் மதிப்பு ஏது? பொன் மலர் நறுமணம் வீசியது போலவும், மாணிக்கக் கல் தித்தித்தது போலவும், வீரபாண்டியன் அரசனாக இருந்தும் அற்புதமான கவிகளை இயற்றுகிறான். இந்த ராஜகவிக்கு

முன் சாதாரணக் கவிஞர்கள் மதிப்பிழக்க வேண்டியது தானே?''

பூண் நித்திலத்துப்
 புய வீர மாறன்
 புகல் கவிக்கு
 நாணிப் புலவர் செல்-
 லாதென் செய்வார்? இந்த
 நாவிலத்தில
 ஆணிக் கனகம்
 மணம்தரில் பூ மணம்
 யார் கொள்ளுவார்?
 மாணிக்கம் தித்திக்கில்
 என்னுகும் மற்ற
 மதுரங்களே?

இப்படிப்பட்ட சிறந்த கவிஞனாகிய சீவலமாறன் மீது ஒரு பெண் காதல் கொண்டு விட்டாள். அவன் சூடியிருக்கும் வேப்பம்பூ மாலை தனக்கு வேண்டும் என்று திரும்பத் திரும்பப் பைத்தியம் மாதிரிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். இதைப் பார்த்து, அவளை அவள் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறாள் என்பதை எளிதில் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள். பாண்டியனின் வேப்பமாலையை வாங்கி வந்தாலொழிய அவளுடைய பைத்தியம் தீராது என்பது தெளிவாகிவிட்டது. ஆகவே, அவளைச் சமாதானப் படுத்துவதற்கு வேறு வகையான வீண் முயற்சிகளில் இறங்காமல், அவளுடைய வளர்ப்புத் தாய் நேரே சீவல மாறனிடம் சென்றாள். சென்று தன் மகளின் நிலையைச் சொல்லி முறையிட்டாள்:

பூண் நித்திலத்துப் புயம் - முத்து மாலையைப் பூண்ட தோள்கள். ஆணிக்கனகம் - ஆணிப் பொன்; இது மிகவும் உயர்ந்த மாற்றுடையது. இதனோடு ஒப்பிட்டுத் தான் எந்தப் பொன்னின் தராதரத்தையும் மதிப்பிடுவார்கள். மதுரங்கள் - வெல்லம், கற்கண்டு, தேன் போன்ற இனிப்புச் சரக்குகள்.

“தென்னாட்டு வேந்தனே! சீவலமாறனே! மதுரை நகராளும் பாண்டியனே! தெய்வ வரத்தால் பிறந்தது போன்ற வரராம பாண்டியனே! நீ அணிந்திருக்கும் பூமாலையில் வண்டுகள் வந்து தேன் குடிப்பதை நான் ஒரு முறை பார்த்திருக்கிறேன். இப்படி வண்டுகளுக்கு மாலையைக் கொடுத்த தமிழ் நாட்டானே! கரும்பு போன்றவள் என் மகள். அவளுக்கு இனிப்பான ஒரு பொருளின் மீது, தேன் நிறைந்து நறுமணம் வீசும் அழகிய மலர்களின் மீது ஆசை உண்டாகக் கூடாதா? உன் வேப்ப மலர் மாலையில் ஆசை உண்டாகிவிட்டது. வேம்பிலேதான் எப்போதும் கண்ணாக இருக்கிறாள். கரும்புக்கு வேம்பிலே கண் என்றால் உனக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கும். என்ன செய்வது? அவள் ஆசைப்பட்டு விட்டாளே!”

தென்னவா! மீனவா!

சீவலமாரு! மதுரை

மன்னவா! பாண்டி

வர ராமா! - முன்னம்

கரும்புக்குத் தார் அளித்த

தூய தமிழ் நாடா!

கரும்புக்கு வேம்பிலே

கண்!

“என் மகள் உன்னை மணக்க ஆசைப்படுகிறாள். நீ அவளை ஏற்றுக்கொள்” என்று ஒரு செவிலித்தாய் வலியப் போய்ச் சொல்லுவது அவ்வளவு நாகரிகமாக இராதல்லவா? அதனால்தான் ஏதோ ஹாஸ்யமாகப் பேசுவது போல விஷயத்தை மறைமுகமாக வெளியிடுகிறாள்:

‘கரும்புக்கு வேம்பிலே

கண்!’

மீனவா - மீன்கொடியை உடையவனே! வரராமா - வரராமன் என்பது பாண்டியனின் மற்றொரு பெயர். கரும்பு - வண்டு. தார் - மலை.

என்று சொல்லும்போது, செவிலித்தாயின் சாதாரியத்தையும், அவள் சிரித்துக் கொண்டே ஜாலமாகப் பேசுவதையும் நாம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

பாட்டு மிக நன்றாக அமைந்திருக்கிறது.

செவிலித்தாயின் திறமையை மற்றொரு பாட்டும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. பாண்டியனைப் பார்த்து அவள் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்:

“ஏதோ ஒரு பொன்மாலையை விரும்பினாள் என்றால் அது பெண்களுக்கு சகஜம். இல்லை, முத்து மாலையை விரும்பினாலும் இயற்கை. பிற பெண்களைப் போல இவற்றையெல்லாம் விரும்பாமல், வேப்பமலைக்கு ஆசைப்படுகிறாளே! இந்தக் கேலிக் கூத்தை எங்கே போய்ச் சொல்லுவது?”

**மாப்பைந்தார்க்கல்ல, முத்து
வண்ணத்தார்க்கல்ல, வஞ்சி
வேப்பந்தார்க்கு) ஆசை
கொண்டு விட்டாளே!**

பாண்டியனுடைய வேப்பமாலையை இந்த இளம் பெண் விரும்பியதன் ரகசியம், அதாவது கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம், தனக்குத் தெரியாதது போலப் பேசுகிறாள் செவிலித்தாய். பைத்தியக்காரத் தனமாய் அவள் ஆசைப்பட்டதாகவே தான் உண்மையில் கருதுவதாக மன்னன் நினைக்க வேண்டுமென்பது செவிலித்தாயின் எண்ணம்.

இவ்வாறு விஷயத்தைக் குறிப்பாக வெளியிட்டுவிட்டு, பாண்டியனைப் பார்த்து, “தமிழை நன்றாக ஆராய்ந்திருக்கும் வீர பாண்டியனே!” என்று சொல்லி நிறுத்தி விடுகிறாள் செவிலித்தாய்.

‘தமிழை ஆராய்ந்த மகா பண்டிதனாகிய உனக்கு என்மகள் வேப்பமலைக்கு ஆசைப்பட்டதன் ரகசியத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியுமாதா?’ என்று சொல்லாமல் சுட்டிக்

காட்டுகிறார் அந்தப் பொல்லாத செவிவித்தாய். அவளுடைய சொல்திறனும், நாகரிகப் பாங்கும் ஏற்கெனவே நாம் பார்த்த பாட்டிலும், கீழ்க்கண்ட பாட்டிலும் நிறைந்திருக்கக் காண்கிறோம். பாட்டைப் பாருங்கள்:

மார்பைந்தார்க்கல்ல, முத்து
வண்ணத்தார்க்கல்ல, வஞ்சி
வேப்பந்தார்க் காசை கொண்டு
விட்டாளே — பூப்பைந்தார்!
சேர்ந்திருக்கும் நெல்வேலிச்
சீவலமாறு! தமிழை
ஆய்ந்திருக்கும் வீர மா—
று!

‘நீ தமிழை ஆராய்ந்தவன்’ என்பதைக் கடைசியாகப் பாட்டில் குறிப்பிட்டுத் தனியே அழுத்தமாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் அழகு பாராட்டத் தக்கது. ‘நீ படித்தவன் உனக்கு நான் விவரித்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எனக்குச் சொல்லவும் தெரியாது. தமிழை ஆராய்ந்த உனக்கல்லவா தெரியும்?’ என்று செவிவித்தாய் பேசும் சாமர்த்தியத்தைக் கண் முன்னே காண்கிறோம்.

மகளுக்காகச் செவிவித்தாய் முறையிடும் இந்தக் காட்சியை நாம் மறக்கவே முடியாது.

பைத்தியக்காரப் பெண்! இருந்திருந்து வேப்பமாலேக்கா ஆசைப்பட வேண்டும்!

மார்பைந்தார்-அழகிய பசுமையான மலை; பசுமையான மலை, பொன் மாலையாகும். வஞ்சி - கொடி போன்றவள். பூப் பைந்தார் சேர்ந்திருக்கும் நெல்வேலிச் சீவலமாறு! - பூமலைகள் அணிந்தவனும், திருநெல்வேலிச் சீமையில் வாழ்பவனுமான சீவலமாறனே! ஆய்ந்திருக்கும் - ஆராய்ந்திருக்கும்.

‘உலகம் அழிந்து விடுமா?’

புருவமடைந்த இளம் பெண்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியே வரமாட்டார்கள்—அந்தக்காலத்தில்! வர நினைத்தாலும் பெரியவர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள் — இதுவும் அந்தக் காலத்தில்தான்; இப்படிப்பட்ட பெண்கள், யாரிடமாவது காதல் கொண்டிருந்தால், காதலனைச் சாமானியத்தில் சந்திக்க முடியாது. தன் வீட்டுப் பக்கமாக அவன் எப்போதாவது சென்றால்தான் பார்க்க முடியும். அதுவும் பகிரங்கமாகவா? இல்லை. ஜன்னல் வழியாகவோ, கதவிடுக்கு வழியாகவோ ரகசியமாகத்தான் பார்க்க முடியும். இல்லையென்றால் மாடியில் ஏறி, தெருவில் செல்லுகிறவர்களின் கண்ணில் படாமல் ஒதுங்கி நின்று பார்க்கலாம்.

கன்னிப் பெண்கள் இவ்வாறு ரகசியமாகத் தங்கள் காதலனைக் காணத் துடிக்கும் செய்தி, நமது இலக்கியத்தில் எத்தனை எத்தனையோ விதங்களில் அழகுபடச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காதலன் குதிரை மீதோ, யானை மீதோ ஏறிச் செல்லுவதை இருந்தால், குதிரையையும் யானையையும் பார்த்து, “எங்கள் வீட்டுப் பக்கமாக வரமாட்டாயா? எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் செல்லும்போது மெல்ல நடக்க மாட்டாயா?” என்றெல்லாம் பெண்கள் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுவதாகவும் கவிஞர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

பாண்டிய மன்னனின் காதலி ஒருத்தி, குதிரையைப் பார்த்து வேண்டுவதைப் பாருங்கள்:

“போர்க்களத்திலே பாய்ந்து, பாய்ந்து எதிர்த்துச் செல்லும் குதிரையே! நீ ஊருக்குள் வரும்போது அப்படிப் பாயவேண்டிய அவசியமில்லையே? சமயோசிதம் போல் மெல்ல நடந்து வரக் கூடாதா? அப்படி வந்தால், உன் மீது சவாரி செய்யும் பாண்டிய மன்னனின் மார்பழகைக் கதவிடுக்கு வழியாக நாங்கள் கண்டு தொழுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் அல்லவா?”

போரகத்துப் பாயுமா!
 பாயாது, உபாயமாய்
 ஊரகத்து மெல்ல
 நடவாயோ — கூர்வேல்
 மதவெங் களி யானை
 மாறன் தன் மார்பம்
 கதவம் கொண்டு யாரும்
 தொழ?

இனி, யானையைப் பார்த்து மற்றொரு பெண் கெஞ்சுவதைப் பார்ப்போம்:

“பெண் யானையே! (நீயும் பெண்; நானும் பெண். பெண்ணுக்குத்தான் பெண்களின் ஆசைகளும், கஷ்டங்களும் புரியும் என்பது குறிப்பு) உன் பாதங்கள் உடுக்கை போல இருக்கின்றன. உன் காதுகள் அழகானவை. உன் கை எப்போதும் அழகாக அசைந்து கொண்டிருக்கிறது. உன் வாய் தொங்குகிறதே, அது னுடைய அழகே அழகு! (இப்படியெல்லாம் புகழ்ந்து கூறினால்தானே காரியம் நடக்கும்?) உன்னிடம் ஒன்றைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்: சந்தனம் பூசிய மன்னன் உன் மீது ஏறி, எங்கள் குடியிருப்புக்குள் பவனி வரும் போதெல்லாம் எங்கள் வீட்டு ஜன்னல் பக்கமாக நெருங்கி வந்து நடந்து செல்லமாட்டாயா?”

துடியடி, தோல் செவி
 தூங்குகை நால்வாய்ப்
 விடியே! யான் நின்னை
 இரப்பல்-கடிகமழ்தார்ச்

போரகத்து - யுத்தத்தில். மா-குதிரை. உபாயமாய் - சமயோசிதமாய். ஊரகத்து - ஊருக்குள். மதவெங்களியானை மாறன் - மதயானைகளை உடைய பாண்டிய மன்னன். மார்பம் - மார்பு. கதவம் - கதவு.

சேலேக வண்ணனெடு
சேரி புகுதலும் ஏம்
சாலேகம் சார
நட.

யானையை முகஸ்துதி செய்து வசப்படுத்தும் முயற்சி
அருமையாக இருக்கிறது!

இந்த இரண்டு வெண்பாக்களும் முத்தொள்ளாயிரத்
தில் உள்ளவை.

* * *

சில பெண்கள் மன்னர்களிடம் காதல் கொள்ளுவது போல, ஒரு பெண் திருக்காளத்தியில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவன் மீது காதல் கொண்டு விட்டாள். சிவன் ஏறிச் செல்லும் வாகனமாகிய காளையைப் பார்த்து இந்தப் பெண் ஒரு நாள் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தாள். ‘சிவ பிரானைச் சுமந்து கொண்டு எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் வா. நான் ஜன்னல் வழியாகவோ கதவிடுக்கு வழியாகவோ பார்ப்பதற்கு உதவி செய்’ என்று இவள் வேண்டிக் கொள்ளவில்லை. யாருடைய ஆதரவும் இன்றி, சிவனை நினைத்து நினைத்து மனமெல்லாம் மெலிந்து போயிருக்கும் பரிதாபகரமான கோலத்தைச் சிவபிரானிடம் காட்டிக் கொள்ளத்தான் இவள் விரும்பினாள். காதலால் தான் கரைகின்றதை அவன் கண்ணாரக் கண்டால் போதும் என்றே அவள் நினைத்தாள். அவள் நந்திவாகனத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்:

தடி - உடுக்கு. தோல் செவி - அழகிய காது. தூங்குகை - அசைகின்ற தும்பிக்கை. நால்வாய் - தொங்கும் வாய். பிடி - பெண்யானை. இரப்பல் - தயவாகக் கேட்டுக் கொள்ளவேன். கடி கமழ்தார்ச் சேலேக வண்ணன் - மணம் கமழும் மாலைகள் அணிந்து சந்தனம் பூசியவன். சேரி - குடியிருப்பு. சாலேகம் - ஜன்னல். சார - நெருங்கி-

“சிவந்த சடைமுடியை உடைய என் செல்வனை நான் கண்டு, என் அனாதை நிலையையும், மன மெலிவையும் அவருக்குக் காட்டுவதற்கு, அவரைச் சுமந்து கொண்டு நீ இந்தத் தெரு வழியாக வரமாட்டாயா?”

செய்ய சடை முடி, என்
செல்வனை யான் கண்டு எனது
கையறவும், உள்மெலிவும்
யான் காட்டப் — பையவே
காரேறு பூஞ்சோலைக்
காளத்தியாள்வார் தம்
போரேறே! இத்தெருவே
போது!

காதலியின் ஆழ்ந்த அன்பை நக்கீரதேவ நாயனாரின் இந்தப் பாட்டு நன்றாக வெளிப்படுத்துகிறது. சிவனைக் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்றுகூட நினைக்காமல், தன் துயரத்தை அவன் கண்ணூரக் காணட்டும் என்று நினைக்கும் போது, அவளுடைய காதலின் ஆழம் மட்டுமின்றி, காதல் நிறைவேறாமல் பட்ட பெருந்துன்பமும், துன்பத்தினால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி வேகமும் நமக்குத் தெரியவருகின்றன.

உருக்கமான பாட்டு.

வேறொரு இளம் பெண். இவள் சிதம்பரத்தில் வசிப்பவள். நடராஜப் பெருமான் மீது கரை காணக் காதல் கொண்டவள். இவளுடைய காதல் எப்படியோ பெற்றோர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது போலிருக்கிறது.

செய்ய - சிவந்த. கையறவு - ஆதரவற்ற துயரநிலை. கார் ஏறு பூஞ்சோலைக் காளத்தி ஆள்வார் - மேகங்கள் ஏறிச் செல்லும் படியாக ஒங்கி வளர்ந்த பூஞ்சோலை சூழ்ந்த திருக்காளத்தி என்னும் க்ஷேத்திரத்தைப் பரிபாலிக்கும் சிவன். போர் ஏறு - போரிடும் காளை. போது - பேரவாயாக.

அதனால் அவர்கள் இவனை வீட்டை விட்டு வாசலுக்குக் கூட வரவிடுவதில்லை. சிறையில் அடைத்தது போல அடைத்து விட்டார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இவளுடைய காதலை ஆதரிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை.

எப்பொழுதும் தில்லை நடராஜன் அவள் வீட்டுக்கு முன் அடிக்கடி நந்திவாகனத்தில் ஏறிப் பவனி வருவது வழக்கம். ஆனால், அவளை வீட்டுக்குள் சிறைவைத்த நாளிலிருந்து அவனும் வரக் காணோம். ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து அவள் உள்ளமே வெடித்து விடும் போலாகிவிட்டது. உலகமே சேர்ந்து தன் நல் வாழ்வைக் கெடுக்கச் சதி செய்வதாக அவளுக்குத் தோன்றியது.

ஒரு நாள் அவளுடைய உணர்ச்சி வெள்ளம் கரையை உடைத்துக் கொண்டு காட்டாறுபோலப் பாய்ந்துவிட்டது. எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் வேதனையைச் சகித்துக் கொள்ளமுடியும்? கட்டுப்படுத்த முடியாத ஆவேசத்துடன் அவள் சொன்னாள்:

‘நந்திவாகனம் இந்தத் தெரு வழியாக வந்தால், உலகம் அழிந்து விடுமா? ஏன் இப்படி வராமல் இருக்கிறது?’

ஆனேறே போந்தால்

அழிவுண்டோ?

‘நடராஜப் பெருமானுக்கு நான் விரோதியல்ல; அவரிடத்தில் அன்புதான் கொண்டிருக்கிறேன். (சங்கோஜத்தினால், காதல் கொண்டதாகச் சொல்லாமல், அன்பு கொண்டதாக மட்டும் சொல்லுகிறாள்.) அன்பு கொண்ட ஒருத்தி வாழ்வது உலகத்துக்கு நல்லதில்லையா? நான் வாழ்வதால் யாருக்கு என்ன கெடுதல்?’

.....அன்புடைய

நானேதான் வாழ்ந்திடலும்

நன்றன்றே,—

‘வானைத் தொடும்படியாகத் தாவித்தாவி வளர்ந்து ஓங்கியுள்ள சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கும் தில்லை நகரில், திருச்

சிற்றம்பலத்தைத் தேஜோமயமாக்கிக் கொண்டிருக்கும் ராஜாதி ராஜரை, நடராஜரை இத்தெருவழியே சுமந்து கொண்டு காளைவாகனம் வந்தால், உலகம் அழிந்து விடுமா? இல்லை, அன்பு கொண்ட நான் வாழ்வதால் உலகத்துக்கு ஏதேனும் கெடுதலா? வாழக்கூடாத ஜன்மமா நான்?’

ஆனேறே போந்தால்

அழிவுண்டோ? அன்புடைய

நானேதான் வாழ்ந்திடினும்

நன்றன்றோ, — வாறோங்கு

வா மாண் பொழில் தில்லை

மன்றைப் பொவிந்த

கோமானே இத்தெருவே

கொண்டு?

‘நான் வாழ்வது நல்லதில்லையா?’ என்று பரிதாபகரமாக ஓலமிடும் இந்தப் பெண்ணையும், இந்தக் காதலையும் இவ்வளவு அற்புதமாகப் பாட்டில் சித்திரித்திருப்பவர் பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

ஆனேறு - காளை. போந்தால் - சென்றால். வாமாண் பொழில் - தாவி வளர்ந்துள்ள சிறந்த சோலை. தில்லை மன்று - தில்லைக் கனகசபை; சிற்றம்பலம். கோமான் - ராஜன்.

பந்தாடும் பாவையர்

இன்று எல்லா விளையாட்டுக்களையும்விட மக்களை அதிகம் கவருவது பந்து விளையாட்டுத்தான். இன்றைய பந்து விளையாட்டுக்கள் யாவுமே மேலைநாட்டு விளையாட்டுக்கள்தான். ஆனாலும், அவர்களுக்குப் பந்து விளையாட்டுப் புதிது. நம் நாட்டிலோ ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்பே பந்து விளையாட்டு உண்டு. ஆனால் அப்போது பெண்களுக்குரிய விளையாட்டாகவே இது இருந்து வந்தது. மேலை நாட்டுத் தொடர்புக்குப் பிறகுதான் ஆண்களும் பந்து விளையாடத் தொடங்கினார்கள்.

பொம்மை வைத்து விளையாடும் சிறு பிராயத்திலேயே பெண்கள் பந்து விளையாடத் தொடங்கி விடுவார்கள். ஓர் இளம் பெண் தன் காதலனுடன் ரகசியமாக வேற்றூருக்கு ஓடி விட்டால், 'அவள் எப்படித்தான் தன் அருமையான பொம்மையையும், பந்தையும் மறந்துவிட்டுப் போனாளோ?' என்று சொல்லிக் கொள்ளுவார்கள். இதிலிருந்து பந்து விளையாட்டில் பெண்களுக்கு எவ்வளவு பிரியம் இருந்திருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. பழந்தமிழ் நூல்களில் பெண்கள் பந்து விளையாடும் செய்தி எத்தனையோ இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

பந்து விளையாட்டில் பல வகைகள் உண்டு என்பதும், அதற்கென்று சில விதிகள், சில இலக்கணங்கள் உண்டு என்பதும், அலட்சியமாக அனாயாசமாக விளையாடும்போது பாடுவதும், தோழிகளோடு பேசிக் கொள்ளுவதும் உண்டு என்பதும் தமிழ் நூல்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

பந்தை வீசியும், அடித்தும், வீசப்பட்ட பந்தைப் பிடித்தும், உருட்டியும், உள்ளங்கையால் பிடித்துப் புறங்கையால் தட்டியும் விளையாடுவதுண்டு.

ஒரு பந்தை மட்டும் வைத்து விளையாடாமல் பல பந்துகளை வீசி விளையாடுவதும் உண்டு.

பந்தை அடித்து விளையாடியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கையால் அடித்தும் விளையாடி யிருக்கலாம்; மட்டையால் அடித்தும் விளையாடி யிருக்கலாம்.

ஒரு இளம் பெண் ஓடி ஆடிப் பந்து விளையாடும் போது அவள் தோற்றத்தில் ஓர் அலாதி அழகு காணப்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பந்தடிக்கும் காட்சியைக் கண்டு வியந்து பல புலவர்கள் அழகாகப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

உதயண குமார காவியம் எனப்படும் பெருங்கதையில் மானன்கை என்ற பெண், பந்தடிக்கும் இலக்கணங்களை எல்லாம் கூறி, இருபத்தொரு பந்துகளை அடித்து விளையாடியது விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

மாலையர்கள் சுழல, கூந்தல் அவிழ்ந்து நெளிய, உடம்பு சிவக்க, இடையில் கட்டியுள்ள மேகலை அவிழ விளையாடினாள் மானன்கை. அவளுடைய உடம்பில் குறுவியர் துளித்து, சந்தனம் கரைந்தது; கண்கள் நாலு திசையிலும் ஓடின; புருவங்கள் நெரிந்து கூடின.

வீசப்பட்ட பந்தை உள்ளங்கையால் பற்றியும், புறங்கையால் அடித்தும் விளையாடினாள்; உருட்டியும் விளையாடினாள்; இடது புறமும் வலது புறமும் சுற்றி வீசியாடினாள். கிடந்த பந்துகளை எண்ணினாள்; விளையாடும்போதே கம்பித கமகத்துடன் பாடினாள்; தோழியுடனும் பேசிக்கொண்டாள்.

சுழன்றன தாமம்;

குழன்றது கூந்தல்;

அழன்றது மேனி;

அவிழ்ந்தது மேகலை;

எழுந்தது குறுவியர்,

இழிந்தது சாந்தம்;

ஓடின தடங்கண்;

கூடின புருவம்;
அங்கையின் ஏற்றும்,
புறங்கையின் ஓட்டியும்,
.....

பற்றிய கந்துகம்
கற்றுமுறை உரைத்தும்,
.....

பந்துவரல் நோக்கியும்,
பாணிவர நொடித்தும்
சிம்புனித் தடித்தும்,
கம்பிதம் பாடியும்,
ஆழி என உருட்டியும்,
தோழி யொடு பேசியும்,
சார்பல ஓட்டியும்,
வாழி என வாழ்த்தியும்

பலவிதமாக விளையாடினாளாம் மானனீகை.

ஓர் இளம் பெண் பந்து விளையாடும் காட்சி எவ்வளவு அழகாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. சாதாரணமாகப் புருவத்தை நெரித்தாலும், கண்களை உருட்டி விழித்தாலும் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் பெண்மையழகு, குறுவியர் அரும்பு, உடல் சிவக்க, மாலையும் கூந்தலும் அசைய, லளிதமாக, லாகவமாக, முன்னும் பின்னும் போய்ப் பந்தைப் பிடிப்பதும், சூட்டிகையோடும், அதிசாதுரியத்தோடும் பந்தை அடிப்பதும் சாமானியமாகவா இருக்கும்? பெருங்கதை ஆசிரியர் கொங்குவேளிர் வர்ணித்த மானனீகையின் பந்தாட்டம் அற்புதமான ஒரு நாட்டியம் போலவே இருக்கிறது.

o

o

o

பந்தடிக்கும்போது பெண்கள் பாட்டுப் பாடுவதும் உண்டு என்று சொன்னேன். இந்தப் பாட்டுக்களைக் கந்துகவரி என்று சொல்லுவார்கள். கந்துகம் என்றால்

பந்து. சிலப்பதிகாரத்தில் கந்துகவரிப் பாடல்கள் வாழ்த்துக் காதையில் காணப்படுகின்றன.

சில இளம் பெண்கள் பந்தாடும் போது இந்தப் பாடல்களைப் பாடுகிறார்கள். பாடல்களின் தாளகதியைப் பார்க்கும்போது பந்து விளையாடும் காட்சியே நம் கண்முன் காட்சியளிக்கிறது.

பொன்இ லங்கு பூங்கொ ட்பொ-
 லம்செய் கோதை வில் லிட
 மின்இ லங்கு மேகலைகள்
 ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப எங்கனும்
 'தென்னன் வாழ்க! வாழ்க!' என்று
 சென்று பந்த டித்துமே!
 'தேவரார மார்பன் வாழ்க!'
 என்று பந்தடித் துமே!

பாட்டை மற்றொரு முறையும் பாடிப்பாருங்கள். தாளத் தோடு பந்தை அடிப்பதும், பந்து தரையிலிருந்து துள்ளித் துள்ளிக் குதிப்பதும் பாட்டில் அப்படியே படம் பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

“இடுப்பில் கட்டியிருக்கும் பொற்கொடி ஒளிவீச, மேகலை என்ற இடை ஆபரணம் ஒலி செய்ய 'தென்னாட்டு மன்னனாகிய பாண்டியன் வாழ்க வாழ்க!' என்று சொல்லிப் பந்தடிப்போம்; 'தேவர்களின் ஆரத்தைச் சூடிய பாண்டியன் வாழ்க' என்று சொல்லிப் பந்தடிப்போம்” என்று தாளத் தோடு பாடிக்கொண்டே பந்தடிக்கிறார்கள் பெண்கள்.

அடுத்த பாட்டில், பந்து போகும் திசைகளில் எல்லாம் பெண்கள் தொடர்ந்து செல்லுவது அற்புதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பந்து பின்னால் வரும்போது, பின் பக்கமாகப் போகிறார்கள்; முன்னால் போகும்போது முன் பக்கமாகப் போகிறார்கள். அது எந்தப் பக்கம் போனாலும் அந்தப் பக்கம் போகிறார்கள். இந்தமாதிரி பெண்கள் தங்கள் கொடியிடை, குழைந்து நெளிய ஓடியாடும் காட்சி,

மின்னும் முன்னும் எங்கனும்
பெயர்ந்து வந்தெழுந் துலாய்,

என்ற அடியில் அருமையாகப் பிரதிபலிக்கிறது.

பெண்கள் இவ்வாறு இயங்கும் காட்சி மின்னல்கள் நெளிவதைப் போல இருக்கின்றன. ஆகாயத்திலிருந்து மின்னல் கொடிகள் பூமிக்கு இறங்கி வந்து ஒளிவீசி விளை யாடுகின்றனவோ என்று கருதத் தோன்றுகிறது.

மின்னும் மின்இளங் கொடிவி
யன் நிலத் திழிந்தென

“மின்னல்களைப் போல முன்னும் பின்னும் ஓடி, ‘பாண்டியன் வாழ்க!’ என்று பாடிக்கொண்டு பந்தடிப் போம்” எனப் பாடுகிறார்கள் பெண்கள்.

மின்னும் முன்னும் எங்கனும்
பெயர்ந்துவந் தெழுந்துலாய்,
மின்னும் மின்இளங் கொடி
வியன்நிலத் திழிந்தென,
‘தென்னன் வாழ்க! வாழ்க!’ என்று
சென்றுபந் தடித்துமே!
‘தேவாரர மார்பன் வாழ்க!’
என்றுபந் தடித்துமே!

பந்தை அதி வேகமாக அடிக்கிறார்கள். தரையில் விழுந்த பந்து துள்ளி அந்தரத்தில் பாய்கிறது; உடனே அதைத் திரும்பவும் கையால் அடிக்கிறார்கள். கைக்கும் தரைக்குமாகப் பந்து மாறிமாறிப் பாய்கிறது. அதிவேகமாகப் பாயும் போது, பந்து கையில் இருக்கிறதா, தரையில் கிடக்கிறதா என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. தரையிலிருந்து கிளம்பி அதிவேகத்தில் தரைக்கே திரும்ப வந்து விடுவதால், பந்து எப்பொழுதுமே தரையில் கிடப்

வந்தெழுந்துலாய் - வந்து, எழுந்து, உலாவி. வியன் நிலம் - பெரிய மண்ணுலகம். இழிந்தென - இறங்கி வந்ததுபோல.

பது போலத் தெரிகிறது. அதிவேகமாகக் கையால் அடிப்பதால், பந்து கைப்பக்கமே வரவில்லை என்று சொல்லும் படியும் இருக்கிறது.

எவ்வளவு வேகமாகப் பந்தடிக்கிறார்கள் என்பதை இந்தப் பாட்டு சித்திரிக்கிறது.

துன்னி வந்து கைத்தலத்-
 திருந்ததில்லை, நீள்நிலம்
 தன்னினின்றும் அந்தரத்-
 தெழுந்ததில்லை தானெனத்
 'தென்னன் வாழ்க! வாழ்க!' என்று
 சென்று பந்தடித்துமே!
 'தேவரார மார்பன் வாழ்க!'
 என்று பந்தடித்துமே!

பாவையர் பந்தாடும் அழகைப் பற்றி இளங்கோவடிகள் பாடிய அற்புதமான பாடல்கள் இவை.

* * *

குற்றாலத்தில் வசந்தவல்லி என்ற இளமங்கை பந்து விளையாடியதைத் திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர், “குற்றாலக் குறவஞ்சி”யில் சித்திரித்திருக்கிறார். வசந்தவல்லியின் பந்தாட்டத்தைப் பற்றி நான்கு கண்ணிகளும் இரண்டு விருத்தங்களும், ஒரு கீர்த்தனையும் விவரிக்கின்றன.

குற்றால நாதர் கோவில் கொண்டிருக்கும் இந்த ஊரில் உள்ள மலைக்குத் திரிகூட மலை என்று பெயர். அதனால் ஊருக்குத் திரிகூடம் என்ற பெயரும் உண்டு. மேலும் நன்னகரம் என்றும் குற்றாலத்தைக் குறிப்பிடுவார்கள்.

வசந்தவல்லி பந்தடிக்கும்போது சங்கு வளையல்கள் தரித்த கைகள் சிவந்து போகின்றன; நாலு அடி தூரம் முன் பக்கமாகப் போய், பத்தடி தூரம் பின் வாங்கிப் பந்

தடிக்கிறாள். முன்னால் நாலு அடி தூரம் போய், பின்னால் நாலு அடி தூரமே வராமல் பத்தடி தூரம் வந்ததற்குக் காரணம், அந்த விளையாட்டின் காரணமாகத் தானே, அல்லது குனிந்து ஓடும் போது ஸ்தனபாரம் இழுக்க, கீழே விழுந்து விடுவோமோ என்ற பயம் உண்டாக பளிச்சென்று நிமிர்ந்து பின் பக்கமாக அதிக தூரம் ஓடி வந்தாளோ என்று புலவர் கூறுகிறார்:

வித்தகர் திரிகூடத்தில்
 வெளிவந்த வசந்தவல்லி
 தத்தறும் விளையாட்டாலோ
 தடமுலைப் பணைப்பினாலோ
 நத்தணி கரங்கள் சேப்ப
 நாஸடி முன்னே ஓங்கிப்
 பத்தடி பின்னே வாங்கிப்
 பந்தடி பயில்கின்றோ!

வசந்த வல்லியின் பந்தாட்டத்துக்கு இவ்வாறு கட்டியம் கூறிவிட்டு, பந்தாட்டத்தின் போது காணும் அழகு மிக்க அசைவுகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விவரித்துக்கொண்டு போகிறார்.

அசைந்து ஆடிப் பந்தடிக்கும் போதெல்லாம் 'கலின், கலின்' என்று ஒலித்தும் 'வெற்றி வெற்றி' என்று சொல்லியும் கைவளையல்கள் ஆடுகின்றன.

இவ்வளவு சின்னஞ் சிறிய இடையை வைத்துக் கொண்டு இப்படி ஆடினால், இடை முறிந்து விடுமே என்று பயந்து கால் சிலம்புகள் புலம்ப, தண்டைகள் பதை பதைத்து ஆடுகின்றன.

வித்தகர் - அறிஞரான குற்றால நாதர். திரிகூடம் - குற்றாலம்.
 தத்தறும் - குதித்துக் குதித்து ஆடும். தடம் - விசாலமான.
 பணைப்பு - பருமை. நத்து அணி - சங்கு வளையல்கள் அணிந்த.
 சேப்ப - சிவக்க.

பந்துக்கும் ஸ்தனங்களுக்கும் எப்போதுமே போட்டி. ஒன்றை யொன்று அழகில் வெல்லப் பார்க்கின்றன. இந்தக் கொடும் பகையாகிய பந்தை வென்று விட்டோம் என்ற மிடுக்குடன், அவளுடைய மார்பு நெகிழ்ந்து ஆடுகிறது.

இவ்வாறு பசும்பொற்கொடி போன்ற அழகி வசந்த வல்லி பந்தாட்டம் பயில்கிறாள்.

செங்கையில் வண்டு

‘கலின் கலின்’ என்று

‘செயம் செயம்’ என்றாட-இடை

சங்கதம் என்று

சிலம்பு புலம் பொடு

தண்டை கலந்தாட-இரு

கொங்கை ‘கொடும்பகை

வென்றனம்’ என்று

குறைந்து குறைந்தாட-மலர்ப்

பைங்கொடி நங்கை

வசந்த சவுந்தரி

பந்து பயின்றாளே!

வசந்தவல்லி, சூடகம் என்னும் வளையல் அணிந்திருக்கிறாள். அதற்கு முன்புறமாகச் சங்கு வளையல்கள் வேறு கிடக்கின்றன. முன் கையில் கிடக்கும் சங்கு வளையல்கள் ஆடுவதைப் பார்த்துத் தோளில் அணிந்துள்ள வளைகளும் ஆடத் தொடங்கிவிட்டன.

கால்களில் கிடக்கும் பாடகங்களும், சின்னஞ்சிறு பாதங்களும் ஒரு அலாதியான பாவனையுடன், உடம்பின் பொது அசைவுக்கு மாறுபட்ட ஒரு விசேஷ ஆட்ட நயத்துடன், நுணுக்கத்துடன் ஆடுகின்றன.

தோகை மயில் நாட்டியமாடுவதுபோல, குற்றூல நகரின் தெருவில், அழகு மிக்க தங்கக் கொடி போன்றவளும்,

வண்டு - வளையல். செயம் - வெற்றி. சங்கதம் - (இருப்பது) சந்தேகம்.

ஒய்யாரமானவளுமான வசந்தவல்லி எல்லா இடங்களிலும் பாய்ந்து பந்தாடுகிறாள்.

ஆடக முன் கையில்
 வால்வளை கண்டிரு
 கோள்வளை நின்றாட-புனை
 பாடகமும் சிறு
 பாதமும் அங்கொரு
 பாவனை கொண்டாட-நய
 நாடக மாடிய
 தோகை மயிலென
 நன்னகர் வீதியிலே-அணி
 ஆடக வல்லி
 வசந்த ஒய்யாரி
 அடர்ந்து பந்தாடினவே!

பந்தடிக்கும்போது வசந்தவல்லி நாலா பக்கங்களிலும் திரும்புகிறாள். இந்தப் பக்கம் திரும்பும் போது லக்ஷ்மி தேவியைப்போலவும், அந்தப் பக்கம் திரும்பும்போது ரதியைப்போலவும் தோற்றமளிக்கிறாள். இவள் லக்ஷ்மியோ, ரதியோ, ரம்பையோ, மோஹினியோ என்றெல்லாம் திகைக்கும்படி இருக்கிறது.

பந்து போகும் திசையைப் பார்த்து மனம் பாய்கிறது; மனத்தை முந்திக் கொண்டு கண்கள் பாய்கின்றன; கண்களை முந்திக் கொண்டு கைகள் பாய்கின்றன.

இவ்வாறு ஜீவத்துடிப்புடன் பாய்ந்து பாய்ந்து பந்தடிக் கிறாள் வசந்தவல்லி.

ஆடகம் - கை வளையல்களில் ஒரு வகை. வால் வளை வெள்ளை நிறச்சங்கு (வளையல்). நாடகம் - நடனம். அணி - அழகிய. ஆடக வல்லி - நான்கு வகைத் தங்கங்களில் ஒன்றான ஆடகப் பொண்ணின் கொடி.

இந்திரையோ இவன்?
 சுந்தரியோ? தெய்வ
 ரம்பையோ? மோகினியோ?—மனம்
 முந்தியதோ? விழி
 முந்தியதோ? கரம்
 முந்தியதோ? எனவே-உயர்
 சந்திர சூடர்
 குறும் பல வீசுநர்
 சங்கணி வீதியிலே-மணிப்
 பைந்தொடி நாரி
 வசந்த ஓய்யாரி-பொற்
 பந்து கொண்டாடினளே!

திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் இயற்றிய கவிச்சுவை
 நிறைந்த இந்தப் பாடல்களை இசையோடு பாடி, பாடல்
 களுக்கு நாட்டியப் பெண்கள் அபிநயம் பிடிக்கும் போது
 அனுபவிக்க வேண்டும். வசந்த வல்லியின் பந்தாட்டச்
 சிறப்பு அப்போதுதான் நமக்குப் பூரணமாகத் தெரியவரும்.

இந்திரை - லக்ஷ்மி. சுந்தரி - அழகியான ரத்னி. சந்திரசூடர் -
 பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் சூடிய சிவன். குறும்பல வீசுநர் -
 குள்ளமான பலா மரத்தை ஸ்தல விருகூமாக உடைய சிவன்.
 சங்கணி - சங்கு வடிவில் அழகாக அமைந்துள்ளது.

விரும்பியபடி மாறும் தோள்

“இந்த உலகமே பொய் என்று நமது தேசத்தில் ஒரு சாஸ்திரம் வழங்கி வருகிறது. சந்தாசிகள் இதை ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கட்டும். அதைப் பற்றி, இந்த நிமிஷம் எனக்கு வருத்தமில்லை. குடும்பத்திலிருப்போருக்கு அந்த வார்த்தை பொருந்துமா? நடு வீட்டில் உச்சரிக்கலாமா? அவச்சொல்லன்றோ? நமக்குத் தந்தை வைத்து விட்டுப் போன வீடும் வயலும் பொய்யா? தங்கச் சிலை போல நிற்கிறாள் மனைவி. நமது துயரத்துக் கெல்லாம்கண்ணீர் விட்டுக் கரைந்தாள். நமது மகிழ்ச்சியின் போதெல்லாம் உடல் பூரித்தாள். நமது குழந்தைகளை வளர்த்தாள். அவள் பொய்யா? குழந்தைகளும் பொய்தானா? பெற்றவரிடம் கேட்கிறேன் குழந்தைகள் பொய்யா?

“வீடு கட்டிக் குடித்தனம் பண்ணுவோருக்கு மேற்படி சாஸ்திரம் பயன்படாது.....அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றிலும் தெய்வ ஒளி காணவேண்டும்...”

இவ்வாறு கவியரசர் பாரதியார் எழுதியிருக்கிறார். இல்லற வாழ்வின் உயர்வைப் பற்றிப் பாரதியார் போன்ற எத்தனையோ மேதாவிகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால், நம்மவர்களோ பரம்பரை பரம்பரையாக ‘எல்லாம் பொய், எல்லாம் மாயை’ என்று நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்களை எழுதி வருகிறார்கள்; நூற்றுக்கணக்கான பிரசங்கங்களைச் செய்கிறார்கள்; நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்கள் நூற்றுக்கணக்கான அழகிய மாலை நேரங்களைப் பாழாக்கி இந்த உபயோகமற்ற பிரசங்கங்களைக் கேட்டு வருகிறார்கள். வெகு காலமாக நடைபெறும் கேலிக் கூத்து இது.

உண்மையிலேயே இந்தப் பிரசங்கங்களும், பிரசங்கத்தைக் கேட்பவர்களும் இல்லற வாழ்வு பொய் என்று நம்புகிறார்களா? நம்புவதாகச் சொன்னால் அதை நம்மால்

நம்ப முடியாது. எல்லாம் பொய் என்று நம்பினால், மனைவியை விட்டு ஒரு மாதம் கூடப் பிரிந்திருக்கக் கஷ்டப் படுவதேன்? எந்த வழியிலாவது பணம் சேர்க்க முயலுவதேன்? அழகழகான ஆடையாபரணங்களைப் பார்த்து அணிந்து கொண்டு வெளியில் கிளம்புவதேன்? பத்துக் காசுக்காகக் காய்கறிக் கடைக்காரனிடம் போராடுவதேன்?

உலக இன்பங்களைப் போட்டிபோட்டு அனுபவிக்கத் துடித்துக் கொண்டு, உலக இன்பங்களைப் பழித்துப் பேசுவது வெகு நாட்களாக நடந்து வரும் பித்தலாட்டம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இப்படிப் பழித்துப் பேசுவது உயர்ந்த ஞானம் என்றும், பெரியோர்களின் இயல்பு என்றும் பைத்தியக்காரத்தனமாக நினைக்கிறார்கள். பழித்துப் பேசுவதை அந்தரங்கத்தில் அவர்களே நம்பவில்லை.

இதற்காகச் சிற்றின்ப வெறி பிடித்துத் தாறுமாறாக அலைய வேண்டுமென்றும், குடித்துக் கூத்தாடவேண்டுமென்றும் நான் சொல்லவில்லை.

உலக இன்பங்களைப் பழிக்கவும் வேண்டாம்; அந்த இன்பங்களைத் தவறான முறையில் அனுபவிக்கவும் வேண்டாம்.

பழித்துப் பேசுவது பகல் வேஷம்; தவறான முறையில் அனுபவிப்பது மிருகத்தனம்.

இன்பங்கள், ஒழுக்கம் என்ற எல்லையை விட்டுக் கடக்காமல் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் இன்பங்களுக்குப் பெருமையும், புனிதமும் உண்டாகும்.

காதலிலும், இல்லற வாழ்விலும் காணும் இன்பம் பொய்யல்ல; நூற்றுக்கு நூறு உண்மையானது. எத்தனை சந்யாசிகள் கூடி மறுத்தாலும் இந்த உண்மையைக் கொல்ல முடியாது. இந்த உண்மையை, இன்பத்தை எத்தனையோ விதமாகப் பாராட்டி உலகத்தின் மகாகவிகளெல்லாம் பாடியிருக்கிறார்கள். மகாகவிகள் கூறுவது குடும்பத்தில் வாழ்கிறவர்களுக்குப் பொருந்தும்; சந்யாசிகள் சொல்லுவது சந்யாசிகளுக்குத் தான் பொருந்தும்.

ஒரு இளம் பெண் இருக்கிறாள். இவளுக்குப் பணவசதியோ படிப்பு வாசனையோ இல்லை. ஆனால் இவள் தன் பெண்மைக்கு உலகத்தின் மேதாவிகளும் அடிமையாகக்கூடிய தகுதி பெறுவதற்குச் சாத்தியம் உண்டு.

படிப்பு, பணம், சௌந்தர்ய சாதனங்கள் முதலிய எவையும் இன்றியே தன் அன்பாலும் சரீரத்தாலும் மனிதனுக்கு ஈடு இணையற்ற இன்பத்தையும், பெருமையையும், நிம்மதியையும், நல் வாழ்வையும் ஒரு பெண்ணால் அளிக்க முடியும். இதைக் கருதித் தான், “மணம் கொழிக்கும் தோட்டம்” என்ற பாரசீக ஞாலில் பின்வரும் கருத்துடன் கூடவுள் வாழ்த்துப் பாடப்படுகிறது:

“புறச்சாதனங்கள் எவையுமின்றி வெறும் சரீரங்களைக் கொண்டே உலகத்தின் தலை சிறந்த இன்பத்தை அனுபவிக்கக் கூடியவாறு நம்மைப்படைத்த அல்லாவை வணங்குகிறேன்.”

பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் இயற்கையாக அமைந்துள்ள கவர்ச்சி இது.

சாதாரணமான ஒரு பெண்ணும், அன்பு கொண்டு விட்டால், அவளுடைய பெருமை தெய்வ ஸ்தானத்தைத் தொட்டுவிடுகிறது. அதற்கு வணக்கம் செலுத்த எந்த மேதாவியும் பின் வாங்குவதில்லை. இந்தச் சம்பந்தத்தின் முன் கல்வி, பணம், புகழ், ஜாதி போன்ற எதுவும் இரண்டாந்தரமான ஸ்தானத்துக்கே ஒதுக்கப்படுகிறது.

காதலே சகலமுமாக மாறிவிடுகிறது.

ராபர்ட் பிரௌணிங் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரின் ஒப்பற்ற கவி ஒன்றைப் பாருங்கள்:

“ஒரு வருஷ காலத்தின் எல்லா சுவாசத்தையும், எல்லா மலர்ச்சியையும் ஒரே ஒரு வண்டின் பை போன்ற உறுப்பிலே காண்கிறேன்;

“சுரங்கத்திலிருந்து கிடைக்கும் எல்லா அதிசயத்தையும், செல்வத்தையும் ஒரே ஒரு வைரத்தின் இதயத்திலே காண்கிறேன்;

“ஒரே ஒரு முத்தின் பரப்பிலே கடலின் சாயையும், பிரகாசமும், எனக்குத் தோற்றம் அளிக்கின்றன;

“சுவாசமும் மலர்ச்சியும், சாயையும் பிரகாசமும் அதிசயமும் செல்வமும்...

“இவையனைத்தையும் விட எவ்வளவு உயர்ந்தது உண்மை!

“உண்மை-வைரத்தைவிடப் பிரகாசமானது அது.

“நம்பிக்கை-முத்தைவிடப் பரிசுத்தமானது அது.

“பிரபஞ்சத்தின் பிரகாசமான உண்மை, பரிசுத்தமான நம்பிக்கை—எல்லாவற்றையும்,

நான்,

ஒரே ஒரு பெண்ணின் முத்தத்திலே காண்கிறேன்.”

உலக வாழ்விலே, எல்லாவற்றையும் விட நிச்சயமான உண்மையும், எதையும் விடப் பரிசுத்தமான நம்பிக்கையும் சாதாரணமாக நம்மோடு நம் மண்ணிலகில் வாழும் ஒரு அன்புக்கினியாளின் முத்தத்தில் வெளிப்படுகின்றன என்று கருதுகிறார் பிரெளணிங்.

இப்படிப்பட்ட பெரிய உண்மையை, இனி எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் தனக்கே நம்பிக்கையில்லாமல் ‘பொய்’ என்று பழிப்பது? ‘மாயை’ என்று இழிவாகச் சொல்வது?

பிரெளணிங்கின் கருத்தையே நம் வள்ளுவரும் அற்புதமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

உலகத்தில் கண்ணால் கண்டு அனுபவிக்கும் இன்பங்கள் பல. உதய சூரியனை, பூரணச்சந்திரனை, முகில் தவழும் மலை வரிசையை, மலையிலிருந்து சரியும் ‘வெள்ளருவித்திர’னை, ‘வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழக்கும் கடலினை’, பூத்துக் குலுங்கும் செடி கொடிகளை, பஞ்சு

வர்ணங்களை, வர்ணங்களின் கலப்பை, அன்பு ததும்பும் முகத்தை, முகத்தில் மலரும் புன்னகையை—இப்படிக்கண்ணால் கண்டு அனுபவிக்கும் காட்சிகளுக்கு அளவில்லை.

இதே போல்தான் காதுகளும் பல இன்பங்களை நாம் அனுபவிக்க உதவுகின்றன; இனிய கானத்தை, பறவைகளின் பாட்டை, குழந்தையின் மழலையை, அன்புக்குரியவர்களின் தேன்மொழிகளை—இப்படிப் பலவற்றைக் கேட்கிறோம்; மகிழ்கிறோம்.

பிறபுலன்களான நாக்கும், மூக்கும், உடம்பும் எத்தனையோ இன்பங்களைத் துய்க்கின்றன. நாக்கினால் அனுபவிக்கும் சுவைகள் பல. எத்தனையோ விதமான நறுமணங்களை மூக்கு முகர்ந்து நாம் மெய்மறக்கும்படி செய்கிறது. ஸ்பரிசத்தினால் உடம்பு அனுபவிக்கும் இன்பத்துக்கும் ஈடு இணை உண்டா?

ஆனால், இத்தனை இன்பங்களும் சாதாரணமாக ஒரே இடத்தில் கிடைப்பதில்லை. மலர்வனங்களைக் காணும் போது காதுக்கும், நாக்குக்கும், உடம்புக்கும் இன்பத்தைத் தர முடியாது. இன்னிசையைக் கேட்கும்போது செவிகள் தான் அனுபவிக்கும்; மூக்கு முதலிய எல்லாப் புலன்களும் பேசாமல் இருக்கும். கண்டும், கேட்டும், உண்டும், முகர்ந்தும், மெய்யால் தீண்டியும், தீண்டப்படும் ஐந்து புலன்களும் ஒரே இடத்தில் இன்பத்தைத் துய்க்க வேண்டுமென்றால், அது அன்பிற்கினியாளிடந்தான் முடியும். ஐந்து புலன்களுக்கும் உணவு தருகிறவள் அவளே.

இதைத்தான் வள்ளுவர் சொன்னார்:

கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து,

உற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்தொடி கண்ணே

உள.

உயிர்த்து - சுவாசித்து அல்லது முகர்ந்து. உற்றறியும் - நம்மைத் தொட்டதையும் நாம் தொட்டதையும் அறியும். ஐம்புலனும் - ஐந்துபுலன்களாலும் அனுபவிக்கும் இன்பங்களும். ஒண்தொடி கண்ணே-பிரகாசமான வளையல்களை அணிந்த காதலியின் இடத்தே.

அவர் மேலும் சொல்லுகிறார்:

தாம் வீழ்வார் மென்தோள்
துயிலின் இனிது கொல்
தாமரைக் கண்ணின்
உலகு?

ஐம்புலன்களும் ஒரு சேர இன்பம் துய்ப்பதைப் பற்றி வள்ளுவர் சொன்னார்.

நினைத்த மாத்திரத்தில் இன்பத்தைத் தரும் சக்தியும் பெண்ணுக்குத்தான் உண்டு என்று மற்றொரு அழகான பாட்டில் கூறுகிறார்.

காமதேனு என்று தேவலோகத்தில் ஒரு பசு இருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள்; கற்பக விருகும் என்ற ஒரு மரம் இருப்பதாகவும் சொல்லுவார்கள். காமதேனுவிடம் நாம் எதைக் கேட்டாலும் உடனே கொடுக்குமாம்; கற்பக விருகத்தின் நிழலில் இருந்துகொண்டு நாம் எதை விரும்பினாலும் அது உடனே கிடைத்துவிடுமாம். ஆனால் இந்த மண்ணிலகில் காமதேனுவும் கிடையாது கற்பக விருகமும் கிடையாது. இந்த இரண்டின் ஸ்தானங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு ஆண்மகனுக்கு உதவுகிறவள் பெண்தான்.

ஏதாவது ஒன்றை விரும்பும் போது, அந்தப் பொருளாகவே மாறிவிடுகிறதாம் அவளுடைய தோள். அதாவது விரும்பப்பட்ட பொருளால் கிடைக்கும் இன்பத்தை, இந்தத் தோள் கொடுத்து விடுகிறது. கற்பனைக்கு எட்டாததை யெல்லாம் விரும்பினாலும் அதையும் கொடுக்க வல்லது இந்தத் தோள்.

இந்தக் கருத்தில் வள்ளுவர் பாடுகிறார்:

தாம் வீழ்வார் - தம்மால் காதலிக்கப்படுவார். துயிலின் - படுத்து உறங்கும் தூக்கத்தைவிட. இனிது கொல் - இன்பமுடையதா? தாமரைக் கண்ணின் உலகு - தாமரை போன்ற கண்களைப் படைத்த மகாவிஷ்ணுவின் வைகுந்த உலகம்.

‘மலர்கள் சூடிய கூந்தலோடு வரும் அந்தப் பெண்ணின்—என் காதற்குரியாளின் - தோள் இருக்கிறதே, அது, எதை விரும்பினாலும் அதைப்போல மாறிவிடுகிறது.’

வேட்ட பொழுதில்
அவை அவை போலும்
தோட்டார் கதுப்பினுள்
தோள்.

காதலின் பெருமையையும், அதன் மகாசக்தியையும் பரிபூரணமாகத் தெரியப்படுத்துகிறது இந்தப் பாட்டு.

ஒரு முத்தத்தில் பிரகாசமான உண்மையையும், பரிசுத்தமான நம்பிக்கையையும் பிரௌணிக் கண்டது போல, தலை வைத்துத் துயில் -கொள்ளும்போது தோளின் ஸ்பரிசத்திலே எதை விரும்பினாலும் அதை அனுபவித்துவிடுகிறார் வள்ளுவர். இது வள்ளுவரின் தனிப்பட்ட அனுபவம் மட்டுமல்ல; மனித குலத்தின் பொது அனுபவம். மனித குலத்துக்கென்றே எடுத்துக் கூறிய அனுபவ உண்மை. தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்த ஒரு சிறந்த கவிச் செல்வம்.

வேட்ட - விரும்பிய. தோட்டார் - (தோடு - ஆர்) மலர்கள் சூட்டப் பெற்ற. கதுப்பு - கூந்தல்.

அவனிடம் அன்பில்லையாம்!

“நான் உன்னிடம் எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறேன், தெரியுமா?”

“உன் மீது நான் கொண்டுள்ள அன்புக்கு எல்லையே கிடையாது.”

“வானத்தின் விரிவையும், கடலின் ஆழத்தையும் அளந்து விடலாம். ஆனால் என் அன்பை அளக்கமுடியாது. அது வானத்தைவிட விரிந்தது; கடலைவிட ஆழமானது.”

இப்படியெல்லாம் நண்பர்களும், காதலர்களும் பேசிக் கொள்ளுவதும், கடிதங்களில் எழுதிக் கொள்ளுவதும் உண்டு என்று நமக்குத் தெரியும்.

ஆனால், கரைகாணாத அன்பை இப்படி விவரிப்பது கூடத் தவறு என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

“இவர் எனக்கு இப்படிப்பட்டவர்; நான் இவருக்கு இப்படிப்பட்டவள்” என்று சொல்லி அன்பின் பெருக்கை விவரித்தாலும் நட்பின் பெருமை குறைந்து விடுகிறது என்று அவர் கூறினார்.

**‘இனையர் இவர் எமக்கு
இன்னம் யாம்’ என்று
புனையினும் புல்லென்றும்
நட்பு**

தன்னையும் அவரையும் தனித்தனி ஜீவன்களாகப் பிரித்து, தன்னுடைய அன்புக்கும் அவருடைய அன்புக்கும் ஏதோ ஒரு அளவு கற்பித்து விவரித்தால், தானவேறு அவர் வேறு என்று ஆவதுடன், அன்பும் வாய்ச் சொற்களின் அளவுக்குள் கட்டுப்பட்டுவிடும். ஈருடலும் ஒருயிரு

மாகவும், அளவு கடந்ததாகவும், வாயால் விவரிக்க முடியாததாகவும் இருப்பதல்லவா சீரிய அன்பும், நட்பும், காதலுமாகும்?

அன்பை மேலே கூறியபடி தெரிவிப்பதுடன், வேறு விதமாகவும் தெரிவிப்பதுண்டு.

உயிருக்குயிராகத் தன்னைக் கருதும் காதலனைப் பார்த்து, “என் மீது உங்களுக்கு அன்பே கிடையாது, என் ஞாபகம்கூட உங்களுக்கு வருவதில்லை” என்று இனிய மொழிகளில் காதலி சொல்லுவாள்.

அதேபோல உணர்ச்சியின் உச்ச நிலையில், “எனக்கு உங்களைப் பிடிக்கவே இல்லை” என்று செல்லமாகச் சொல்லுவதும் உண்டு.

இது ஒருவகை.

மற்றொரு வகையையும் கூறுவோம்:

ஒருவன் மீது ஒருத்திக்கு எல்லையில்லாத பேரன்பு இருக்கும். அவனுக்காகவே அவள் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாள்; அவனைத் திசை நோக்கித் தொழுது கொண்டும், பார்க்கும்போது அடிமை போலப் பணிவிடை செய்து கொண்டும் இருப்பாள். ஆனால், வெளிப்படையாகச் சொல்லும்போது, “அவர் எனக்கு எவ்வளவு செய்திருக்கிறார்! என் பொருட்டு அவர் செய்த தியாகத்தை என்னால் கற்பனை பண்ணக்கூட முடியவில்லை. ஆனால், நான் அவருக்கு என்ன செய்திருக்கிறேன்? என்னால் அவருக்கு ஒரு உபகாரமும் கிடையாது. அவரை நினைப்பதுகூட இல்லை” என்று கூறுவாள். இப்படி நண்பர்களும் கூறிக்கொள்ளுவார்கள். தங்கள் அன்பைப் பற்றித் தாமே கூறிக்கொள்ளுவது கீழ்த்தரமான தற்பெருமை போலாகி விடுகிறது என்றும், தாம் செய்த உதவியும் தாம் காட்டிய அன்பும் அவருடைய தகுதிக்குப் போதவே போதாது என்றும் கருதித்தான் அவர்கள் இவ்விதம் கூறிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

சூடுகின்றிலை, சூட்டுகின்றதுமிலை,
துணையிலி பிண நெஞ்சே!
தேடுகின்றிலை, தெருவுதோறலறிலை
செய்வதொன் றறியேனே.

சிவனிடம் எவ்வளவோ அன்பு கொண்ட மாணிக்க வாசகர், தாம் அன்பு கொண்டதே இல்லை என்று பாடுகிறார்! அன்பின் மிகுதியை எதிர்மறையாகச் சொல்லுகிறார். அதனால், அவருடைய அன்பை அதிக அளவில் நாம் உணர முடிகிறது!

மாணிக்கவாசகரைப் போலப் பட்டினத்தாரும் பாடியிருக்கிறார். அது, மாணிக்கவாசகரின் பாட்டைவிடச் சிறந்த கவி. அந்தக் கவியின் உணர்ச்சியும் உருவமும் மிக அற்புதமாக உள்ளன.

துறவிகளிலேயே பட்டினத்தாரைத் தலைசிறந்தவராகக் கருதுவார்கள். சிவபக்தியின் காரணமாகத் தம் வீட்டையும், இந்த உலகத்தையும் துறந்தவர் அவர். “பட்டினத்தாரைப் போல உலகத்தைத் துறக்க யாரால் முடியும்?” என்ற கருத்துடன் தாயுமானவரும் பாடியிருக்கிறார். சிவனுக்காக அல்லவா உலக வாழ்க்கையையே உதறித் தள்ளியது?

இப்படிப்பட்ட பெரிய பக்தர், ‘சிவனுக்காக நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே! அவருடைய பக்தர்களில் ஒருவனாக நான் எப்படி ஆகமுடியும்?’ என்று கூறுகிறார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் என்பவர் தம் பிள்ளையை அறுத்துக் கறி சமைத்துச் சிவனுக்கு விருந்திட்டார். அவ் விதம் செய்யும் சக்தி என்னிடம் இல்லை.

வாளால் மக வரீந்து

ஊட்ட வல்லென் அல்லன்

அதுதான் முடியவில்லை. ‘என்னைத் தொடாதீர்கள்’ என்று திருநீலகண்ட நாயனாரைப் பார்த்து அவருடைய

கூத்துடையான் - நடராஜன். கழற்கு - (கழலுக்கு) வீரக் கழல் என்ற ஆபரணம் தரித்த காலுக்கு. என்பு - எலும்பு.

மனைவி ஆணையிட்டுக் கூறியபோது, 'எந்தப் பெண்ணையுமே நான் தீண்டுவதில்லை' என்று சொல்லித் தம் வாலிபத்தையே துறந்தார் திருநீலகண்டர். அதைப்போல என் வாலிபத்தைத் துறக்கும் சக்தியும் என்னிடம் இல்லை.

மாது சொன்ன

சூளால் இளமை

துறக்க வல்லேன் அல்லன்

கண்ணப்ப நாயனார் என்ற பக்தர் ஒருவர் இருந்தார். காட்டிலே இருந்த ஒரு சிவலிங்கத்துக்கு ஐந்து நாட்கள் பூஜை செய்தார் கண்ணப்பர். ஆரூவது நாளில் சிவலிங்கத்துக்குத் தம் கண்ணையே தோண்டி எடுத்து வைத்தார். இதையும் என்னால் செய்ய இயலவில்லை.

தொண்டு செய்து

நாளாறில் கண் இடந்து

அப்பவல்லேன் அல்லன்

சிறுத்தொண்டரும், திருநீலகண்டரும், கண்ணப்பரும் சிவனுக்காக ஒவ்வொரு அரிய காரியத்தைச் செய்து அவருடைய பக்தர்களானார்கள். நான் ஒன்றுமே செய்யாமல் திருக்காளத்தியில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவனுக்குப் பக்தனாக விரும்புகிறேன். இது எப்படிச் சாத்தியமாகுமோ?

பட்டினத்தார் மிகமிக உருக்கமாக, உணர்ச்சி வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பும் வண்ணம், தம் அன்புப் பெருக்கை வெளியிடுகிறார்:

வாளால் மகவரிந்து

ஊட்டவல்லேன் அல்லன்,

மாது சொன்ன

சூளால் இளமை

துறக்க வல்லேன் அல்லன்,

தொண்டு செய்து

மகவரிந்து - (மகவு - அரிந்து) குழந்தையை அறுத்து. மாது - திருநீலகண்டரின் மனைவி. சூளால் - சபத உரையால்.

நாளாறில் கண் இடந்து
அப்பவல்லேன் அல்லன்,
நான் இனிச் சென்று
ஆளாவ தெப்படி-
யோ, திருக்காளத்தி
அப்பருக்கே?

பாடலின் கடைசி வரியில் நிரம்பியுள்ள உருக்கத்தை விவரிக்கவே முடியாது. பட்டினத்தாரின் இந்தப் பாட்டை எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் சலிப்பில்லாமல் பாடிப் பாடி அனுபவிக்கலாம்.

* * *

மேலே இரண்டு பக்தர்களைப் பார்த்தோம். இங்கே ஒரு காதலியைப் பார்ப்போம்.

இவள் ஒரு உல்லாசமான இளம் பெண். சிவனிடம் இவளுக்கு அளவுகடந்த காதல். ஆனால் அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளுவதில்லை. காதலனாகிய சிவனிடம் கூடத் தன் காதலைப் பரிபூரணமாகக் காட்டமாட்டாள். ஆனால், காதலை மறைக்க முடியுமா? ஏதாவது ஒரு வழியில் அது வெளிப்பட்டுவிடும்:

சிவனையே எண்ணி அந்தரங்கமாக உருகிக்கொண்டிருக்கிறாள் இந்தப் பெண். அவளை அடையமுடியாத ஏக்கத்தால் உடம்பும் மெலிந்து விட்டது. மெலிந்து விட்டதால் சங்கு வளையல்களும் அவள் கைகளிலிருந்து நழுவிக்கீழே விழுந்து காணாமல் போய்விட்டன.

ஏக்கத்தால் உடல் மெலிந்து வளையல்கள் காணாமல் போய்விட்டால், அவற்றைக் காதலனே பறித்துக்கொண்டான், கவர்ந்து கொண்டான் என்றெல்லாம் சொல்லுவது வழக்கம். இந்தப் பெண்ணும் சிவனே அந்த வளையல்களைக் கவர்ந்துகொண்டான் என்று சொல்லுகிறாள்.

ஆனால் தனியாக இருக்கும்போதுகூடத் தன் காதலை இவள் வெளியிட்டுவிடவில்லை.

“என்னடா இது வம்பாக இருக்கிறது! என் வளையல் களை எதற்காகச் சிவன் அபகரித்துக்கொள்ள வேண்டும்? எனக்கென்ன, அவர் மீது காதலா, பின்னொன்று? நான் ஒரு நாள்கூட அவர் ஏறிவரும் கானை வாகனத்தைத் தொழுது கிடையாதே! அவருடைய தலையில் சூடியிருக்கும் கொன்றை மாலையையும் நான் பாராட்டிச் சொன்னது. கிடையாதே! இப்படியிருக்க, என் வளையல்களை எதற்காக அபகரித்துக் கொண்டார்? பெரிய கேலிக்கூத்தாக அல்லவா இருக்கிறது!”

தானேறும் ஆனேறு
கைதொழேன்; தன்சடைமேல்
தேனேறு கொன்றைத்
திறம்பேசேன்—வானேறு
மையாரும் சோலை
வலஞ்சுழியான் என்கொல், என்
கையார் வளைகவர்ந்த
வாறு!

ஆனேறு - (ஆன் - ஏறு) மாட்டு வர்க்கத்தின் ஆண்; கானை. தன்சடை - குளிர்ச்சியான சடை. சிவன் தலையில் கங்கை இருப்பதால் சடை குளிர்ச்சியாகத்தானே இருக்கும். கொன்றைத்திறம்பேசேன் - கொன்றை மாலையின் பெருமைகளைப் பேசமாட்டேன். வானேறு மையாரும் சோலை - ஆகாயத்தில் உயர்ந்து ஓடுகின்ற மேகங்கள் வந்து தங்கியிருக்கும் மரங்கள் நிறைந்த சோலை. மரங்கள் உயரமாகவும் அடர்த்தியாகவும் இருப்பதால் அங்கு மேகங்கள் வந்து தங்கியிருக்கின்றன. 'வானேறு மையாரும் சோலை' என்பதற்கு, ஆகாயத்தைத் தீண்டும்படியாக வளர்ந்தும், அடர்ந்து முள்ளதால் இருட்டாக இருப்பதுமான சோலை என்றும் பொருள் கூறலாம். வலஞ்சுழியான் - திருவலஞ்சுழி என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் இருக்கும் சிவன். கையார் - கையில் கிடக்கும்,

சிவனோடு இந்தப் பெண் வினையாடும் காதல் வினையாட்டு இது!

‘நீர் யாரையா? உம்மை இங்கு யார் காதலித்தார்கள்? அப்படி நினைப்போ உமக்கு? வளையல்களைக் கவரும் வேலையை இனி வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம் தெரிந்ததா?’ என்றெல்லாம் வினையாடுகிறாள்!

‘காதல் இல்லை’ என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் காதலை யெல்லாம் அவன்மீது சொரிகிறாள்; உல்லாசமான, இன்பமயமான, எல்லையில்லாத காதலைத் தெரிவிக்கிறாள்!

இந்த அருமையான பாடலை இயற்றியவர் நக்கீரதேவநாயனார் என்பவர். இது திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவையில் இருக்கிறது.

“ காக்கத் திருவுளமோ ?-துயர் காணத் திருவுளமோ ?”

காதலனைப் பிரிந்து காதலி அனுபவிக்கும் வேதனையை விரகநோய் என்றும், விரகதாபம் என்றும் சொல்லுவார்கள். இந்த நோய் ஏற்பட்டிருக்கும்போது பாலும் கசந்து, படுக்கை நொந்து, கோலக்கிளி மொழியும் காதில் குத்தலெடுத்துவிடும். அத்துடன் சந்திரன் நெருப்பு வட்டம்போலச் சுடும்; தென்றலானது புலிபோல வந்து பாயும். ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒரு யுகமாகக் கழியும்-விரகதாபத்தில் இது ஒரு கட்டம். இதைக் கவிஞர்கள் மிக நன்றாகச் சித்திரித்துப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

விரகதாபத்தில் மற்றொரு கட்டம் உண்டு. அந்தக் கட்டத்தில் காதலி வேதனை தாங்காமல், தன் பொறுமையையும், நாணத்தையும் துறந்து வெறிக் கூப்பாடு போட்டுவிடுவாள். ‘இனிமேல் நான் சங்கோஜப்படுவதில் அர்த்தமில்லை. ஊரெல்லாம் தெரிந்த செய்திக்கு சங்கோஜம் எதற்கு? என்னைக் கொண்டுபோய் அவருடைய ஊரில் விட்டு விடுங்கள்’ என்று ஆவேசத்துடன் ஓலமிடுவாள். அப்புறம் அவளுக்கு மூச்சு முட்டிவிடும்; உடம்பெல்லாம் வேர்க்கும்; மயக்கம் வந்து தலைசுற்றத் தொடங்கும். உடனே அருகில் நிற்பவர்களைப் பார்த்து, ‘அவரை அழைத்துவராவிட்டாலும் அவருடைய மாலையையாவது வாங்கி வாருங்கள். என் மயக்கமும், வேதனையையும் தீரட்டும்’ என்று கெஞ்சுவாள். இம்மாதிரி ஒரு பெண் கெஞ்சுவதை மிகவும் அற்புதமாகப் பாடியிருக்கிறாள் ஆண்டாள்.

ஒரு பெண்ணுக்குக் கண்ணன் மீது காதல். அவளை அடைய முடியாமல் விரகநோய் வந்துவிட்டது. அவளுடைய துயரத்தை உணராதவர்கள் சுற்றிச் சூழ இருந்து கொண்டு, அவளுடைய காதலைப் பற்றி ஏளனமாகப்

பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். உடனே அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

‘கண்ணன் என்ற கருந்தெய்வத்தை மனக் கண்ணால் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கித் தவித்துக் கிடக்கிறேன். புண்ணிலே புளியைக் கரைத்து ஊற்றியதுபோல, நீங்கள் எட்ட நின்று என்னைப்பற்றி ஏளனமாகப் பேசுகிறீர்கள். அதனால் என் மனப் புண் எப்படி எரிகிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. உங்களைப் போலவே அவருக்கும் கூட ஒரு பெண்ணின் துயரைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது. இருந்தாலும் அவரே என் பெருமான். அந்தப் பெருமான் இடுப்பில் கட்டியிருக்கிற பீதாம் பரத்தைக் கொண்டுவந்து என்மேல் வீச மாட்டீர்களா? என் வாட்டத்தைப் போக்கமாட்டீர்களா?’

கண்ணன் என்னும்
கருந் தெய்வம்
காட்சி பழகிக்
கிடப்பேனை,
புண்ணில் புளிப் பெய்-
தால் போலப்
புறம் நின்றழகு
பேசாதே,
பெண்ணின் வருத்தம்
அறிவாத
பெருமான் அரையில்
பீ தக
வண்ண ஆடை
கொண்டென்னை
வாட்டம் தணிய
வீசீரே!

புறம் நின்று - அக்கரையில்லாமல் தூரத்தே விலகி நின்று.
அழகு பேசாதே - கேலி செய்து ஏளனமாகப் பேசாமல். பீதகம் -
பீதாம்பரம்.

அவன் உடுத்துக் களைந்த ஆடையைக் கொண்டு வந்தாவது வீசும்படி கேட்கும் இந்தப் பரிதாபகரமான நிலைக்கு அடுத்தகட்டம் காதலி பரிபூரணமாகச் செயலற்றுக் கீழே விழுந்து விடுவதுதான்.

மூர்ச்சித்துக் கிடப்பவளைத் தெளிவிக்க, மேல் மாடியில் குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரகாந்தக் கற்கள் பாவிய நிலா முற்றத்தில் வாழைக் குருத்தை விரித்து அதன் மீது படுக்க வைத்துப் பன்னீரை முகத்தில் தெளிப்பார்கள்; உடம்பில் குளிர்ந்த சந்தனத்தை எடுத்து அப்புவார்கள். அப்போது அருகில் நிற்கும் தோழி, மானசீகமாகக் காதலனைப் பார்த்து முறையிடுவாள்; புலம்புவாள்.

எட்டயபுரம் ஜமீன்தாரான வெங்கடேசுர எட்டப்பன் மீது ஒரு பெண் காதல்கொண்டு, அவருக்காக ஏங்கி மூர்ச்சித்து விழுந்துவிட்டாள். அவளுடைய தாய் பன்னீரையும் சந்தனத்தையும் வாரி வாரி அவள் மீது பூசுகிறாள். ஆனால் விரகநோயின் காரணமாகப் பன்னீரும் சந்தனமும் அவளுடைய உடம்பைச் சுடுகிறது. சூடு பொறுக்க மாட்டாமல் கதறவும் செய்கிறாள்; வாய் பிதற்றுகிறாள். உடம்பின் வெப்பத்தினால் பூமாலைகள் வாடிவதங்குகின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அக்கம்பக்கத்திலுள்ள பெண்கள் வந்து அவளைப்பற்றி ஏளனமாகப் பேசுகிறார்கள். அப்போது தோழி, “வெங்கடேசுர எட்டேந்திரனே! தன் வேதனையின் நடுவில் பெண்களின் பழிச் சொல்லையும் கேட்டு இவள் என்ன செய்வாள், பாவம்! வள்ளியையும் தெய்வானையையும் மணந்த முருகனின் அருளால் பெரு வாழ்வு வாழ்கின்ற நீதி தவறாத மன்னனே! நீ இவளிடம் வருவாயாக!” என்று முறையிடுகிறாள்.

வாசக் காந்தள்

மலர்க்கையினால் அனை

வாரி வாரிப் பன்-

னீரோடு சந்தனம்

பூசக் காந்தல்

பொருமல் அயர்ந்துவாய்

புலம்பத் தாமமும்
 வெம்ப நின்னூர்களும்
 ஏசக் காந்தம்
 உரைக்கில்வன் செய்குவாள்?
 எய்து வாய் குற
 மாது தெய்வானைக் கோர்
 நேசக் காந்தர்
 அருள் பெற்று வாழ்மனு
 நீதனே! வெங்க-
 டேசு ரெட்டேந்த்ரனே!

இந்தப் பாடலைப் பாடியவர் எட்டயபுரம் நாகூர் முத்துப் புலவர்.

* * *

வேரொரு இளம் பெண்ணுக்கு ஸ்ரீரங்கத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் ரங்கநாதர் மீது காதல். அவள் மயக்கமுற்று விழுந்து, ‘துளவ துளவ!’ என்று பிதற்றிக் கொண்டிருந்தாள். அப்புறம் இந்தப் பிதற்றலும் நின்று மிகப் பெரிதாக நெடுமூச்சு வாங்கினாள். அவ்வளவில் கை கால்களும் ஜில்லென்று குளிர்ந்து விட்டன. கண்ணும் பஞ்சடைந்துவிட்டது. இன்னும் சில நிமிஷங்களுக்குள் ரங்கநாதர் அங்கு வந்தாலொழிய அவள் செத்துப்போய் விடுவது நிச்சயம் என்ற கட்டம். இந்தச் சமயத்தில் ‘ரங்க நாதா மனமிரங்க மாட்டாயா?’ என்று ஓலமிடுகிறாள் காதலியின் வளர்ப்புத்தாய்:

காந்தள் மலர்க் கை - காந்தள் மலர் போன்ற கை. அனை - அன்னை. காந்தல் - எரிச்சல். தாமம் - பூ மாலை. ஏசக்காந்தம் - பழிச் சொல். எய்துவாய் - வந்து கலந்திடுவாய். நேசக்காந்தர் - அன்புக் குரிய கணவர் (இங்கே முருகன்.)

துளவ! துளவ! எனச்
 சொல்லும் சொல் போச்சே!
 அளவில் நெடு முச்சும்
 ஆச்சே! - முளரிக்
 கரம், கால் குளிர்ந்ததே!
 கண்ணும் பஞ்சாச்சே!
 இரங்காய் அரங்கா
 இனி.

அளவுகடந்த துயரமும், திக்கற்றுத் தவிக்கும் பரிதாபமும், கவிப்பண்பும் பூரணமாக நிறைந்த இந்த அற்புதமான பாடலை இயற்றியவர் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார். இவரைத் 'திவ்ய கவி' என்பார்கள். அந்தப் பட்டத்துக்கு முற்றிலும் தகுதியுள்ள கவிஞர்தான் இவர்.

அந்தப் பெண் கடவுள்மேல் காதல்கொண்டதுபோல, வேறொரு மங்கை நந்திவர்ம பல்லவன்மீது காதல்கொண்டாள். அவளுடைய மயக்க நிலையில் சந்தனத்தை அவள் உடம்பில் தடவினார்கள். மயக்கம் தெளிந்தபிறகு அவள் இதைப்பற்றிக் கூறுகிறாள்:

'நெருப்பின் சாற்றைப் பிழிந்து, அதைக் குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்தனம் என்று என் உடம்பில் யாரோ தடவினார்கள்.'

செந்தழலின் சாற்றைப்
 பிழிந்து, செழுஞ்சீதச்
 சந்தனம் என்று
 ஆரோ தடவினார்

ஆங்கில மகாகவி மில்டன் திரவ ரூபமான நெருப்பு என்று கூறினார். Liquid fire என்ற அந்த அழகுமிக்க தொடரை ரசிகர்கள் பிரமாதமாகப் பாராட்டுவார்கள். அதைவிட அழகாக இருக்கிறது 'செந்தழலின் சாற்றைப் பிழிந்து' என்ற தொடர்.

துளவ! - துளசிமாலை அணிந்தவனே! முளரி - தாமரை.

‘நெருப்பின் சாற்றைத் தடவினார்கள் - பசுமையான செழுந்தமிழை ஆராய்ச்சி செய்கின்ற நந்திவர்மனுடைய மார்பைத் தழுவாமல் வேகின்ற இந்தப் பாவியின் உடம்பில்.’

செந்தழலின் சாற்றைப்
 பிழிந்து செழும் சீதச்
 சந்தனம் என்று
 ஆரோ தடவினார்-பைந்தமிழை
 ஆய்கின்ற கோன் நந்தி
 ஆகம் தழுவாமல்
 வேகின்ற பாவியேன்
 மீது.

பைந்தமிழின் அழகெல்லாம் திரண்டு உருவெடுத்தது போல இருக்கிறது இந்த அற்புதக் கவி. ‘யாரோ’ என்ற ஒரு சொல்லே போதும், அவளுடைய மயக்க நிலையைத் தெரிவிப்பதற்கு. அப்படி அற்புதமான இடத்தில் அந்தச் சொல் விழுந்திருக்கிறது. இந்தப் பாட்டு நந்திக் கலம்பகத்தில் இருக்கிறது.

* * *

மேலே கூறியவாறு விரகதாபத்தால் மூர்ச்சையடைந்துவிட்ட ஒரு நிலையை முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் வேறுவிதமான முறையில் சித்திரிக்கிறார்.

சோழ மன்னன்மீது காதல்கொண்ட ஒரு இளம் பெண்பல நாட்களாக விரகதாபத்தால் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். இது தாயாருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஒரு நாள் சோழன் தெரு வழியாகப் பவனி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலினால் வெகு நேரத்துக்கு முன்பே வந்து வீட்டு வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். ஊர்வலம் வெகு தூரத்தில் வருகிறது.

மகள் வாசலில் நிற்பதைப் பார்த்தாள் தாயார். அவள் அங்கு நிற்கும் காரணத்தையும் ஊகித்துவிட்டாள். உடனே அவளைப் பலவந்தமாக வீட்டுக்குள் தள்ளிக் கதவை அடைத்துவிட்டாள். அவ்வளவுதான், மகளுக்கு மன முடைந்து மயக்கமும் வந்துவிட்டது. உடம்பெல்லாம் வேர்த்துக் கொட்ட, மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் அவள் தரையில் கிடக்கிறாள்.

சோழனுடைய பவனியைக் காண்பதற்காகக் காதலியின் தோழியும் வேறு சில பெண்களும் அங்கு வந்தார்கள். வந்தவர்கள் காதலியைப்பற்றி அன்னையிடம் கேட்டார்கள். அவள் வீட்டுக்குள் இருப்பதாகச் சொல்லவே ஜன்னல் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார்கள். பார்த்தால் அவள் மூர்ச்சையாய்க் கிடக்கிறாள். தோழி உடனே பயந்துபோய், காதலியின் தாயைப் பார்த்து விஷயத்தைச் சொன்னாள். தாயோ கதவைத் திறக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. உடனே தோழி பதைபதைப்போடு சொன்னாள்:

‘கதவைத் திறவுங்கள். அதனால் வரும் தீங்கை அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அவள் செத்துப்போய் விட்டால் அது எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம்!’

திறந்திடும்ன்! தீயவை
பிற்காண்டும்! மாதர்
இறந்து படிப் பெரிதாம்
ஏதம்—

“பவனி வரும் சோழ மன்னனை அவள் கண்ணூரப் பார்க்கும்படி கதவைத் திறவுங்கள்” என்று கூவுகிறாள் தோழி.

திறந்திடும்ன்! தீயவை
பிற்காண்டும்! மாதர்
இறந்து படிப் பெரிதாம்
ஏதம்-உறந்தையர் கோன்

பிற்காண்டும் - பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஏதம் - நஷ்டம். உறந்தை - சோழ நாட்டின் தலை நகரான உறையூர். தண் ஆர் மார்பில் தமிழ்நர் பெருமானை - குளிர்ச்சி பொருந்திய பூமாலையை மார்பில் அணிந்த தமிழர் வேந்தனை.

தண்ணூர் மார்பில்
தமிழ்நர் பெருமானைக்
கண்ணூரக் காணக்

கதவு

தோழியின் பதை பதைப்பும், ஆபத்தின் பயங்கரமும் பாட்டில் தத்ரூபமாகக் காணப்படுகின்றன. உயிர்த்துடிப்பு நிறைந்த கவி இது.

° ° °

கா தலனுக்குத் திருக்கண்ணங்குடி என்னும் ஊர். அவனை அடையத் தவிக்கும் காதலி மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும் போது, சுற்றிச் சூழ அவளுடைய தாயும், செவிலித் தாயும், மற்றும் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களும் உட்கார்ந்து அவளுக்கு என்னென்னவோ சிகிச்சைகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சிகிச்சையும் பலன் அளிப்பதாகத் தெரியவில்லை. நம்பிக்கையை இழந்த செவிலித்தாய், திருக்கண்ணங்குடியில் வாழும் காதலனிடம் மானசீகமாக முறையிடுகிறாள்:

“குளிர்ந்த பன்னீரை இவளுடைய மார்பில் பூசினோம்; பூசியதும் போதாதென்று பன்னீரைக் கொட்டினோம். உடம்பில் பட்டதும் பன்னீர் தீப்பொறிகளாகத் தெறித்துப் பறந்துவிட்டன. உடம்பில் விரக வெப்பம் அப்படி அமோகமாக இருக்கிறது. அதனால் மாலையில் கோத்துள்ள முத்துக்களும் சூடேறி வெடித்துவிட்டன. சந்தனமோ என்றால், அதுவும் நெருப்பாகிவிட்டது.”

தாக்கச் செறி
கூடர் பட்டது
தனமேல் விடு
பனி நீர்;
தரவத் தொகை
பொடி பட்டது;
தழுவற்றது
கனபம்;

*“இவள் வாய் குழறி ஏதேதோ புலம்பினாள்; கைகால் கள் வசமிழந்து தாறுமாறாகக் கிடக்கின்றன. கண்கள் நிலைகுத்தி, என் மடியில் ஆடாமல் அசையாமல் கிடக்கிறாள்.

“பிரக்கை யில்லாமல் இவள் கிடப்பதைக் கண்டு மூக்கில் கைவைத்துப் பார்த்தால், சுவாசம் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. இந்த நிலையில் மன்மதன் தன் குவளை மலர் அம்பை இவள்மீது பிரயோகித்துவிட்டால், நிச்சயமாக இவள் செத்துப்போய் விடுவாள்.

“இந்த நிலையில் கிடக்கும் இவளைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்பது தங்கள் விருப்பமா? அல்லது இவளுடைய துயரத்தையும் மரணத்தையும் காணவேண்டுமென்பது தங்கள் திருவுள்ளமா? தங்களுடைய எண்ணம் என்ன என்று தெரியவில்லையே!”

தாக்கச் செறி

சுடர் பட்டது

தனமேல் விடு

பனிநீர்;

தாளத் தொகை

பொடி பட்டது;

தழுவும் றது

களபம்;

வாக்குக் குழ-

றிப் போனது;

வசமற்றது

கைகால்;

மைதோய் விழி

நிலையற்ற தென்

மடிமேல் துயில்

கொள்வாள்:

முக்கில் கரம்
 வைத்தால் உயிர்
 உண்டில்லை
 அனங்கள்
 முழு நீலம்
 எடுத்தால் உயிர்
 விடுகின்றது
 சரதம்.
 காக்கத் திரு
 வுளமோ? துயர்
 காணத் திரு
 வுளமோ?
 கண்ணங்குடி.
 நின்றார் தம
 தெண்ணம் தெரி-
 யாதே!

இந்தப் பழம் பாடல் யாரால் இயற்றப்பட்டது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் மிக அருமையான பாடல்.

காக்க - பட்டமாத் திரத்தில். செறி - ஏராளமாக. தனமேல் -
 மார்பில். தாளத்தொகை - முத்துக்கள். களபம் - கலவைச்
 சந்தனம். மைதோய் விழி - மை தீட்டிய கண். உண்டில்லை -
 இருக்கவில்லை; இல்லை. அனங்கள் - மன்மதன். நீலம் - நீலநிறமான
 குவளைமலர். சரதம் - திண்ணம். நின்றார் - வாழ்கின்றவர்.

தெய்வங்களும் வியந்தன!

“அவருடைய அழகைக் கண்டு ரதிதேவியே வெட்கித் தலை குனிந்து விட்டாள்.”

“இவன் பாடிய இசையைக் கேட்டுத் தும்புருவும் நாரதரும் பிரமித்து விட்டனர்.”

“இவருடைய பெருமையை நம்முடைய ஒரு நாவால் விரித்துரைக்க முடியாது. அதற்கு ஆயிரம் நா படைத்த ஆதிசேஷன் வரவேண்டும்.”

இப்படியெல்லாம் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் கூறுவ துண்டு. தெய்வங்களும், தெய்வ நிலையிலுள்ள பிறரும் பார்த்து வியந்ததாகக் கூறி, தாம் குறிப்பிடும் விஷயத்துக்கு ஏற்றம் கொடுப்பார்கள்.

ஒரு ரத்தினத்தை அரசன் விரும்பினால் அது உயர்ந்த ரத்தினமாகிவிடும். அதனால்தான் எந்த ஒரு வஸ்துவையும் பற்றிப் பெருமையாகக் கூறும்போது, ‘ஆஹா! இது ராசாக்கள் மெச்சக்கூடியதல்லவா?’ என்கிறார்கள். ஒரு சாதாரணப் பெண்ணை ஓர் அரசன் விரும்பி விட்டால், அப்புறம் அவள்தான் அழகி. “ராசா மெச்சியது ரம்பை” என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம் இதுதான்.

சிறந்த கவிஞன் ஒருவன் தன்னைச் சாதாரணமானவர்கள் பிரமாதமாகப் பாராட்டினாலும் அதை ஒரு பொருட்டாகக் கருதமாட்டான். தன்னைப் போலச் சிறந்த கவித்துவ சக்தி உடைய ஒருவன் பாராட்டுவதைத்தான் அவன் கவனித்துக் கேட்பான்.

அறிஞர்களால் போற்றப்படுகிறவனே அறிவாளி; பலசாலிகளால் போற்றப்படுகிறவனே பலசாலி.

ஒரு அறிஞனின் மேதா விலாசத்தை நூற்றுக்கணக்கான மூடர்கள் சேர்ந்து பாராட்டுவதாகவும், மற்றொரு

அறிஞன் குறை கூறுவதாகவும் வைத்துக் கொள்ளுவோம். மூடர்கள் பாராட்டுவதைவிட, அறிஞன் குறை கூறுவதையே ஒரு அறிவாளி விரும்புவான். ஏறக்குறைய இதைப் பற்றியேகூறும் போர்ச்சுக்கீசியப் பழம் பாடல் ஒன்று உண்டு.

நம் நாட்டில் தந்திரத்துக்கு நரியையும், குறும்புத்தனத்துக்குக் குரங்கையும் உதாரணங்களாகச் சொல்லுவது போல, போர்ச்சுக்கீசியர்கள் முட்டாள்தனத்துக்குப் பன்றியையும், புத்திசாலித் தனத்துக்கு வாலில்லாக் குரங்கையும் உதாரணங்களாகக் கூறுவதுண்டு என்பது அவர்களுடைய இலக்கியத்தின் மூலம் தெரியவருகிறது. இந்த விஷயத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பாட்டைப் பார்க்கலாம்:

“காட்டிலே ஒரு கரடி வசித்து வந்தது. நாட்டியம் ஆடிப் பிழைக்கலாம் என்ற நோக்கத்துடன் அது காட்டை விட்டு ஊரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. வரும் வழியில் ஒரு வாலில்லாக் குரங்கைச் சந்தித்தது. அதனிடம் ‘நான் நாட்டியமாடலாம் என்ற விருப்பத்துடன் ஊருக்குள் போகிறேன். என் நாட்டியத்தைப் பார்த்து முதலில் உன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுவாயா?’ என்று கேட்டது. குரங்கும் சம்மதித்தது. உடனே கரடி நாட்டியமாடியது. ஆடிவிட்டு, ‘எப்படி என் நாட்டியம்?’ என்று கரடி கேட்கவே, ‘ஹூம்! இது ஒரு நாட்டியமா? இதை எவனாவது பார்ப்பானா? பேசாமல் காட்டுக்கே திரும்பிப்போ’ என்றது குரங்கு. குரங்கின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு மனம் மாறாமல், கரடி ஊரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. அப்போது ஒரு பன்றியைச் சந்தித்தது. பன்றியின் முன்னிலையில் நாட்டியமாடிக் காட்டி அதன் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டது கரடி. ‘ஆஹா! இதுவன்றே நாட்டியம்! என்ன அற்புதமான நடனம்! இதற்கு ஈடு இணை உண்டா?’ என்றெல்லாம் புகழ்ந்தது பன்றி. அவ்வளவுதான், கரடிக்கு உள்ளம் உடைந்து விட்டது. தன்னுடைய நாட்டியத் திறமை மிகமிக மட்டரகமானது என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டது. ‘அறிவாளிகள் பாராட்டாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; முட்டாள்கள் புகழக்கூடாது’ என்று சொல்லிக் கொண்டே காட்டுக்குத் திரும்பிப் போய்விட்டது கரடி.”

ஆகவே, அறிவாளிகள் குறை சொன்னாலும் அதில் பெருமை உண்டு. அறிவாளிகள் புகழ்ந்து விட்டாலோ, அது பெரிய பெருமையாகிவிடும். தெய்வங்கள் புகழ்ந்து விட்டால் அந்தப் பெருமைக்கு உலகத்தில் இணையே கிடையாது.

மிக உயர்ந்த மனிதனையும்விட எத்தனையோ கோடி மடங்கு உயர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறவர் கடவுள். அப்படிப்பட்ட கடவுளே பார்த்து வியக்கக் கூடிய பெருமையைச் சிலருக்குச் சூட்டியிருக்கிறார்கள் கவிஞர்கள்.

* * *

ஸ்ரீராமன் என்ற சலவைத் தொழிலாளி ஒருவன் இருந்தான். அவன் செய்த சலவையை மெச்சி ஒரு புலவர் அழகாகப் பாடினார்.

வெள்ளைவெளேர் என்று புலவருடைய வேஷ்டியைச் சலவை செய்து கொடுத்தான் ஸ்ரீ ராமன். வெளுப்பைப் பார்த்தார் புலவர். என்ன சொல்லிப் பாராட்டுவதென்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை. கடைசியில், தெய்வங்களே இந்தச் சலவையைக் கண்டு வியந்ததாகப் பாடிவிட்டார்.

ஸ்ரீராமனின் சலவையைச் சிவபெருமான் பார்த்தார். உடனே அவர் தம் தலையை அண்ணாந்து பார்த்தார். ஏன்? ஸ்ரீ ராமனின் சலவை அதிகப் பிரகாசமா யிருக்கிறதா, தம் தலையில் சூடியுள்ள பிறை நிலா அதிகப் பிரகாசமாக இருக்கிறதா என்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்காகத்தான். சிவபெருமான் இப்படிப் பாராட்டினார்.

பிரமன் எப்படி வியந்தார் தெரியுமா? அவர் தம் மனைவி சரஸ்வதியின் மேனி வண்ணத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாராம். சரஸ்வதி வெள்ளை நிறம்; ஸ்படிகம் போன்றவள். சரஸ்வதியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தக்கவாறு அவ்வளவு வெள்ளையாக இருந்தது ஸ்ரீ ராமனின் சலவை.

கடைசியில், விஷ்ணு வியந்த விதத்தையும் புலவர் கூறுகிறார். ஸ்ரீராமனின் சலவையைப் பார்த்து விட்டு

அவர் தம் கையைப் பார்த்தார். கையிலே வெண் சங்கு இருக்கிறது. சங்கு அதிக வெள்ளையா, சலவை அதிக வெள்ளையா என்று அவர் பார்த்தார். மலைபோன்ற புஜங்களைக் கொண்ட ஸ்ரீராமன் துணி வெளுத்த நேர்த்தி அப்படி இருந்தது.

சிரம் பார்த்தான் ஈசன்; அயன்
தேவி தனைப் பார்த்தான்;
கரம் பார்த்தான் செங்கமலக்
கண்ணன் — உரம்சேர்
மலை வெளுத்த தின்புயத்து
வண்ணன் சீராமன்
கலை வெளுத்த நேர்த்திதனைக்
கண்டு

மனிதன் செய்யவேண்டிய அவசியமான தொழில் களில் ஒன்று சலவைத் தொழில். தொழில் செய்பவர்களை உலகத்தைப் படைக்கும் பிரம்மாக்கள் என்று கூறுவது முற்றிலும் உண்மை. “பிரமதேவன் கலை இங்கு நீரே” என்று தொழிலாளர்களைப் பார்த்துப் பாரதியார் பாடியது வேதவாக்கை விட உயர்ந்தது. தொழிலுக்கு நம்கவிஞர்கள் எவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கும் இந்தப் பாடல் ஒரு சான்றாகும்.

*

*

*

ஒரு சமயம் சிவன், விஷ்ணு, பிரமன் ஆகிய மூன்று தேவர்களும் ஒரு கொல்லனுடைய உலைக்கூடத்தில் வந்து காத்துக் கிடந்ததாகப் பாடியிருக்கிறார் ஒரு புலவர்.

காஞ்சிபுரத்துக்கு வடக்கே மாமண்டூர் என்ற ஓர் ஊர் இருக்கிறது. இது அந்தக் காலத்தில் மாவண்டூர் என்று

சிரம் - தலை. அயன் - பிரமன். தேவி - மனைவி. கரம் - கை. உரம் சேர் - பலம் பொருந்திய. மலை வெளுத்த - மலையையும் தோற்கடித்த. கலை - துணி.

வழங்கப்பட்டது. மாவண்டூரில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சிங்களன் என்ற பெயருடைய கொல்லன் ஒருவன் இருந்தான். இரும்பு வேலையில் அவன் மகா நிபுணன். அவனுடைய வேலைத் திறமையை வியந்து பின் வருமாறு புலவர் கூறுகிறார் :

விஷ்ணுவின் கையில் சக்கராயுதம் இருக்கிறது. அந்தச் சக்கரத்தை அநேக யுத்தங்களில் உபயோகித்ததன் காரணமாக அது தேய்ந்து போய்விட்டது. இனி யாராவது எதிரிகள் படையெடுத்து வந்தால், விஷ்ணு புதிய சக்கராயுதத்தால் தான் போரிடவேண்டும். ஆகவே நல்ல இரும்பில், வலுவுள்ளதாக ஒரு சக்கரம் செய்தாக வேண்டும். விஷ்ணு யோசித்துப் பார்த்தார். ‘சரி, நமக்கு வேண்டியவாறு சக்கரம் செய்து தரக்கூடியவன் மாவண்டூரில் உள்ள சிங்களன் ஒருவன்தான்’ என்று தீர்மானித்து மாவண்டூருக்கு வந்து, “அப்பா, எனக்குச் சீக்கிரமாக ஒரு சக்கரம் செய்து கொடு” என்று கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறார்.

அப்போது அங்கே பிரமன் வந்தார். அவர் கோடிக்கணக்கான பேருக்குத் தலையில் எழுதி எழுதி, எழுத்தாணி தேய்ந்து போய்விட்டது. இனிமேல் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குப் புதிய எழுத்தாணி கொண்டுதான் தலையெழுத்து எழுதவேண்டும். அதனால், “எழுத்தாணி செய்து கொடு” என்று சிங்களிடம் வந்து நிற்கிறார் பிரமன்.

இந்தச் சமயத்தில் கோழிக் கொடியோனாகிய முருகன் வந்து, “குன்றைத் துளைக்கும்படியான பலம் மிகுந்த ஒரு வேல் செய்து கொடு” என்று கேட்கிறார்.

கடைசியில் சிவபெருமானே ஓடி வந்தார். “சிங்கா! நமக்கு ஒரு மழு செய்து கொடப்பா” என்றார் சிவபெருமான்.

மும்மூர்த்திகளும் தேடிவந்து இப்படி வேண்டினார்கள் சிங்களிடம்! சிங்களன் எப்பேர்ப்பட்ட தொழிலாளியாக இருக்க வேண்டும்!

ஆழியான் 'ஆழி'
 அயன் 'எழுத்தாணி' என்பார்;
 கோழியான், 'குன்றெறிய
 வேல்' என்பான்;—பூழியான்
 'அங்கை மழு' என்பான்,
 அருள் பெரிய மாவண்டூர்ச்
 சிங்கன் உலைக்களத்தில்
 சென்று.

புலவர் தம் அற்புதமான வெண்பாவை, “சென்று” என்கிற சொல்லுடன் முடிக்கிறார். “சென்று” என்ற சொல்லைக் கடைசியில் அலாதியாகச் சொல்லி அழுத்தம் கொடுப்பது சிங்கனுடைய பெருமையை விண்ணுக்கு உயர்த்துகிறது. “ஆம், சிங்கனுடைய உலைக்களத்துக்கு மும்மூர்த்திகளும் தேடிப் போனார்களே ஒழிய, சிங்கனை வரவழைத்து ஆயுதங்கள் செய்யச் சொல்லவில்லை; அவனிடம் வேலையாட்களை அனுப்பியும் செய்யச் சொல்லவில்லை; தாங்களே நேரில் போய்ச் சொன்னார்கள்” என்று அழுத்தமாகக் கூறுகிறார் “சென்று” என்ற சொல்லின் மூலம்.

சிங்களின் வேலைத் திறமையைத் தெய்வங்கள் எப்படி வியந்தன என்று பார்த்தோம். இனி மற்றொரு செய்தியைப் பார்ப்போம்.



ஈவாமி விக்கிரஹம் தரையில் இருந்தால் எல்லோரும் பார்க்கலாம். உயரமான தேரில் வைக்கப்பட்டிருந்தால் பார்க்கமுடியாது. தூரத்தில்தேய் நின்று பார்க்கலாம்.

ஆழியான் - பாற்கடலான்; விஷ்ணு. ஆழி - சக்கரம். அயன் - பிரமன். கோழியான் - கோழிக்கொடியோனாகிய முருகன். குன்றெறிய - மலையைத் துளைக்க. பூழியான் - உடம்பெல்லாம் புழுதி போன்ற மிருதுவான விபூதி பூசியுள்ள சிவன். அங்கை மழு - கையில் வைத்துக்கொள்ளும் அழகான மழு. அருள் பெரிய - மனக் கருணை மிகுந்த.

என்றாலும், சுவாமியின் கோலத்தைப் பரிபூரணமாகப் பார்க்க முடியாது. பக்கத்தில் நின்று பார்க்கவேண்டுமானால், ஏதாவது உயரமான கட்டிடத்தில் ஏறித்தான் பார்க்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு பாட்டைக் கவனிப்போம்.

பள்ளிகொண்டான் என்ற பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய பெயரும் புகழும் நாடெங்கும் பரவியிருந்தன. புகழ் என்ற பீடத்தின்மேல் அவன் வீற்றிருந்தான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பள்ளிகொண்டான் புகழ்மீது ஏறிக்கொண்ட பிறகு, அவனைத் தரையில் நின்று பார்ப்பது கஷ்டமாகிவிட்டது. யாருக்கு? மும்மூர்த்திகளுக்கும், மற்றுமுள்ள தேவர்களுக்கும்! ஏதாவது ஒன்றின்மீது ஏறிக்கொண்டு பார்த்தாலொழிய இவர்களுடைய பார்வைக்குத் தென்படுகிறவனாக இல்லை பள்ளிகொண்டான்! அவன் கண்ணுக்கு எட்டாத உயரத்தில் புகழ் என்ற கோபுரத்தில் இருக்கிறான். அதனால், ஒவ்வொருவரும் தரையில் நின்று பார்க்க முடியாமல் தத்தம் வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு பார்த்தனர்.

மலையில் வசிக்கும் வேடர்குல மங்கையாகிய வள்ளியை மணந்த முருகன், மலைமீது கோயில் கொண்டிருக்கும் கடவுள். மலையின் உச்சியில் நின்றும் பார்க்க முடியாமல் போகவே அங்கு மயிலை வரவழைத்து அதன்மீது ஏறிக்கொண்டு அவர் பள்ளிகொண்டாளைப் பார்க்க முயன்றார்.

வெள்ளிமலையான கயிலை மலையில் வாழும் சிவ பெருமான் தம் காளை வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டார்.

கடலில் கடைந்தெடுத்த அமிர்தத்தைத் தேவர்களுக்கு வழங்கிய விஷ்ணு ஆகாயத்தில் பறக்கும் கருடன்மீது ஏறிக்கொண்டு பார்த்தார்.

பிரமனைப்பற்றிப் புலவர் பிரஸ்தாபிக்கவே இல்லை. 'நம்மால் என்ன செய்தாலும் பார்க்க முடியாது' என்று அவர் பேசாமல் உட்கார்ந்துவிட்டார் போலிருக்கிறது!

வள்ளி கொண்டான் மயில்
 ஏறிக்கொண்டான்; மதி
 போலுமலை
 வெள்ளி கொண்டான் விடை,
 ஏறிக்கொண்டான்; விண்ண-
 வர்க்கமுதம்
 தூள்வி கொண்டான் புள்ளில்
 ஏறிக்கொண்டான்—கப
 சோபனம் சேர்
 பள்ளி கொண்டான் புகழ்
 ஏறிக்கொண்டான் என்று
 பார்ப்பதற்கே.

அழகான உருவமும், கருத்தும், ஈடுபாடும் நிறைந்த
 உயர்ந்த கவி இது.

மதிபோலும் - யானை போன்ற. மலைவெள்ளி கொண்டான்-
 வெள்ளி மலையாகிய கயிலையில் வாழ்பவன். விடை - காளை. விண்ண
 வர்க்கு அமுதம் தூள்வி கொண்டான் - கடவிவிருந்து எடுத்த அமிர்
 தத்தைத் தேவர்களுக்கு வழங்கியவன். தூள்வி - தூளி; இங்கு
 கடலைக் குறிப்பிடுகிறது. புள் - பறவை; இங்கு கருடனைக் குறிப்பிடு
 கிறது.

அவர்கள் படித்த படிப்பு

“செய்க பொருளை” என்று, உத்தரவு போடுவது போலச் சொல்லுகிறார் திருவள்ளுவர். செல்வத்தைத் தேடுவது எவ்வளவு அவசியம் என்பதை இந்த இரண்டு சொற்களும் அழுத்தமாகப் புலப்படுத்துகின்றன. எதற்காகப் பொருள் தேடவேண்டும் என்ற கேள்வியை நாம் கேட்டால், “ஈதற்குச் செய்க பொருளை” என்று பதில் கொடுக்கிறது திரிகடுகம் என்ற நூல். பிறருக்குக் கொடுப்பதற்காகவே பொருளைத் தேடவேண்டும் என்கிறது அந்த நூல். ‘கொடுப்பதால் நமக்கு என்ன பயன்?’ என்று நாம் கேட்டால், அது தலைசிறந்த இன்பானுவம் என்று திருவள்ளுவரே பதிலளிக்கிறார். “ஈத்து உவக்கும் இன்பம்” என்று அழகாகச் சொல்லுகிறார்.

பொருள் தேடியவர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள். ஆனால் அதைப் பிறருக்குப் பயன்படுத்தியவர்களோ ஒரு சிலர்; கொடுப்பதனால் கிடைக்கும் இன்பத்தை அனுபவித்த புண்ணிய புருஷர்கள் ஒரு சிலர்தான்.

தமிழ்நாட்டில் எத்தனையோ வள்ளல்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பற்றிய பாடல்களும், கதைகளும் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன. சில வள்ளல்களைப் பற்றிப் புலவர்கள் பாடியிருக்கும் பாடல்கள் மிக உருக்கமானவை; மிகமிக ஈடுபாடும் உண்மையும் நிறைந்தவை.

‘பாரி, பாரி என்று புகழ்கிறார்களே, பாரி ஒருவன்தான் கொடை வள்ளலா? உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறவனா? மழையும் உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறதே!’ என்று மழையையும் பாரியையும் ஒன்றாகக் கருதி, பழிப்பதுபோலப் புகழ்கிறார் ஒளவையார்.

தேவலோகத்திலுள்ள கற்பக விருகூத்துக்கும், காமதேனுவுக்கும், மழை பொழியும் மேகத்துக்கும்,

கொடையைக் கற்றுக் கொடுக்கும் கையைப் படைத்தவன் என்று கூளப்பநாயக்கனைச் சுப்பிரதீபக் கவிராயர் புகழ்கிறார்:

அண்டர் தருவுக்கும்
அருங்காம தேனுவுக்கும்
கொண்டல்தனக்கும்
கொடையிற்றும் செங்கரத்தான்!

இவ்வாறு புலவர்களின் பாராட்டுரைகளைப் பெற்ற வள்ளல்கள் பலர்.

ஔவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளலைப்பற்றிக் கேள்விப்படாதவர்கள் இருக்க முடியாது. அந்தப் பிரபு திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வாழ்ந்தவர். புதுச்சேரியிலும் சொத்துச் சுகங்கள், வீடுவாசல்கள் முதலியன உடையவர். வருடைய அமுதாதையர்கள் புதுச்சேரியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது.

சடையப்ப வள்ளலைக் கம்பர் தம் ராமாயண காவியத்தில் பல இடங்களிலும் பாராட்டியிருக்கிறார். மேலும் தனிப் பாடல்களிலும் அவருடைய பெருமையை எடுத்துரைத்திருக்கிறார். கம்பர் பாடியதாகக் கருதப்படும் ஒரு பாட்டின் கருத்து பின்வருமாறு:

‘சடையப்ப வள்ளலின் வீட்டில் தினந்தோறும் ஆயிரக் கணக்கான விருந்தினர் சாப்பிடுவார்கள். அவர்கள் குளித்து விட்டுவந்து சாப்பிட்டு, கை கழுவுவார்கள். கைகழுவினால் காவேரியாற்றில் வரும் அவ்வளவு தண்ணீரும் சரியாய்ப் போய்விடும். அப்படியானால் எத்தனை விருந்தினர்கள் சாப்பிட்டிருப்பார்கள்! சடையப்ப வள்ளலின் கொடையும் இல்லறமும் தான் எப்படிப்பட்டவை!

‘சடையப்ப வள்ளலின் இல்லறத்தை யாரால் போற்ற முடியும்?’

உயர்வு நவீற்சியுடன், இவ்வளவு அற்புதமாகப்
பாராட்டும் புலவரின் பாடலைப் பார்ப்போம்:

மெய் கழுவீ வந்து,
விருந்துண்டு மீளுமவர்
கைகழுவ நீர் போதும்
காவேரி—பொய் கழுவும்
போர்வேல் சடையன்
புதுவையான் இல்றத்தை
யார் போற்ற வல்லார்
அறிந்து?

கூவத்து நாரணன் என்ற வள்ளல் ஒருவன்
இருந்தான். அவன் இறந்தபோது ஒரு புலவர் மிகமிகப்
பரிதாபகரமாகக் கதறிப் புலம்பினார்:

‘உலகத்தில் வள்ளல்கள் ஒரு சிலர்தான்; ஆனால் உதவி
நாடி யாசிப்பவர்களோ மிகப் பலர். இதைத் தெரிந்
திருந்தும் கூவத்து நாரணனுடைய உயிரை எமன் கொண்டு
போய்விட்டான். எமனே! நீநாசமாய்ப்போக! கரி வேண்டு
மென்றால் ஏதாவது காட்டு மரங்களை வெட்டி எரித்துக்
கொள்ளாமல், கற்பக விருகூங்களையா வெட்டுவது?
அநியாயமாகக் கூவத்து நாரணனைக் கொன்றுவிட்டாயே!’

இடுவோர் சிறிது; இங்கு
இரப்போர் பெரிது
கெடுவாய், நமனே!
கெடுவாய்!—படுபாவி!

பொய் கழுவும் போர் வேல் சடையன்—பொய்யை ஒழித்துக்
கட்டுவதற்காகப் பொய்யை எதிர்த்துப் போரிடும் வேலாயுதம்
தரித்த சடையப்ப வள்ளல். அறிந்து - பூரணமாக அறிந்து.

இடுவோர்—கொடுப்போர். நமனே—எமனே. கொன்றாயே—
கொலை செய்துவிட்டாயே. கற்பகப் பூங் கா—அழகான கற்பக
மரச்சோலை.

கூவத்து நாரணனைக்
கொள்ளுயே! கற்பகப் பூங்
கா வெட்ட லாமோ
கரிக்கு?

கூவத்து நாரணனுடைய உயிரை எமன் அபகரித்து விட்டான் என்று சொல்லாமல், அவனைக் கொலை செய்து விட்டான் என்றே சொல்லுகிறார் புலவர். கொடுமையின் உக்ரத்தை அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஈழப் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் வள்ளல் சீதக்காதி. இந்தியாவை ஒளரங்கசீப் ஆண்ட காலத்தில் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் உள்ள கீழக்கரையில் வாழ்ந்த அந்த முஸ்லீம் பிரபுவைப் பாராட்டிப் படிக்காசுப் புலவர் பாடிய பாடல்களை எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் தகும்.

சீதக்காதி வள்ளல் இறந்தபோது தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு இருந்த ஆதரவு அடியோடு போய்விட்ட தென்றும், சீதக்காதியோடு தமிழ்ப் புலமையும் செத்துவிட்ட தென்றும், இனி அவர் திரும்பவும் பிறந்தாலொழியப் புலவர்களுக்கு வாழ்வில்லை என்றும் படிக்காசுப் புலவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய கொடையைப்பற்றிக் கூறும் சிறந்த பாடல்களில் ஒன்றை மட்டும் இங்கு உதாரணமாகக் காட்டுவோம்:

எப்போதோ ஒரு சமயம் பஞ்சம் வந்துவிட்டது. உணவுப் பொருள்களின் விலை அமோகமாக அதிகரித்து விட்டது. ஒரு தட்டிலே நெல்லையும், ஒரு தட்டிலே தங்கத்தையும் வைத்து நிறுத்து நெல்லை விற்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். நெல்லின் விலை இப்படி ஏறிவிட்டது. இந்தப் பஞ்சத்தை யாரால் தாங்க முடியும்? இப்படிப்பட்ட கொடிய பஞ்சத்தில், அன்னதானம் செய்யப் புறப்பட்டு விட்டார் வள்ளல் சீதக்காதி. அவரிடம் வேலை பார்க்கும் முக்கியமான காரியஸ்தர்கள் அவரைப் பார்த்து, “பஞ்ச காலத்தில் அன்னதானம் செய்வது சாமானியமான காரியமா? லக்ஷக் கணக்கில் மக்கள் சாப்பிட வந்துவிடுவார்களே.

நெல் விலையும் தங்க விலையும் ஒன்றாக இருக்கும் இந்தக் காலத்தில், லக்ஷக் கணக்கானவர்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டால், நமக்கு எவ்வளவு நஷ்டம்! இந்த நல்ல சமயத்தில் நெல்லை விற்றால் நெல் களஞ்சியங்களைத் தங்கக் களஞ்சியங்களாக்கி விடலாமே” என்று என்னென்னவோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள்.

இவர்களுடைய வார்த்தைகளை, சீதக்காதி காதிற் வாங்கிக்கொள்ளவே மறுத்துவிட்டார். “பேசாமல் இருங்கள். நான் அன்னதானம் செய்யப்போவது உறுதி” என்று சொல்லி மார் தட்டினார். லக்ஷக்கணக்கானவர்கள் வந்து வந்து சாப்பிட்டார்கள். ஒருவருக்குக்கூடச் சோறு பற்றாது, குழம்பு பற்றாது என்பன போன்ற குறைகள் ஏற்படாமல் பூரணமாக அன்னமிட்டார் அந்த வள்ளல்.

ஓர் தட்டிலே பொன்றும்
 ஓர் தட்டிலே நெல்லும்
 ஒக்க விற்கும்
 கார் தட்டிய பஞ்சு
 காலத்திலே, தங்கள்
 காரியப் பேர்
 ஆர் தட்டிலும் தட்டு
 வாராமலே அன்ன
 தானத்துக்கு
 மார் தட்டிய துரை
 மால் சீதக்காதி
 வரோதயனே!

° ° °

கார் தட்டிய - மழையில்லாமல் போன. தட்டு வாராமலே - குறை ஏற்படாமல். மால் - பெருமை வாய்ந்த. வரோதயன் - வரத்தால் உதித்தவன்; தெய்வம் கொடுத்த வரத்தின் பலனாகப் பிறந்தவன்.

வனுவது ஒரு பணக்காரனிடம் போய்ப் பாடிப் பரிசில் பெற்று வரலாம் என்று புலவர் போவார். வந்தவர் யாரென்று தெரியாமல் உட்காரச் சொல்லுவான் பணக்காரன். புலவர், தாம் இயற்றிய பாடல்களைப் பாடத் தொடங்குவார். பணக்காரனே மகா மூடனாக இருப்பான்; அல்லது லோபியாக இருப்பான். புலவருக்கு ஏதாவது கொடுக்கவேண்டி வருமே என்று எண்ணி, பாடுகின்ற புலவரைத் தடுத்து நிறுத்தி, “ஐயா புலவரே! உமது பாட்டை நிறுத்தும். நமக்கு வேலை இருக்கிறது. போய்வாரும்” என்று சொல்லி அனுப்பிவிடுவான்.

சர்க்கரைப் புலவர் என்ற ஒருவர் இருந்தார். அவர் இப்படிப்பட்ட “வரவேற்பு”களைப் பல முறையும் நேரில் கண்டவர்; அனுபவித்தவர். ஆனால், அவர் மிழலை நாட்டில் உள்ள ஒரு ஊருக்குப் போயிருந்தபோது அவ்வூர் வேளாளர்கள் அவரை நன்கு வரவேற்று உபசரித்து, கவிகளைப் பாடச்சொல்லிக் கேட்டார்கள். ஒவ்வொரு கவியையும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் அனுபவித்தார்கள். முடிவில் புலவருக்குப் பொன்னும் பொருளும் அள்ளிக் கொடுத்து வழியனுப்பினார்கள். அப்போது புலவர் சொன்னார்:

‘உயர்ந்த கவிகளை ஒவ்வொன்றாக, அழகழகாக, புலவர்கள் பாடும்போது ‘பாடியது போதும்’ என்று தடுப்பவர்கள் பலர். மிழலை நாட்டு வேளாளரோ அந்த மாதிரித் தடுக்கும் படிப்பைப் படித்ததில்லை.’

அடுக்கப் படிக்கின்ற
செந்தமிழ்ப் பாவலர்
ஆரினையும்
தடுக்கப் படிக்கின்ற
கல்வி கல்லார்;

பாடுவதைத் தடுக்கப் படிக்கவில்லை. அப்படியானால் அவர்கள் படித்தது என்ன?

புலவரே சொல்லுகிறார்: 'மிழலை நாட்டு வேளாளர்கள் குழந்தைப் பிராயத்திலேயே மற்றவர்களுக்கு வாரி வழங்கும் படிப்பை முதலில் படிப்பார்கள். இந்தப் படிப்பில் பரிபூரணமான தேர்ச்சி பெற்ற பிறகுதான் கால் ஊன்றி நடக்கப் படிப்பார்கள்.'

இந்தத்
தாரணியில்
கொடுக்கப் படிக்கின்ற
கல்வி நன்றாய் வந்து
கூடிய பின்
நடக்கப் படிக்கின்ற
நாட்டார் மிழலை
நராதிபரே!

தவமும் பிராயத்திலேயே, நடக்கத் தெரியாத குழந்தைப் பிராயத்திலேயே கொடுக்கப் படிப்பதாகக் கூறுகிறார் புலவர்.

மிழலை நாட்டு வேளாளர்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள், எப்பேர்ப்பட்ட வள்ளல்கள் என்பதை இந்த அருமையான பாட்டு நமக்கு மிகமிக விஸ்தாரமாகவும், மிகமிகச் சுருக்கமாகவும் எடுத்துரைக்கிறது.

மிக உயர்ந்த பாட்டு இது. பாட்டு முழுவதையும் பாடி அனுபவிக்கலாம்.

அடுக்கப் படிக்கின்ற
செந்தமிழ்ப் பாவனர்
ஆரினையும்
தடுக்கப் படிக்கின்ற
கல்வி கல்லார்; இந்தத்
தாரணியில்

அடுக்கப் படிக்கின்ற—ஒவ்வொன்றாகவும் அழகழகாகவும் பாடுகிற. ஆரினையும்—யாரையும். நராதிபர்—மனித வர்க்கத்தின் தலைவர்கள்.

கொடுக்கப் படிக்கின்ற
கல்வி நன்றாய் வந்து
கூடிய பின்
நடக்கப் படிக்கின்ற
நாட்டார் நிறை
நராதிபரே!

மிழலை நாட்டார் படித்த படிப்பல்லவா படிப்பு!

“மணிமுத்து நாவலவர் வாக்கு”

சொல் வல்லமைவேறு; கவித்துவ சக்தி வேறு.

அழகான சொற்களைச் சாதுரியமாகவும், கேட்பவர்கள் பிரமிக்கும் படியாகவும் கையாண்டு, ஒருவகைச் சுவையுள்ள செய்யுட்களை இயற்றுகிறவர்களும், கேட்பவர்கள் ரசிக்கும் படியாகப் பேசுகிறவர்களும் சொல்வல்லமை படைத்தவர்கள். இவர்கள், சொல்லின் செல்வர்கள் என்றும், நாவலர்கள் என்றும் கூறப்படுவார்கள்.

கவித்துவ சக்தி உடையவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்றால், சொல்வல்லமை மட்டும் போதாது. இதைப் போல எத்தனையோ வல்லமைகள் இருக்க வேண்டும். அந்த வல்லமைகள் யாவை என்பதை இந்தக் கட்டுரையில் விவரிப்பது அனாவசியம்.

சொல் வல்லமை படைத்த நாவலர்கள் பலர் நம் நாட்டில் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் மணிமுத்துப் புலவர் என்பவர். இவர் பதிகங்களாகச் சில சிறு நூல்களை இயற்றியிருக்கிறார். இந்த நூல்களில் உள்ள சில பாடல்களை அந்தக் காலத்தில் பலரும் மனப்பாடம் செய்து ‘கடகட’ வென்று ஒப்பிப்பார்கள். எனக்கும் சில பாடல்கள் முன்னால் மனப் பாடம்.

கமல நயனா! நெடிய
உரக சயனா! விஜய
காவிங்க நர்த்தனா! தண்
கவிகை செங்கரமீது
கொண்ட கோவர்த்தனா!
கடல்வனா! ஜகன்மோஹனா!

இது மகாவிஷ்ணுவின் மீது இயற்றப்பட்ட பாடலின் ஒரு பகுதி. மணி முத்துப்புலவர் சொற்களை எப்படிக்க

கையாண்டிருக்கிறார் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம். இது மாதிரியே சொற்களை அதிவேகமாக உருட்டிவிட்டுத் தம்பாடல்கள் முழுவதையும் இயற்றியிருக்கிறார். பாடல்களைப் பாடினால், நூற்றுக்கணக்கான கூழாங்கற்களைப் பாறையில் உருட்டி விட்டது போல் இருக்கும். இந்தப் பாடல்களில் சொல்லழகைக் காணமுடியுமே தவிர, கவித்துவத்தைக் காணமுடியாது. சமீபகாலத்தில் வாழ்ந்த எத்தனையோ புலவர்கள் இம்மாதிரிப் பாடல்களை நூற்றுக்கணக்கில், ஆயிரக் கணக்கில், பாடித் தள்ளியிருக்கிறார்கள். இவற்றால் தமிழுக்கு யாதொரு லாபமும் கிடையாது.

மணிமுத்துப் புலவர் எட்டயபுரத்துக்குக் கிழக்கே ஒன்றரை மைல் தூரத்திலுள்ள ராமநூற்று என்ற கிராமத்தில் 1855—ம் ஆண்டில் பிறந்தவர். காலமான வருஷம் 1929. ஆகவே இவர் 74 வருஷங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார். இவர் காலமானதைக் குறிப்பிட்டு இவருடைய புதல்வர் முத்தையப் புலவர் பாடியுள்ள ஒரு பாடலின் பகுதிகள் பின் வருமாறு:

ஆயிரத்தோ டொரு நூற்று
நாலாமாண்டில்,
அழகு கும்ப ரவி யிருபத்
தைந்தாந் தெய்தி
தூயகவித் திருவாரங்
கிருஷ்ண பகூந்
துலங்கு துவா தசி துளப
மாயோன் நன்னுள்.....

மணி முத்தெந்தை
பச்சை முகில் வாழ் பரம
பதம் பெற்றானே.

இந்தப் பாடலிலிருந்து மணிமுத்துப் புலவர் காலமான வருஷம் தெரியவருகிறது.

எட்டயபுரத்துக்குத் தெற்கே உள்ள பசுவந்தனை என்ற ஊரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் கயிலாச நாதர்

மீதும், திருப்பரங்குன்றம் முருகன் மீதும், சாத்தாருக்குத் தேன் கிழக்கே உள்ள உப்பற்றூர் என்னும் கிராமத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் வரதராஜப் பெருமாள் மீதும் மணிமுத்துப் புலவர் பல பாடல்களை இயற்றியிருக்கிறார்.

ராமனூற்றில் வாழ்ந்த சங்கு மணியகாரர் என்பவருக்கும் அவரது முதல் மனைவி ராக்கம்மாளுக்கும் முதல் புதல்வராகப் பிறந்தவர் மணிமுத்துப் புலவர். மணியகாரர் என்பது ஜாதிப் பெயர்.

இவருக்குப் பெற்றோர்கள் இட்ட பெயர் முத்துசாமி என்பதாகும். எட்டயபுரம் ஜமீன்தாரின் தம்பியான ராமசாமிப் பாண்டியன் என்பவர், முத்துசாமிக்கு “மணிமுத்துப் புலவர்” என்ற பெயரைச்சூட்டினார். அந்தப் பெயரே நிலைத்துவிட்டது.

மணிமுத்துப் புலவரின் ஆசிரியர் எட்டயபுரம் சமஸ்தானப் புலவரான கடிகை நமசிவாயக் கவிஞர். இந்தக் கவிஞர்தான் “வல்லீபரதம்” என்ற இசை நாடகத்தை இயற்றியவர்.

மணிமுத்துப் புலவரைப்பற்றி வழங்கும் ஒரு செய்தி பின்வருமாறு:

எட்டயபுரத்துக்கு அருகில் உள்ள மாசாருபட்டி என்ற ஊரில் ஒருவர் பெரிய கருமியாக இருந்தாராம். யாருக்கும் ஒரு காச கொடுக்கமாட்டாராம். ஆகவே, அவர்மீது மணிமுத்துப் புலவருக்குக் கடுங்கோபம் ஏற்பட்டு,

எண்ண அரை லக்ஷம்
 இருக்கே!—உனக்கு
 ஏன் பிடித்த திந்தக்
 கிறுக்கே!

என்று பாடினாராம். இதன் பலகை, அந்த ஆசாமிக்கு அரைலக்ஷம் திரவியமும், பைத்தியமும் கிடைத்தனவாம்!

இது ஒரு பொய்க் கதை என்பதில் சந்தேகமில்லை. ‘அரைலக்ஷத்தை வைத்துக் கொண்டு, இவ்வளவு பெரிய

கஞ்சனாக இருக்கும் பைத்தியக்காரத்தனம் எதற்கு?” என்ற கருத்தில்தான் மேற்கண்டவாறு புலவர் பாடியிருப்பார் என்றுதோன்றுகிறது.

மணிமுத்துப் புலவருக்குப் புத்திரர்களும், பேரன் மார்களும் உண்டு. இவருடைய புத்திரன் முத்தையப் புலவர், கோவில்பட்டி சொர்ணமலைக் கதிரேசன் பதிகம், திருப்புளிப் பதிகம் என்ற இரண்டு சிறு செய்யுள் நூல்களை இயற்றி யிருக்கிறார். சரஸ்வதி துதியாக முத்தையப் புலவர் இயற்றிய ஒரு பாடல் பின்வருமாறு:

அருமறையின் முடியாளை,
 ஐந்தருவும் முடித்தாளை,
 அருமையாளை,
 ஒரு கபடும் படியாளை,
 உபநிடதம் படித்தாளை,
 உருவில்லாளை,
 பருவ இளம் பிடியாளை,
 படிக்க வடம் பிடித்தாளை
 பதுமத்தாளை,
 திருவளர் வெண் பொடியாளை,
 தீவினைகள் பொடித்தாளைச்
 சிந்தை செய் வோம்.

*

*

*

பாட்டின் பொழிப்புரை: அரிய வேதத்தின் உச்சியில் இருப்பவளை, கற்பகம், அரிசந்தனம் முதலிய ஐந்துவகைப் புனிதமரங்களின் மலர்களைச் சூடியவளை, அருமையானவளை, ஒரு விதமான கபடமும் இல்லாதவளை, உபநிஷதங்கள் படித்தவளை, குறிப்பிட்ட ஒர் உருவம் இல்லாதவளை, இளம்பருவ வயதுள்ள பெண் யானைபோன்றவளை, ஸ்படிக மணிகள் கோத்த வடத்தைக் கையில் பிடித்திருப்பவளை, வெள்ளைத்தாமரையில் வீற்றிருப்பவளை, லக்ஷ்மீசரம் பொங்கும் வெண்ணீறு பூசியிருப்பவளை, தீவினைகளை யெல்லாம் தூளாக்கியவளை மனத்தில் நினைப்போமாக.

எட்டயபுரத்தில் சேகரித்த மணி முத்துப் புலவர் முத்தையப் புலவர் ஆகியோரின் மிகப் பழைய பாடல் புத்தகங்களைச் சில வருஷங்களுக்கு முன்படித்துப் பார்க்கப் புரட்டிய போது, மணிமுத்துப் புலவர் இயற்றிய உப்பற்றுர் வரதராஜப் பெருமாள் பதிகத்தின் முன்னுரையில், கவியரசர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடல் ஒன்று இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியமும் பெருமகிழ்ச்சியும் அடைந்தேன். பல வருஷங்களாக யாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து கிடந்த ஒரு மாணிக்கத்தைக் கண்டால் சந்தோஷத்திற்குக் கேட்பானேன்? பாட்டை ஆவலோடு படித்தேன். உடனே மனப் பாடமாகிவிட்டது. மணிமுத்துப் புலவரின் பாடல்களுக்குப் பாரதியார் அளித்த மதிப்புரைதான் அந்த அருமையான பாடல்.

“புலவர் வைணவ சித்தாந்தமாகப் பாடிய பாசுரங்களைக் கேட்டு” பாரதியார் அந்தச் சாற்றுக்கவியைக் கொடுத்ததாக முன்னுரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அன்புக்குரியவளான மனைவியின் சொற்களைவிட இனிக்கக் கூடியது எதுவும் இல்லை. ஆகவே மகா விஷ்ணுவுக்கு அவருடைய மனைவியான லக்ஷ்மிதேவியின் சொற்கள் தான் இனிக்கும். ஆனால், மணிமுத்துப் புலவரின் வாக்குகளோ மகாவிஷ்ணுவுக்குத் தம் மனைவியின் சொற்களைவிட அதிகமாக இனிக்குமாம்!

பாரதியார் சொல்லுகிறார்:

“(தாய்மையின் உறுப்பாக உள்ள) லக்ஷ்மிதேவியின் ஸ்தனங்கள், பந்தைவிடத் திரண்டு பூரித்தவை. அவளுடைய பால் போன்ற மொழியைக் காட்டிலும், கருநிற முள்ள எம் அப்பனுக்கு (விஷ்ணுவுக்கு) மிகவும் இனிக்கக் கூடியது.....”

பந்தைத் தெறும் முலை மாப்
பால் மொழியினும், கரிய
எந்தைக்குச் சால
இனிக்குமே—

எது இனிக்கும்?

“ஆச்சரியப்படத் தக்கவாறு அழகுபடைத்துள்ள முத்துக் களைக் கோத்தது போல, அழகிய சொற்களை இசையோடு சேர்த்துள்ள மணிமுத்துப் புலவரின் வாக்கு, லக்ஷ்மியின் சொற்களைவிட விஷ்ணுவுக்கு இனிக்கும்.”

பந்தைத் தெறு முலை மாப்
பால் மொழியினும் கரிய
எந்தைக்குச் சால
இனிக்குமே—விந்தை
அணிமுத்தக் கோவை என
அஞ்சொல் இசை சேர்க்கும்
மணிமுத்து நாவலவர்
வாக்கு.

சாற்றுக்கவி தராச நிறையாக அமைந்திருக்கிறது. மணிமுத்துப் புலவரை “நாவலவர்” என்று பாரதியார் கூறியிருப்பது மிகவும் பொருத்தம். அவரிடம் புலமை இருப்பதாகச் சொல்லுவதைவிட, சொல்லல்லமை இருப்பதாகச் சொல்லுவதே சரி.

ஆச்சரியம் தரும் முத்துக்களைப்போல, ஆச்சரியம் தரும் சொற்கள் மணிமுத்துப் புலவரின் சொற்கள். முத்துக்களைக் கோத்ததுபோல அவர் இசையோடு சொற்களைக் கோத்திருக்கிறார். இப்படிக் கோப்பவர்தானே நாவலர்!

சொல் கோக்கும் கலையில் வல்லவருடைய வாக்கு என்றுதான் கூறியிருக்கிறாரே ஒழிய, புலமையில் வல்ல

பந்தைத் தெறும் முலை - உருட்சியிலும் திரட்சியிலும் தன்னோடு போட்டி போட வந்துவிட்டதே என்று கோபித்துப் பந்தைப் பழித்த ஸ்தனம். மா - லக்ஷ்மி. கரிய எந்தை - கருநிறமுள்ள எம் அப்பன் விஷ்ணு. சால - மிகவும். அணி முத்தக் கோவை - அழகிய முத்து மாலே.

வருடைய கவி என்று பாரதியார் கூறவில்லை. அதனால் அவர் நாவலர்தான் என்று பாரதியார் நமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறார். மணிமுத்துப் புலவரின் பாடல்கள், பாரதியார் கூறியதையே மெய்ப்பிக்கின்றன.

சாற்றுக் கவியாக உள்ள இந்த வெண்பாவின் உருவமும், அழகும், கணக்கீடும் அற்புதமாக உள்ளன.



இலக்கிய நூல்கள்

பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை

இலக்கிய உதயம் I	2.50
,, II	5.00
இலக்கிய மணிமாலை	3.50
தமிழர் பண்பாடு	3.00
திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி	1.00
கம்பன் காவியம்	3.00
காவிய காலம்	5.50

பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்

வள்ளுவரும் மகளிரும்	3.00
அன்புமுடி	2.00

பேராசிரியர் ஆ. முத்துசிவன்

அசோக வனம்	2.50
-----------	------

டாக்டர் துரை. அரங்கனார்

இலக்கியக் கட்டுரைகள்	2.50
----------------------	------

மயிலை சீனி கோவிந்தராசனார்

திருக்குறள் நாடகம்	3.00
--------------------	------

சாமி. சிதம்பரனார்

கம்பன் கண்ட தமிழகம்	2.25
தொல்காப்பியத் தமிழர்	2.25
பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்	2.50
எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்	3.00
பதினெண்கீழ்க் கணக்கும் தமிழர் வாழ்வு	3.00
வள்ளுவர் வாழ்ந்த தமிழகம்	2.50

கு. அறகிரிசாமி

இலக்கியச் சுவை	2.25
----------------	------

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

கம்பனும் மில்லனும்	2.00
சிறியன சிந்தியாதான்	2.00
வள்ளுவன் கண்ட வாழ்வியல்	1.25

